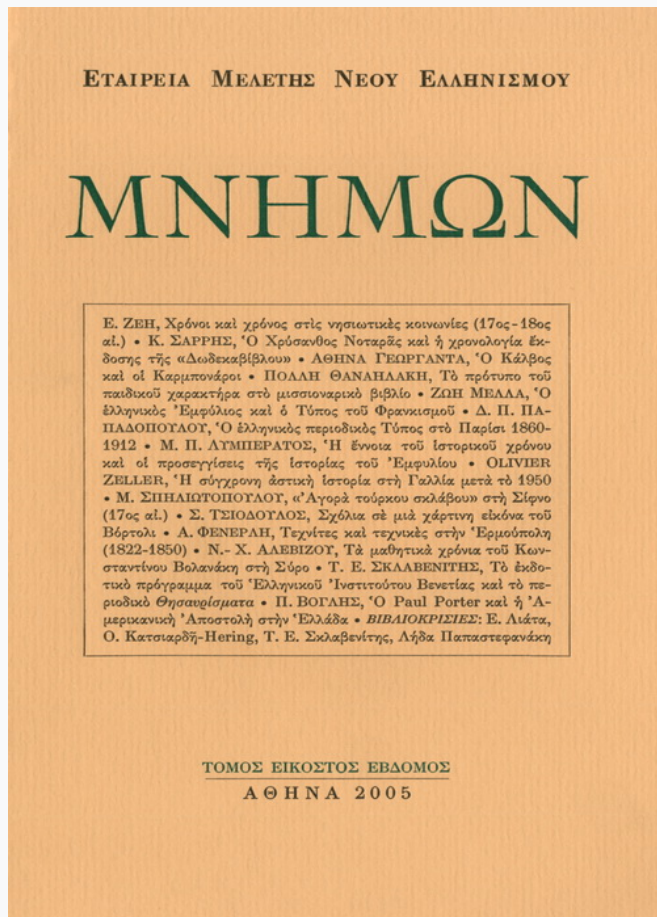

Μνήμων

Τόμ. 27 (2005)

Ο ΚΑΛΒΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΜΠΟΝΑΡΟΙ. ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΩΔΩΝ

ΑΘΗΝΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

doi: [10.12681/mnimon.812](https://doi.org/10.12681/mnimon.812)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ Α. (2005). Ο ΚΑΛΒΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΜΠΟΝΑΡΟΙ. ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΩΔΩΝ. *Μνήμων*, 27, 55–108. <https://doi.org/10.12681/mnimon.812>

ΑΘΗΝΑ ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ

Ο ΚΑΛΒΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΚΑΡΜΠΟΝΑΡΟΙ ΣΥΜΒΟΛΙΚΕΣ ΛΕΞΕΙΣ ΤΩΝ ΩΔΩΝ

*Les mots savent de nous
ce que nous ignorons d'eux*

René Char, «Ma feuille vineuse»

Ο μυστικός κόσμος τών Καρμπονάρων αποκαλύφθηκε στις καλβικές σπουδές έκατό χρόνια μετά τόν θάνατο τού ποιητή, στη δεκαετία μόλις τού 1960. Από τότε διατυπώνεται συχνά ή υπόθεση, ότι πολλές ιδέες τών Ωδών άπηχούν τόν συμβολισμό και τήν κατήχηση τής περίφημης επαναστατικής έταιρείας.

Χάρη στις επίμονες έρευνες τού Κ. Πορφύρη, γνωρίζουμε τή στράτευση τού Κάλβου στην όργάνωση τών Ιταλών Καρμπονάρων και τή συμμετοχή του στην Ιταλική επανάσταση τού 1820-1821.¹ Μεταγενέστεροι μελετητές έχουν προσθέσει όρισμένα στοιχεία για τήν καρμποναρική ταυτότητα τού ποιητή και για τό καρμποναρικό κέντρο τής Γενεύης.²

Η μελέτη αυτή παρουσιάστηκε τόν Δεκέμβριο τού 2005 στο σεμινάριο τής École des Hautes Études en Sciences Sociales (Σεμινάριο Μ. Aymard, G. Dertilis, G. Pécout). Εύχαριστώ θερμά τή Σχολή και τούς Διευθυντές Σπουδών για τήν πρόσκληση. Εύχαριστώ επίσης τά μέλη τού Σεμιναρίου για τίς επίσημάνσεις που πρόσθεσαν στην όπτική τής έρευνας μου. Ίδιαίτερες εύχαριστίες όφείλω επίσης στον Κωνσταντίνο Γ. Πιτσάκη, που παρακολούθησε από τήν άρχή αυτή τήν έργασία και συνέβαλε σημαντικά στην ολοκλήρωσή της. Ο Στέφανος Διαλησιμας, ό Άλέξης Πολίτης, ό Τριαντάφυλλος Σκλαβενίτης και τά μέλη τής συντακτικής έπιτροπής τού περιοδικού *Μνήμων* εμπλούτισαν τό τελικό κείμενο με πολλές πολύτιμες παρατηρήσεις. Τους εύχαριστώ όλους θερμά.

1. Κ. Πορφύρης, *Ο Άνδρέας Κάλβος Καρμπονάρος*, Άθήνα, Θεμέλιο, 1975, Κέδρος, 2002 [στό έξής: Πορφύρης]. Πβ. Γ. Θ. Ζώρας, «Ο Κάλβος Καρμπονάρος», *Νέα Έστία*, 88 (Χριστούγεννα 1970: Άφιέρωμα στο Είκοσιένα) 137-150 και Γιώργος Άνδρειωμένος, «Η συμμετοχή τού Άνδρέα Κάλβου στα επαναστατικά και φιλελληνικά κινήματα τής Εύρώπης», *Τετράμηνα*, τχ. 30 (1986) 1997-2006 κυρίως. Βλ. επίσης Γιώργος Άνδρειωμένος, *Βιβλιογραφία Άνδρέα Κάλβου*, Άθήνα, ΕΛΙΑ, 1993 (ιδίως τά λήμματα ύπ' άρ. 1654, 1778, 1824, 1835, 1849).

2. Για τό καρμποναρικό κέντρο τής Γενεύης στην καλβική βιβλιογραφία βλ. Bertrand Bouvier, «Calvos in Geneva», *Modern Greek Writers*, έπιμ. Edmund Keeley - Peter

1. Συνεδρίαση σὲ βέντιτα Κομπονάρων (Χαρακτικό ἐποχῆς)

Στὸν ὀρίζοντα τῆς καλβικῆς ἔρευνας ὡστόσο, παραμένει ἄγνωστη ἡ ὀργάνωση καὶ ἡ δυναμικὴ τῶν γάλλων Καρμπονάρων. Δὲν ἔχει ἐπίσης καταγραφεῖ ὁ ἔντονος γαλλοκεντρικὸς διεθνισμὸς ποῦ σφραγίζει τὴν ἐποχὴ τῶν Καρμπονάρων. Ἡ συγκρότηση καὶ ἡ ἰδεολογία τῆς ἀδελφότητος ὑπῆρξαν, σὲ μεγάλο βαθμὸ, προῖον τῆς γαλλικῆς Ἐπανάστασης καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς ἰδεολογίας ποῦ γεννήθηκε τότε. Ἀπὸ τὰ χρόνια ἄλλωστε τῆς Ἐπανάστασης καὶ μετὰ, ἀναπτύχθηκε ἡ μυθολογία τῆς μυστικῆς ἐταιρείας ὡς τοῦ μοχλοῦ γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ ἐπανάσταση.³

Στὴν καλβικὴ βιβλιογραφία παραμένει ἐπίσης ἀδιερεύνητη ἡ σχέση τῆς καλβικῆς ποίησης μὲ τὰ μυθικὰ σύμβολα καὶ μὲ τὴν τελετουργικὴ διδασκαλία τῶν Καρμπονάρων. Ὑπάρχουν πολλὰ ἀκόμη, καὶ μεγάλα κενά, στίς γνώσεις μας γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ θητεία τοῦ ποιητῆ. Τὸ πιθανότερο μάλιστα εἶναι, ὅτι τὰ ποικίλα ἄγνωστα στοιχεῖα δὲν θὰ συμπληρωθοῦν ἕλα ποτέ. Ἡ φύση, ἄλλωστε, καὶ ἡ δομὴ τῆς μυστικῆς ὀργάνωσης ἀπέκλειαν τὴν ὑπαρξὴ τῶν στοιχείων.

Γιὰ τὴ βιογραφία τοῦ Καρμπονάρου ποιητῆ, τὸ δυσκολότερο ἀπὸ τὰ προβλήματα συνδέεται, νομίζω, μὲ τὴ ζωὴ του στὴ Γενεύη. Στὴν ἐλβετικὴ πόλη, ὁ Κάλβος ἐξέδωσε τὴν πρώτη συλλογὴ τῶν Ὁδῶν του. Ἐξῆσε ἐκεῖ γιὰ περισσότερα ἀπὸ τρισήμισι χρόνια (1821-1824). Ὡς πρὸς τὶς ἐπαφές του μὲ τοὺς Καρμπονάρους, καὶ μὲ τοὺς πολυάριθμους συνωμότες ποῦ δροῦσαν στὴ Γενεύη, τὰ στοιχεῖα ποῦ διαθέτουμε εἶναι ἐλάχιστα. Ἐπιβεβαιώνουν ὅμως ἓνα εὐλογο συμπέρασμα. Μετὰ τὴν ἀπέλασή του ἀπὸ τὴ Φλωρεντία, τὸ στέλεχος τῆς ἰταλικῆς ἀδελφότητος δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς ὀργάνωσης, ποῦ εἶχε σημαδέψει τὴ ζωὴ του τὰ ἀμέσως προηγούμενα χρόνια, ἕως ἀπὸ τὸ 1816.⁴ Μετὰ τὴ Γενεύη, ἀντίστοιχες ἐρωτήσεις καὶ ὑποθέσεις συνοδεύουν τὴ διαμονὴ του στὸ Παρίσι (1825-1826). Στὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα ὅμως, ὅπως θὰ ἐξηγήσω στὴ συνέχεια, ἡ διερεύνηση τοῦ θέματος προσκρούει σὲ λιγότερα κενά ἢ δισεπίλυτα προβλήματα.

Ἡ σχέση τοῦ Κάλβου μὲ τοὺς Καρμπονάρους τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γε-

Bien, Princeton U/P, 1972, σ. 81-83 κυρίως. Πβ. Ἀνδρειωμένος, «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου...», ὁ.π., σ. 2008.

3. Γιὰ τὸν γαλλοκεντρικὸ διεθνισμὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Καρμπονάρων καὶ γιὰ τὴν εἰκόνα τῆς Γαλλίας στὸν ρόλο τοῦ παγκόσμιου ἐλευθερωτῆ ὡς τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα βλ. E. J. Hobsbawm, *Ἡ ἐποχὴ τῶν Ἐπανάστασεων (1789-1848)*, ἑλλ. μτφρ. Μαριέτα Οἰκονομοπούλου, Ἀθήνα, ΜΙΕΤ, 2019, σ. 176-177 [στὸ ἐξῆς: Hobsbawm]. Γιὰ τὴ μυθολογία εἰδικὰ τῆς μυστικῆς ἐταιρείας, βλ. Pierre-Arnaud Lambert, «Les justifications doctrinales et pratiques du secret: des Illuminés de Bavière à la Charbonnerie», *Le Secret*, ἐπιμ. Philippe Dujardin, Presses Universitaires de Lyon - Éditions du CNRS, 1987, σ. 135.

4. Δὲν ἀποκλείεται ἡ πιθανότητα νὰ μύθησε ὁ Κάλβος στὸν καρμποναρισμὸ ἤδη τὸ 1816 ἀπὸ τὸν Σίλβιο Πέλλικο, βλ. Πορφύρης, σ. 139.

νεύης ἀποτελεῖ ἀντικείμενο εὐρύτερης ἔρευνας ποῦ πραγματοποιιῶ. Στῆ σημερινῇ μελέτῃ θὰ καταγραφοῦν συνοπτικὰ οἱ ἀπαραίτητες ἱστορικὲς πληροφορίες καὶ τὰ μέχρι τῶρα ἐρευνητικὰ μου πορίσματα. Θὰ ἐξεταστοῦν ἀκολούθως ὀρισμένες ἱερὲς λέξεις καὶ ἔννοιες τῆς ἐπαναστατικῆς ὀργάνωσης. Πρὸκειται γιὰ λέξεις-κλειδιά καὶ γιὰ σύμβολα ἀναγνώρισης τῶν Καρμπονάρων. Οἱ λέξεις αὐτές, ὅπως πιστεύω, ἀκολούθησαν μιὰ νέα μυστικὴ διαδρομὴ μέσα στὴν ποίηση τῶν Ὡδῶν. Ἀπέναντι στὴν ἔλλειψη τῶν ἱστορικῶν στοιχείων, διασώθηκε ἡ μαρτυρία τοῦ ποιητικοῦ ἔργου. Μᾶς ἐπιτρέπει νὰ βαδίσουμε μὲ ἀσφάλεια.

Ἡ εὐρωπαϊκὸς καρμποναρισμὸς

Μὲ τὴν ἀδελφότητα τῶν Καρμπονάρων βρισκόμαστε στὴν καρδιά τοῦ φιλελεύθερου καὶ ἐπαναστατικοῦ κινήματος ποῦ φούντωσε στὴν Εὐρώπη στὶς πρῶτες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰῶνα. Τοὺς πάσης φύσεως καὶ προέλευσης ἐπαναστάτες συσπείρωσε ἀκαριαῖα ἓνας κοινὸς στόχος. Μετὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, ὅλοι πλέον οἱ ἑτερόκλητοι συνωμότες, τουλάχιστον στὰ δυτικὰ τῶν Βαλκανίων, θεωροῦσαν ὅτι πολεμοῦν ἐνάντια στὸν ἴδιο ἔχθρο — τοὺς ἀπολυταρχικοὺς ἡγεμόνες τῆς ἡπείρου. Ὅλοι ἔβλεπαν συνεπῶς τὴν ἐπανάσταση ὡς ἐνιαῖο εὐρωπαϊκὸ φαινόμενο, παρὰ ὡς ἄθροισμα ἐθνικῶν καὶ τοπικῶν κινήματων. Ἡ κοινὴ ἀντίληψη γιὰ τὸ ἀδιάσπαστο εὐρωπαϊκὸ φαινόμενο τοὺς ὀδήγησε νὰ υιοθετήσουν καὶ τὸν ἴδιο τύπο ἐπαναστατικῆς ὀργάνωσης — τὴ μυστικὴ ἐπαναστατικὴ ἀδελφότητα. Οἱ περισσότεροι ἐπέλεξαν τελικὰ καὶ τὴν ἴδια ἐνιαῖα ὀργάνωση. Ἦταν ἡ ἀδελφότητα τῶν Καλῶν Ἐξαδέλφων ἢ Καρμπονάρων. Ἐγινε ἡ πιὸ γνωστὴ ἀπὸ τίς μυστικὲς ἑταιρεῖες τῆς ἐποχῆς χάρις στὴ μαζικότητα καὶ διεθνικότητα ποῦ ἀπέκτησε.⁵

Οἱ ἀρχὲς τῆς ὀργάνωσης ἀνάγονται σὲ ἑταιρεῖες παρελθόντων αἰώνων: στοὺς «Καλοὺς Ἐξαδέλφους Ἀνθρακεῖς» τῆς Γαλλίας («Bons Cousins Charbonniers»), στοὺς «Ἰλλουμινάτι» τῆς Βαυαρίας καὶ σὲ στοεὲς τεκτονικῆς προέλευσης. Ἡ καρμποναρισμὸς ἀπέκτησε τὸν πολιτικὸ καὶ ἐπαναστατικὸ χαρακτήρα του στὴν Ἰταλικὴ χερσόνησο, στὶς ἀρχὲς τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἡ μεταλλαγὴ συνδέεται μὲ τὰ ἐθνικὰ αἰτήματα τῶν Ἰταλῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ γαλλικὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1789. Οἱ πρῶτες καρμποναρικὲς βέντιτες δημιουργήθηκαν στὴ νότια Ἰταλία, μεταξὺ 1806 καὶ 1809. Ἀπλώθηκαν ἀμέσως σὲ ὅλη τὴ χερσόνησο, καὶ πολλαπλασιάστηκαν μὲ ραγδαία ταχύτητα στὸ διάστημα 1817-1820.⁶

5. Βλ. Hobsbawm, σ. 169, σχετικὰ μὲ ὅλη τὴ συζήτηση γιὰ τὴ δημιουργία καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐπαναστατικῆς ἀδελφότητας.

6. Γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ βλ. Pierre-Arnaud Lambert, *La Charbonnerie française 1821-1823. Du secret en politique*, Presses universitaires de Lyon, 1995, σ. 19, 20 κ.έ., 39 κ.έ., 49-57, 60-62 [στὸ ἐξῆς: Lambert].

Βέντιτα (ἰταλ. vendita, γαλλ. vente) ὀνομαζόταν ὁ ὀργανωτικὸς πυρήνας τῆς ἀδελ-

Μετὰ τὴν καταστολὴ τῆς ἐπανάστασης στὴν Ἰταλία, τὸ 1821, ὁ καρμποναρισμὸς ἀπλώθηκε μὲ τοὺς πολιτικούς φυγάδες σὲ ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν Εὐρώπῃ: Ἑλβετία, Γαλλία, Γερμανία, Ἀγγλία, Δαλματία, στὰ Ἐπτάνησα καὶ στὴν ἐπαναστατημένη Ἑλλάδα, μὲ ἐξακτίνωση ὡς τὴ Ρωσία.⁷ Ἡ μυστικὴ ἀδελφότητα ἔγινε ἔτσι ἡ παράνομη διεθνικὴ ὀργάνωση γιὰ τὸ δημοκρατικὸ καὶ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῆς Εὐρώπης. Ἀπορρόφησε τοὺς παλαιούς γιακωβίνους καὶ τοὺς πρώην βοναπαρτιστές, τοὺς μετριοπαθεῖς φιλελεύθερους, τοὺς ριζοσπάστες καὶ τοὺς ἀποφασιστικούς ἐπαναστάτες. Ἀπὸ ἰδεολογικὴ ἄποψη, οἱ Καρμπονάροι ἦταν στοιχεῖα ἀνομοιογενή. Ὁ συνεκτικὸς δεσμὸς τῆς ὀργάνωσης ἦταν τὸ κοινὸ μίσος γιὰ τὴν ἀπολυταρχία καὶ τὴν ἀντιδραστικὴ πολιτικὴ.⁸

Ἡ ἐπαναστατικὴ δράση τῆς εὐρωπαϊκῆς Καρμπονερίας ἔφτασε στὸ ἀπώγειό της στὰ χρόνια 1820-1822.⁹ Δὲν πρέπει νὰ περάσει ἀπαράτηρητο, ὡς πρὸς τὴν ποιητικὴ πορεία τοῦ Κάλβου, αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα τῶν εὐρωπαϊκῶν συνωμοσιῶν καὶ κινήσεων. Συμπίπτει, σχεδὸν ἐπακριβῶς, μὲ τὸ πλαίσιο προετοιμασίας γιὰ τὴ σύνθεση τῶν Ὁδῶν.

Οἱ Καρμπονάροι ἀντιπροσωπεύουν τὴ χαρακτηριστικὴ μορφή ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνα στὴν περίοδο μετὰ τὸ Συνέδριο τῆς Βιέννης ὡς τὴν Ἰουλιανὴ Ἐπανάσταση τοῦ 1830. Στὴν Εὐρώπῃ τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας, τὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα συντηρήθηκε χάρις στοὺς Καρμπονάρους. Ἡ ἀπώτερη ἐπιδίωξη τῆς ὀργάνωσης ἦταν νὰ βασιλεύσει στὴ γῆ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ τυραννία νὰ ἐξαφανιστεῖ. Τὸ ὄραμα διασαλπίζεται μὲ ἀσυμβίβαστο πάθος στὴν ποίηση τοῦ Κάλβου. Τὸν ἴδιο στόχο συμερίζονται ὅλοι οἱ φορεῖς τῆς προοδευτικῆς ἰδεολογίας στὴ διάρκεια τῆς ρομαντικῆς ἐποχῆς.¹⁰

Ὁ κόσμος τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν καὶ τῶν Καρμπονάρων, στίς τρεῖς πρῶ-

φότητας. Ἦταν ἡ ὀργάνωση βάσης καὶ ἀρχικῆς ἐνταξίας μὲ μικρὸ ἀριθμὸ μελῶν. Τίς ἐπιμέρους καὶ τίς τοπικὲς ὀργανώσεις τίς καθοδηγοῦσαν ὑψηλότερα ὄργανα, ποὺ ὀνομάζονταν ἐπίσης βέντιτες (κεντρικὲς, ἐθνικὲς, ὑπέρτατες κ.ο.κ.). Ἡ λέξη ἦταν συμβολικὴ. Στὴ γλώσσα τῶν δασικῶν ἐπαγγελμάτων, σήμαινε τὸ δεμάτι τῶν ξύλων ποὺ ἔχει ἐτοιμαστεῖ πρὸς πώληση. Βλ. Alan B. Spitzer, *Old Hatreds and Young Hopes. The French Carbonari against the Bourbon Restoration*, Harvard U/P, 1971, σ. 81, 93, 129-130, 233 [στὸ ἐξῆς: Spitzer]. Πβ. Πορφύρης, σ. 58.

7. Βλ. Πορφύρης, σ. 143. Σύμφωνα μὲ τὸν Ἕλληνα μελετητὴ, ἡ ὀργάνωση διέθετε δέκα καθοδηγητικὰ κέντρα σὲ διάφορες χώρες, ἓνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα βρισκόταν στὴν Κέρκυρα.

8. Βλ. Hobsbawm, σ. 170. Οἱ πληροφορίες γιὰ τὸ ἰδεολογικὸ καὶ πολιτικὸ ἀμάλαγμα τῆς ὀργάνωσης καταγράφονται σὲ ὅλες τίς σχετικὲς μελέτες.

9. Βλ. ἐνδεικτικὰ Lambert, σ. 42.

10. Βλ. Hobsbawm, σ. 342, 377. Γιὰ τὴν ποίηση εἰδικὰ τῶν Ὁδῶν βλ. ἐνδεικτικὰ Σ. Α. Σωφρονίου, «Ἀνδρέας Κάλβος», *Παρουσία*, 2 (1960) 406-409 καὶ Στέφανος Διαληγμαῖς, *Ἀνδρέας Κάλβος. Ὁδαί, Ἀθήνα, Ἴδρυμα Κώστα καὶ Ἑλένης Οὐράνη*, 1988, Εἰσαγωγή, σ. 19.

τες δεκαετίες τοῦ 19ου αἰώνα, ἦταν ἓνας διεθνῆς ὑπόγειος κόσμος.¹¹ Γεννήθηκε καὶ ἀναπτύχθηκε μὲ ὄρους συνωμοτικούς, σὲ συνθήκες παρανομίας, ἀκόμη καὶ σὲ καθεστῶς διωγμῶν. Ἡ ἀσφάλεια τοῦ κόσμου αὐτοῦ μποροῦσε νὰ ἐξασφαλιστεῖ μόνο μὲ τὴν ἀπόλυτη μυστικότητα. Ἀπαράβατη συνθήκη γιὰ τὴν ἐπιβίωση τῆς ὀργάνωσης ἀποτελοῦσε ἡ ἔλλειψη ἀποδείξεων γιὰ τὴν ὑπαρξή της.¹² Σὲ αὐτὲς τὶς προϋποθέσεις ὀφείλονταν οἱ ἀπόκρυφοί καὶ δυσνόητοι κώδικες τῶν Καρμπονάρων. Προορίζονταν ἀποκλειστικά γιὰ τοὺς Καλοὺς Ἐξεδέλφους. Μποροῦσαν δηλαδὴ νὰ ἀναγνωρίσουν τοὺς κώδικες μόνον ὅσοι τοὺς γνώριζαν.

Ἀπὸ τοὺς ἴδιους ὄρους καθορίστηκε τὸ βασικὸ πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα στὴ μελέτη τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν καὶ τῆς Καρμπονερίας. Πρόκειται γιὰ τὴν οὐσιαστικὴ ἔνδεια ποὺ ὑπάρχει σὲ γραπτὰ πηγές καὶ ἱστορικὰ ντοκουμέντα. Ἀφετέρου, οἱ λίγες πηγές ποὺ διασώθηκαν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦνται μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ μὲ πολλαπλὴ διασταύρωση τῶν πληροφοριῶν. Οἱ περισσότερες ἀπὸ αὐτὲς τὶς πηγές εἶναι, ἀπὸ τὴ φύση τους, ἐλάχιστα ἀσφαλεῖς. Ἐντάσσονται στὶς ἀκόλουθες κυρίως κατηγορίες: ἀστυνομικὲς ἀναφορές, ἀνακρίσεις καὶ ὁμολογίες ὑπόπτων, ἐπιστολὲς καὶ μεταγενέστερα ἀπομνημονεύματα τῶν συντρόφων ἢ τῶν ἀντιπάλων, καταγγελίες προδοτῶν, καθὼς καὶ δικαστικὲς καταθέσεις κατηγορουμένων οἱ ὅποιοι ἔπρεπε νὰ ὑποστηρίξουν τὴν ἀθωότητά τους.¹³

Οἱ Καρμπονάροι ἀπέφευγαν μὲ κάθε τρόπο τὰ γραπτὰ κείμενα. Ἡ μεταξὺ τους ἐπικοινωνία γινόταν προφορικὰ, μὲ προσωπικὲς συναντήσεις ἢ μὲ μετακινούμενους πράκτορες, ποὺ ταξίδευαν στὶς διάφορες περιοχὲς τῆς Εὐρώπης. Ὅταν ὑποχρεώνονταν νὰ γράψουν, τὰ κείμενά τους ἦταν συνήθως ἐξίσου σκοτεινὰ μὲ τοὺς τρόπους τῆς προφορικῆς συνεννόησης.¹⁴ Οἱ Καλοὶ Ἐξάδελφοι εἶχαν ἐπεξεργαστεῖ ἓνα σιβυλλικὸ σύστημα μύησης, τελετουργίας καὶ ἀναγνώρισης, μὲ συνθηματικὲς λέξεις καὶ φράσεις, μὲ πλῆθος ἀκατάληπτων συμβόλων καὶ συμβολικῶν σημείων. Αὐτοὶ οἱ κρυπτογραφημένοι κώδικες περνοῦσαν ἀπα-

11. Arthur Lehning, *From Buonarroti to Bakunin* (Brill, 1970), γαλλ. μτφρ. Anne Krief, Παρίσι, Éditions Champs Libre, 1977, σ. 52 [στὸ ἐξῆς: Lehning]. Ἀναφέρομαι κυρίως στὴ μελέτη του «Buonarroti and His International Secret Societies», ἡ ὅποια περιλαμβάνεται στὸν τόμο (σ. 45-76, 286-295).

12. Ἡ διαπίστωση ἀποτελεῖ κοινὸ τόπο τῆς βιβλιογραφίας. Βλ. ἐνδεικτικὰ Lambert, «Les justifications doctrinales et pratiques du secret...», ὁ.π., σ. 153 κ.πολ.

13. Βλ. Lehning, σ. 51-52. Τὸ πρόβλημα τῆς ἔλλειψης τῶν ἱστορικῶν στοιχείων τονίζεται σὲ ὅλες τὶς μελέτες τῆς σχετικῆς βιβλιογραφίας.

14. Ἡ πληροφορία ὅτι οἱ Καρμπονάροι ἀπέφευγαν τὰ γραπτὰ κείμενα παραδίδεται ἀπὸ τὸν δημόσιο κατήγορο στὴ δίκη τῶν τεσσάρων λοχαγῶν Καρμπονάρων, βλ. L. - A. - F. de Marchangy, *Les Carbonari dévoilés...*, Παρίσι 1822, σ. 16. Πβ. Pierre Mariel, *Les Carbonari. Idéalisme et révolution permanente*, Παρίσι, L. Danel, 1971, σ. 72-73.

ρατῆρητοι ἀπὸ τοὺς μὴ μυημένους. Οἱ λέξεις καὶ οἱ χειρονομίες τῆς ἀναγνώρισης ἦταν πολὺ κοινές, ἐνῶ ἡ ὅλη διαδικασία ἀκολουθοῦσε πορεία σταδιακὴ καὶ περίπλοκη.

Τὸ τελετουργικὸ τῆς ὀργάνωσης πῆγαζε ἀπὸ ἐλευθεροτεκτονικὰ πρότυπα. Οἱ περισσότεροι ἱστορικοὶ συμφωνοῦν, ὅτι ἡ ἰταλικὴ Καρμπονερία εἶχε γαλλικὲς καταβολές καὶ ὅτι οἱ ρίζες τοῦ καρμποναρισμοῦ μεταφυτεύθηκαν στὴν Ἰταλία ἀπὸ Γάλλους περὶ τὸ 1806. Φαίνεται ἐπίσης πολὺ πιθανὴ ἡ σχέση καταγωγῆς ἢ ἰσχυρῆς ἐπίδρασης ἀπὸ τὴν παλαιὰ συντεχνιακὴ ἑταιρεία τῶν γάλλων Ἐξαδέλφων, ποὺ εἶχε συγκροτηθεῖ γιὰ τὴν προστασία τῆς ἀνθρακοποιίας, τοὺς «Bons Cousins Charbonniers».¹⁵

Τὸ ἔτος 1823 ὀρίζει τὸ ὄρατὸ τέλος τῶν μυστικῶν ἐπαναστατικῶν ὀργανώσεων στὴν Εὐρώπη. Οἱ αἰτίες ὑπῆρξαν πολλές. Προκλήθηκαν διωγμοὶ καὶ ἀπελάσεις, ποὺ διέλυσαν τὶς βένιτες τῆς Γαλλίας, τῆς Ἑλβετίας, τῆς Γερμανίας. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον, κατὰ συνέπεια, διακόπηκαν οἱ συναμοτικὲς δραστηριότητες τῶν Καρμπονάρων καὶ οἱ προσπάθειές τους νὰ ἀνατρέψουν τὸ καθεστῶς τῆς Ἱερᾶς Συμμαχίας μὲ βίαια μέσα.¹⁶

Τὸ ὄρατὸ τέλος δὲν σήμανε, πάντως, τὸν θάνατον καὶ τὴν ἐξαφάνισήν. Οἱ περισσότερες καρμποναρικὲς ἀδελφότητες εἶχαν ἐξαρθρωθεῖ ὡς τὸ 1823. Ὁ καρμποναρισμὸς ὅμως, μὲ τὴ γενικὴ του ἔννοια, παρέμεινε γιὰ πολλὰ χρόνια ἡ κύρια μορφή ἐπαναστατικῆς ὀργάνωσης. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸ, ὅτι τὸ φιλελληρικὸ κίνημα ἀναπτύχθηκε στοὺς κόλπους τοῦ καρμποναρισμοῦ. Ἡ μυστικὴ ἑταιρεία ἔθεσε ἀμέσως τὸ δίκτυό της στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἐλληνικοῦ Ἀγώνα. Σὲ ἀντάλλαγμα, ἡ ὑπόθεση τῶν Ἑλλήνων βοήθησε τὴν ὀργάνωσιν νὰ διατηρηθεῖ τὴ συνοχὴ της.¹⁷

Ὁ ρομαντικὸς ψυχιζμὸς ρύθμιζε τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐμπειρία τῆς ἀδελφότητας. Τοὺς Καρμπονάρους συναδέλφωνε ἡ κοινὴ συνείδησις, ὅτι ἀνῆκαν σὲ ἓνα ξεχωριστὸ ἀνώτερον κόσμον, μὲ μυστηριακὴ ἀτμόσφαιρα καὶ μὲ ὑψηλοὺς στόχους. Ὅλοι διατήρησαν γιὰ πάντα τὸ αἶσθημα τῆς ἀφοσίωσης σὲ ἓνα ὑψηλὸ καθῆκον καὶ τὴν περιφρόνησιν γιὰ τὴ ματαιότητα τῶν ἀνθρωπίνων.¹⁸ Τολμηροὶ νέοι, ποὺ ἐγκατέλειπαν ὕπερες, ἑσπερίδες, ἐρωτικὲς συναντήσεις καὶ συνεδριάσεις τῶν στοῶν, γιὰ νὰ τεθοῦν ἐπικεφαλῆς ἐνὸς ἀγωνιζόμενου ἔθνους, οἱ Καρ-

15. Σχετικὰ μὲ τὰ θέματα αὐτὰ βλ. Spitzer, σ. 230-232 (καὶ σημ. 60)· Hobsbawm, σ. 169· Daniel-Paul Lobreau, «La société secrète, forme marginale de la sociabilité. L'exemple des Bons Cousins Charbonniers», *Le Secret*, ἐπιμ. Philippe Dujardin, ὁ.π., σ. 135, 142-143, 148, 152· Lambert, σ. 13, 39, 49-61, 99, 109-110, 114-115 κ.πολ. Γιὰ τὴ γαλλικὴ προέλευσιν τῆς ἀδελφότητας βλ. ἐπίσης J. B. J. I. Ph. Regnault-Warin, *Les Carbonari, ou le livre de sang*, Παρίσι 1820, σ. I, III. Πβ. Πορφύρης, σ. 55-57.

16. Βλ. Lehning, σ. 63-64.

17. Γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ βλ. Hobsbawm, σ. 170-171. Πβ. σ. 203-206.

18. Βλ. Lambert, σ. 115.

μπονάροι διαμόρφωσαν τὸ ἀρχέτυπο τοῦ ρομαντικοῦ ἐπαναστάτη. Εἶναι τὸ πρό-τυπο ποὺ καθιέρωσε ὁ Μπάιρον μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του.¹⁹

Ὁ μέγας ρομαντικός, καὶ ἀδιαφιλονίκητος ἡγέτης τῆς σύγχρονης εὐρω-παϊκῆς ποίησης, εἶχε ἐπίσης διατελέσει στέλεχος τῆς ἰταλικῆς Καρμπονερίας. Εἶχε καὶ ἐκεῖνος συμμετάσχει στὴν ἰταλικὴ ἐπανάσταση τοῦ 1820-1821. Ἀξι-ζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι, τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἐποχὴ ποὺ ὁ Κάλβος δραστηριοποιεῖ-ται στὴν ἀδελφότητα τῆς Φλωρεντίας, ὁ Μπάιρον ἀνήκει στὴν ὀργάνωση τῆς γειτονικῆς Ραβέννας. Δὲν πρόκειται γιὰ ἱστορικὴ σύμπτωση, ἀλλὰ γιὰ τὴν ὑπό-γεια δυναμικὴ τῆς δεκαετίας μετὰ τὸ Βατερλώ. Ἡ κοινὴ διαδρομὴ τῶν ποιη-τῶν ὁδηγεῖ ἀπευθείας στὸν πυρήνα τοῦ ἐπαναστατικοῦ ρομαντισμοῦ.²⁰

Ὁ Κάλβος καὶ οἱ γάλλοι Καρμπονάροι

Στις μελέτες γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καρμποναρισμοῦ ὡς τὸ κρίσιμο ἔτος 1823, στοιχειοθετεῖται μὲ σαφήνεια ὁ δυναμισμὸς τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας. Μετὰ τὴ διάλυση τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων, ἡ Γαλλία καὶ τὸ Παρίσι ἀναδείχθηκαν σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ μαχητικότερα κέντρα τοῦ κινήματος. Εἶ-ναι μάλιστα πιθανὸν ὅτι, σὲ ἐκεῖνο τὸ διάστημα 1821-1823, τὸ ἀνώτατο διοι-κητικὸ ὄργανο τῆς ἀδελφότητος εἶχε τὴν ἔδρα του στὸ Παρίσι.²¹ Ὁ δεύτερος ἰσχυρὸς πόλος τοῦ κινήματος στὰ ἴδια χρόνια βρισκόταν στὴ Γενεύη, ὅπως θὰ δοῦμε λίγο ἀργότερα. Σὲ αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ καρμποναρικὸ κέντρο «Παρίσι - Γενεύη» ζεῖ καὶ κυκλοφορεῖ ὁ ποιητὴς τῶν Ὠδῶν, σὲ χρόνια ποὺ ὑπῆρξαν πολὺ ἀποφασιστικὰ γιὰ τὴν ἱστορία τοῦ κινήματος.

Τὸ πεδίο τῶν γάλλων Καρμπονάρων ὑποδείχθηκε στὴν ἔρευνά μου μὲ τὴ λεπτομερειακὴ ἐξέταση τῆς *Λύρας* καὶ τῆς πορείας ποὺ ἡ ἔκδοση διέγραψε ἀπὸ τὴ Γενεύη πρὸς τὸ Παρίσι. Ὁ Κάλβος θὰ ἐγκατασταθεῖ στὸ Παρίσι τὸν Ἰα-νουάριο τοῦ 1825. Ὡστόσο, ἀπὸ τὸν προηγούμενο τουλάχιστον χρόνο, φαίνεται ὅτι διέθετε κύκλωμα διασυνδέσεων μὲ τὴ γαλλικὴ πρωτεύουσα. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό, τὴν ἐρευνητικὴ προσοχὴ πρέπει νὰ προσελκύσει ἡ ὑποδοχὴ ποὺ γνώρισε ἡ πρώτη συλλογὴ τῶν Ὠδῶν στὴ Γαλλία. Ἀναφέρω συνοπτικὰ τὰ σχετικὰ στοιχεῖα.

Ἡ *Λύρα* ἐκδόθηκε στὴ Γενεύη τὸν Ἰούνιο τοῦ 1824. Ταυτόχρονα μάλιστα,

19. Βλ. Hobsbawm, σ. 377-378.

20. Γιὰ τὴ σχέση τοῦ βρετανοῦ ρομαντικοῦ μὲ τοὺς Καρμπονάρους καὶ γιὰ τὴν κοινὴ διαδρομὴ τοῦ Μπάιρον καὶ τοῦ Κάλβου βλ. τὴ μελέτη μου «Βυρωνισμός. Ὁ Κάλβος, ὁ Σολωμὸς καὶ ἡ κρίσιμη δεκαετία 1815-1824», *Νέα Ἑστία*, 157, τχ. 1777 (Ἀπρίλιος 2005) 621-624, 644-646.

21. Τὸ ἀνώτατο διοικητικὸ ὄργανο τοῦ κινήματος (*Madre Vendita*) εἶχε τὴν ἔδρα του στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ 1821 καὶ μετὰ, σύμφωνα μὲ τὸν Πορφύρη, σ. 144. Ἡ πληροφορία ὡστόσο δὲν διατυπώνεται μὲ βεβαιότητα στὴν ξενόγλωσση βιβλιογραφία.

ἡ ἑλληνικὴ ἔκδοση ἐμφανίστηκε καὶ στὸ Παρίσι. Οἱ κάτοικοι δηλαδὴ τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, ἤδη ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1824, μποροῦσαν νὰ ἀποκτήσουν ἀντίτυπο τῆς συλλογῆς. Ἄς προσέξουμε ὅτι, στὸ γαλλικὸ ἐξώφυλλο τῆς *Λύρας*, ἀναγράφονται τὰ ὀνόματα δύο βιβλιοπωλείων. Τὸ πρῶτο βιβλιοπωλεῖο βρισκόταν στὸ Παρίσι καὶ τὸ δεύτερο στὴ Γενεύη: «À Paris, chez Lecointe et Durey, Libraires, et À Genève, chez AB.^M Cherbuliez, Libraire». ²²

Ἀμέσως μετὰ, μὲ ταχύτητα πρωτοφανῆ γιὰ τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς, ἡ συλλογὴ τοῦ ἀγνωστοῦ ἑλλήνα ποιητῆ μεταφράστηκε στὰ γαλλικά. Ὁ μεταφραστὴς Στανισλάς Ζυλιέν ἦταν ἀπὸ τὸ 1821 καθηγητὴς τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ λογοτεχνίας στὸ περιώνυμο Collège de France. Ἡ γαλλικὴ μετάφραση τῆς *Λύρας* ἐκδόθηκε στὸ Παρίσι στὸ τέλος Ὀκτωβρίου τοῦ 1824, τέσσερις μῶλις μῆνες μετὰ τὴν ἑλληνικὴ ἔκδοση τῆς Γενεύης. ²³

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1824 δημοσιεύτηκαν γιὰ τὴ γαλλικὴ μετάφραση τῆς *Λύρας* οἱ δύο πρῶτες βιβλιοκρισίες ποὺ μᾶς εἶναι γνωστές. Πρόκειται γιὰ τὰ ἐκτενῆ ἐγκωμιαστικὰ ἄρθρα τῆς ἐφημερίδας *Le Globe* (τ. 1, ἀρ. 32, 20 Νοεμβρίου 1824, σ. 142) καὶ τοῦ περιοδικοῦ *Revue encyclopédique* (τ. 24, ἀρ. 71, Νοέμβριος 1824, σ. 477-479). Γνωρίζουμε ἐπίσης, ὅτι ὁ Κάλβος εἶχε ἰσχυροὺς δεσμοὺς μὲ τὰ δύο αὐτὰ παρισινὰ ἔντυπα, ὄργανα τοῦ φιλελευθερισμοῦ καὶ τοῦ φιλελληνισμοῦ. Πρέπει ὅμως νὰ προστεθεῖ μία σημαντικώτατη πληροφορία, ποὺ δὲν ἔχει ἀξιοποιηθεῖ στὴν καλβικὴ ἔρευνα. Τὸ *Globe* ὑπῆρξε τὸ ὄργανο τῶν γάλλων Καρμπονάρων. ²⁴

22. Βλ. τὰ πανομοιότυπα τοῦ ἐσωφύλλου καὶ τοῦ ἐξωφύλλου στὸ Γ. Θ. Ζώρας, *Κάλβος: Ὁδαί*, Σπουδαστήριον Βυζαντινῆς καὶ Νεοελληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, 1962, σ. 19. Πβ. Γιάννης Δάλλας (ἐπιμ.), *Ἀνδρέας Κάλβος. Ὁδαί*, Ἀθήνα, Ὁκεανίδα 1997, σ. 47.

23. Ἡ ἑλληνικὴ ἔκδοση τῆς *Λύρας* ἀναγγέλθηκε στὴν *Ἐφημερίδα τῆς Λωζάνης* στὴ διάρκεια τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1824 (ἀνακοίνωση τῆς Michelle Bouvier-Bron στὸ Συμπόσιο Κάλβου, Γενεύη 1992, ὅπως παρατίθεται στὸ Γιάννης Δάλλας, *Ἡ ποιητικὴ τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου*, Ἀθήνα, Συνέχεια, 1994, σ. 74, σημ. 8). Ἡ ἔκδοση τῆς γαλλικῆς μετάφρασης ἀναγγέλθηκε στὸ περιοδικὸ ἔντυπο *Bibliographie de la France*, τχ. 43 (Σάββατο 23 Ὀκτωβρίου 1824) ἀρ. 5376. Παρουσίασα τὸ στοιχεῖο στὴ μελέτη μου «Βυρωνισμός...», ὁ.π., σ. 611 καὶ σημ. 2. Γιὰ τὸν Στανισλάς Ζυλιέν βλ. τὴ μελέτη μου «Ἡ ἀνακρέοντεια εἰσαγωγή τῆς ὠδῆς “Εἰς Ψαρά”», *Θέματα λογοτεχνίας*, τχ. 4 (Νοέμβριος 1996 - Φεβρουάριος 1997) 165-166. Βλ. ἐπίσης Χρύσα Προκοπάκη, «Ἡ μετάφραση τοῦ Stanislas Julien» στὸν τόμο *Ὁ Ὕμνος εἰς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ οἱ ξενόγλωσσες μεταφράσεις του*, ἐπιμ. Κατερίνα Τικτοπούλου, Θεσσαλονίκη, Κέντρο Ἑλληνικῆς Γλώσσας, 1998, σ. 71-72.

24. Βλ. κυρίως Jean-Jacques Goblot, *La jeune France libérale. («Le Globe») et son groupe littéraire*, Παρίσι, Plon, 1995, σ. 28, 31-32, 357 [στὸ ἐξῆς: Goblot]. Πβ. René Bray, *Chronologie du romantisme*, Παρίσι, Nizet, 1963, 1971, σ. 126· Spitzer, σ. 265 καὶ Ἑλένη Καρατζᾶ, «Τὸ παρισινὸ περιοδικὸ *Le Globe* καὶ ἡ ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση», *Mélanges offerts à Octave et Melpo Merlier*, τ. 1, Ἀθήνα 1956, σ. 56 [στὸ ἐξῆς: Καρατζᾶ].

Ἡ βιβλιοκρισία τοῦ *Globe* γιὰ τὸν Κάλβου συμβάλλει ἕνα ἀξιοσπούδαστο τεκμήριο. Ἄς προσθεθεῖ μία ἀκόμη πληροφορία πού ἔχει ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ θέμα μας. Δέκα μέρες μετὰ τὴν κριτικὴ γιὰ τὴ *Λύρα*, δημοσιεύθηκε στὸ *Globe* ἕνα συγκινητικὸ ἄρθρο τοῦ Σταντὰλ γιὰ τὸν ἄτυχο Ἰταλὸ Καρμπονάρο Σίλβιο Πέλλικο, τὸν παλαιὸ γινώριμο τοῦ Κάλβου.²⁵

Ἡ βιβλιοκρισία γιὰ τὴ γαλλικὴ μετάφραση τῆς *Λύρας* προέρχεται ἐπίσης ἀπὸ διακεκριμένη προσωπικότητα τῶν γαλλικῶν γραμμάτων. Τὸ ἄρθρο φέρει τὴν ὑπογραφή «A** de l'Académie Française». Ἀποδίδεται στὸν Abel-François Villemain, λόγιο μὲ μεγάλη ἀκτινοβολία στὴν τότε γαλλικὴ κοινω- νία. Κριτικὸς καὶ ἱστορικὸς τῆς λογοτεχνίας, ὁ Βιλμαὶν ἦταν ἀπὸ τὸ 1816 κα- θηγητὴς στὴ Σορβὼννη. Ἐπισήμαινε στὸ ἄρθρο του τὴ συγγένεια τῆς καλβι- κῆς γλώσσας μὲ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ καὶ μὲ τὴ γλώσσα τῆς λόγιας παράδο- σης. Πρόκειται γιὰ τὴ μοναδικὴ συνεργασία του μὲ τὸ *Globe*, σύμφωνα μὲ τὸν σύγχρονο μελετητὴ τῆς ἐφημερίδας.²⁶ Ὁ Βιλμαὶν στὴν κριτικὴ του, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ὅσα ἐπαινετικὰ ἔγραφε γιὰ τὴν ποίηση τοῦ Κάλβου, ὑπογράμμιζε καὶ τὴν τυπογραφικὴ καλαισθησία τῆς ἐκδοσης. Ἡ τυπογραφικὴ ἀριότητα, ὅπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Βιλμαὶν, ἀποκλείει τὸ ἐνδεχόμενον τῆς πρόχειρης ἢ τῆς βιαστικῆς ἐκδοσης.²⁷

Ἡ τιμὴ ἦταν μεγάλη γιὰ ἕνα νέο καὶ ἄγνωστο ποιητὴ, ἐγκατεστημένο στὴ Γενεύη: Ταυτόχρονη ἐμφάνιση τῆς συλλογῆς του στὴ Γενεύη καὶ στὸ Πα- ρίσι, ταυτόχρονη σχεδὸν μετάφραση στὰ γαλλικά, τυπογραφικὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἐκδοση, ἀμεση καὶ σχεδὸν ὀλοσέλιδη βιβλιοκρισία ἀπὸ τὸν γάλλο ἀκαδη- μαϊκὸ Βιλμαὶν, τὸν ἐπιφανὴ καθηγητὴ τῆς Σορβὼννης.

Ἡ ἐξαιρετὴ αὐτὴ προβολὴ στὸ *Globe* δὲν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευτεῖ, ὅπως πι- στεύω, μὲ τὸ δεδομένο ἐνδιαφέρον τῆς ἐφημερίδας γιὰ τὴν Ἑλλάδα τῆς Ἐπα- νάστασης καὶ γιὰ τὰ ἑλληνικὰ θέματα. Ἀξίζει νὰ ἐπισημανθεῖ σχετικὰ ἕνα ἀκό- μη ἀξιοπρόσεκτο ζήτημα. Ἐνῶ ἡ συλλογὴ τῆς *Λύρας* παρουσιάστηκε ἀμέσως στὸ *Globe*, καὶ δὴ μὲ τὴ συνεργασία τοῦ Βιλμαὶν, ἡ ἐκδοση τοῦ σολωμικοῦ Ὕμνου ἀμέσως μετὰ, στὸ τέλος τοῦ Δεκεμβρίου 1824, ἀγνοήθηκε ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς συντάκτες τῆς ἐφημερίδας. Τὸ *Globe* δημοσίευσε μάλιστα βιβλιοκρισία γιὰ τὸν δεῦτερο τόμο τῆς συλλογῆς Φωριέλ, ὅπου πρωτοεκδόθηκε ὁ Ὕμνος.

25. *Le Globe* (ἀνατύπωση: Slatkine Reprints, Γενεύη 1974), τ. 1, ἀρ. 36 (30 Νο- εμβρίου 1824) 161-162. Βλ. ἀναλυτικότερα τὴ μελέτη μου «Βυρωνισμός...», ὅ.π., σ. 629- 630.

26. Βλ. σχετικὰ Goblot, σ. 583 (αὐτ., γιὰ τὴν ταύτιση τῆς βιβλιοκρισίας). Πβ. Μά- ριο Βίττι, *Ὁ Κάλβος καὶ ἡ ἐποχὴ του*, Ἀθήνα, Στιγγιμὴ, 1995, σ. 83, 118-119.

27. Σχετικὰ μὲ τὴν τυπογραφικὴ καλαισθησία τῆς ἐκδοσης καὶ γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Βιλμαὶν βλ. *Le Globe*, τ. 1, ἀρ. 32 (20.11.1824) 142: «ce petit recueil, très bien im- primé».

Ὡστόσο, ἡ ὑπαρξὴ τοῦ ἄλλου ζακύνθιου ποιητῆ οὐδέποτε μνημονεύτηκε στίς σελίδες τῆς ἔφημερίδας.²⁸

Οὔτε εἶχαν οἱ μεταφραστικὲς καὶ ἐκδοτικὲς προσπάθειες τοῦ Σολωμοῦ τὴν ἴδια ἐπιτυχία ἢ ἀνάλογη ταχύτητα μὲ ἐκεῖνες τοῦ Κάλβου. Εἶναι γνωστό, ὅτι ἡ ἐκδοσις καὶ ἡ μετάφρασις τοῦ Ὕμνου συνάντησαν πολλές δυσκολίες, παρὰ τοὺς τόσους πολλοὺς καὶ ἰσχυροὺς μεσολαβητὲς ποὺ ἐπιστρατεύτηκαν: Σπυρίδων Τρικούπης, Ἀνδρέας Λουριώτης, Πιέτρο Γκάμπα, Πουκβίλ. Τελικὰ, τὸ χειρόγραφο τοῦ σολωμικοῦ ποιήματος στάλθηκε ἀπροειδοποίητα ἀπὸ τὸν Λουριώτη στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συμπεριληφθεῖ ἐσπευσμένα στὸν δεῦτερο τόμο τῆς συλλογῆς Φωριέλ.²⁹ Ἡ μόνη μάλιστα δυνατότητα ποὺ προέκυψε γιὰ τὴ γαλλικὴ μετάφρασις τοῦ Ὕμνου πρέπει μάλλον νὰ ἀποδοθεῖ στὸν Κάλβο. Ἦταν ὁ Στανισλάς Ζυλιέν, ποὺ ὀλοκλήρωνε, τότε περίπου, τὴ μετάφρασις τῆς καλβικῆς *Λύρας*.³⁰

Ἡ ταυτόχρονη σχεδὸν παρουσίαση τοῦ Κάλβου καὶ τοῦ Σολωμοῦ στὸ Παρίσι, μὲ χρονικὴ ἀπόστασις δύο μηνῶν — καὶ μὲ τὸν ἴδιο μεταφραστὴ πρὸς τὰ γαλλικά, εἶναι δυνατὸν νὰ ὀφείλεται σὲ ἱστορικὴ σύμπτωση; Τὸ ἐρώτημα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀπασχολήσει στὸ πλαίσιο αὐτῆς τῆς μελέτης. Ἄς συγκρατήσουμε, πάντως, ὅτι ἡ ἐντυπωσιακὴ ἐκείνη σύμπτωση πέρασε ἀπαρατήρητη ἀπὸ τοὺς φιλέλληνες Καρμπονάρους τοῦ *Globe*.

Αὐτὰ ἦταν τὰ δεδομένα καὶ τὰ κεντρικὰ ἐρωτήματα ποὺ προσανατόλισαν τὸ ἐνδιαφέρον μου στὸν ἄγνωστο κόσμον τῶν γάλλων Καρμπονάρων. Τὸ *Globe* ἔδειχνε νὰ εἶναι ἡ ὄρατὴ κορυφὴ ἐνὸς ὑπόγειου κρυμμένου πλέγματος. Πρὶν φθάσουμε ὅμως στὴ συζήτησι γιὰ τὴν παρισινὴ ἔφημερίδα, χρειάζεται νὰ παρουσιαστῆ σύντομα ἡ ἱστορία τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας. Τὸ *Globe* ἰδρύθηκε μετὰ τὴ διάλυσι ἐκείνης τῆς ὀργάνωσις.

28. Ἡ βιβλιοκρισία τοῦ *Globe* γιὰ τὸν δεῦτερο τόμον τῆς συλλογῆς Φωριέλ δημοσιεύτηκε στίς 19 Φεβρουαρίου 1825 (τ. 1, ἀρ. 71, σ. 345-346). Γιὰ τὴν παρουσίαση τοῦ πρώτου τόμου πβ. ἀρ. 23 (30 Ὀκτωβρίου 1824) 91. Ὡς πρὸς τὴν ἀπουσία ἀναφορῶν στὸν Σολωμὸ βλ. ἐπίσης Καρατζᾶ, σ. 81 («Πίνακας ὀνομάτων»).

29. Γιὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ σολωμικοῦ χειρογράφου στὸ Παρίσι καὶ γιὰ τὴν ἐνσωμάτωσι τοῦ Ὕμνου στὴ συλλογὴ Φωριέλ βλ. Λουκία Δρούλια, «Γύρω στίς πρῶτες σολωμικὲς ἐκδόσεις καὶ μεταφράσεις», *Μνημόσυνον Σοφίας Ἀνωιάδη*, Βενετία 1974, σ. 392-393, πβ. σ. 385, 389. Βλ. ἐπίσης Ἀλέξης Πολίτης, *Ἡ ἀνακάλυψι τῶν ἐλληνικῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν*, Ἀθήνα, Θεμέλιο 1984, σ. 282 (σημ. 28), 365. Σχετικὰ μὲ τοὺς ἰσχυροὺς μεσολαβητὲς ποὺ ἐπιστρατεύτηκαν γιὰ τὴν ἐκδοσις τοῦ Ὕμνου βλ. Δρούλια, «Γύρω στίς πρῶτες...», ὁ.π., σ. 382-383, 387, 389-390, 393. Βλ. ἐπίσης τὴ μελέτη μου «Βυρωνισμός...», ὁ.π., σ. 649-653.

30. Ὁ κοινὸς μεταφραστὴς τοῦ Κάλβου καὶ τοῦ Σολωμοῦ πρὸς τὰ γαλλικά, καθὼς καὶ οἱ συντονισμέναι ἐκδόσεις τῶν δύο ποιητῶν μας στὸ Παρίσι, ἀποτελοῦν θέμα ποὺ σκοπεύω νὰ παρουσιάσω σὲ προσεχῆ μελέτη μου.

Ἡ πρώτη γαλλικὴ Καρμπονερία (1821-1823)

Ἡ πρώτη καρμποναρικὴ ἀδελφότητα τῆς Γαλλίας ἰδρύθηκε στὸ Παρίσι τὸ 1821, κατὰ πάσα πιθανότητα τὸν Μάιο. Ἰδρύθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν καταστολὴ τῆς ἐπανάστασης στὴν Ἰταλία καὶ τὴν ἐπάνοδο ἀπὸ τὴ Νάπολη δύο ἐξόριστων γάλλων ἐπαναστατῶν. Οἱ δύο Γάλλοι μετέφεραν στὴν πατρίδα τους τὶς ιδέες, τὰ σύμβολα, καθὼς καὶ τὸ καταστατικὸ τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων.³¹

Ἡ παρισινὴ ἀδελφότητα κέρδισε ταχύτατα μεγάλη φήμη χάρις τὴν ἔντονη συνωμοτικὴ δράση ποὺ ἀνέπτυξε. Ὁ καρμποναρισμὸς ἀπλώθηκε ἀκολούθως στὴν ὑπόλοιπη χώρα, ἀπορροφώντας καὶ τὶς προγενέστερες μυστικὲς ἐταιρεῖες ποὺ ὑπῆρχαν στὴ Γαλλία. Συνένωσε στὶς τάξεις του τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ φιλελεύθερου πνεύματος, τοὺς βοναπαριστῆς καὶ τοὺς ἀντιπάλους τῶν Βουρβόνων, καθὼς καὶ τὶς στοὰς τῶν ἐλευθεροτεκτόνων. Ἡ πρώτη ἐκείνη ὀργάνωση τῶν γάλλων Καρμπονάρων ἔφτασε νὰ ἀριθμεῖ 30.000 ἢ καὶ 50.000 μέλη. Εἶχε σύντομη διάρκεια ζωῆς, ἔγινε ὥστόσο ὁ κύριος πόλος ἀντίστασης στὸ καθεστῶς τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ΄.³²

Ἡ γαλλικὴ Καρμπονερία γεννήθηκε καὶ ἐπηρέασθηκε σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπὸ τὴν ἰταλική. Ταυτόχρονα, οἱ γάλλοι Καρμποναροὶ θεωρεῖται ὅτι ἐπέφεραν σημαίνουσες ἀλλαγές στὸ καταστατικὸ, στὶς ἀρχές καὶ στὰ μυστικὰ στοιχεῖα τῆς ὀργάνωσης. Ἀπλοποίησαν τὶς τελετουργίες τῆς ἰταλικῆς ἀδελφότητας, περιόρισαν τὰ θρησκευτικὰ της σύμβολα καὶ ἔδωσαν διεθνιστικότερο προσανατολισμὸ στὴν ὀργάνωση τῆς Γαλλίας.³³

Ἡ εἰσβολὴ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων στὴν Ἰσπανία, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1823, στάθηκε ἡ αἰτία γιὰ τὴ διάλυση τῆς ὀργάνωσης. Οἱ γάλλοι Καρμποναροὶ προσπάθησαν νὰ ἐμποδίσουν τὴν εἰσβολή, ἀλλὰ ἀπέτυχαν. Ἀπὸ νωρίτερα πάντως, ἐσωτερικὲς διαφωνίες καὶ ποικίλα προβλήματα εἶχαν ἤδη προκαλέσει ἰδεολογικὴ κρίση στὴν ὀργάνωση, κυρίως στὴν ἀδελφότητα τοῦ Παρισιοῦ. Τὰ προβλήματα ὀφείλονταν στὴν ἀποτυχία τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων, στὴν ἀπουσία ἐνιαίας πολιτικῆς ἄποψης, σὲ προδοσίες, διείσδυση πρακτῶρων κλπ.³⁴

Τὸ τραγικότερο περιστατικὸ συνέβη τὸ 1822. Τὸν χρόνον ἐκεῖνον συνελή-

31. Οἱ πληροφορίες σὲ ἕλες τὶς μελέτες τῆς βιβλιογραφίας. Βλ. Francois-André Isambert, *De la Charbonnerie au Saint-Simonisme. Étude sur la jeunesse de Buchez*, Παρίσι, Les éditions de Minuit, 1966, σ. 87-88 [στὸ ἐξῆς: Isambert]. Βλ. ἐπίσης Spitzer, σ. 230-232 καὶ Lambert, σ. 95-96. Θεωρεῖται πιθανόν, ὅτι πρὶν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἴδρυση τῆς παρισινῆς ἀδελφότητας, ἰταλοὶ Καρμποναροὶ εἶχαν προλάβει νὰ δημιουργήσουν κάποιες βέντιτες στὴ νότια Γαλλία (Spitzer, σ. 232 καὶ Lambert, σ. 63).

32. Βλ. Lambert, σ. 95-96, 100. Σύμφωνα μὲ τὸν Spitzer, σ. 241, τὸ δίκτυο τῆς ὀργάνωσης ὑπολογίζεται, στὶς ἀρχές τοῦ 1822, σὲ περίπου 50.000 μέλη.

33. Βλ. Isambert, σ. 97-103 κυρίως. Πβ. Spitzer, σ. 230, 233-234.

34. Βλ. Lambert, σ. 95, 102-106.

φθησαν καὶ καταδικάστηκαν σὲ θάνατο τέσσερις λοχαγοὶ Καρμπονάροι, ποὺ κρίθηκαν ἔνοχοι συνωμοσίας (ὑπόθεση La Rochelle). Ἡ δίκη καὶ ἡ ἐκτέλεση τῶν τεσσάρων λοχαγῶν, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1822, συγκλόνισαν τὴ Γαλλία καὶ προσέδωσαν στὸ ζήτημα θρυλικὲς διαστάσεις. Ἀπὸ τότε καὶ ὡς τις μέρες μας, τὸ καρμποναρικὸ δράμα τοῦ 1822 προσφέρει συνεχῶς θέμα ἔμπνευσης γιὰ τὴν πεζογραφία καὶ τὴ λαϊκὴ ἱστοριογραφία, γιὰ τὸ θέατρο καὶ τὸν κινηματογράφο τῆς Γαλλίας.³⁵

Ἀπὸ τὰ φημισμένα μέλη τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας πρέπει νὰ σημειωθοῦν τρία ὄνόματα, ποὺ συνδέονται στενὰ μὲ τὴν ἑλληνικὴ παιδεία καὶ ἱστορία: ὁ Βερανζέρος, ὁ Φαβιέρος καὶ ὁ στρατηγὸς Λαφαγιέτ. Τὸ ἔμβλημα τῶν γάλλων Καρμπονάρων ἦταν ἓνα τραγούδι τοῦ Βερανζέρου. Ὁ Λαφαγιέτ, ὡς γνωστὸν, ὑπῆρξε τὸ ἱστορικὸ πρόσωπο στὸ ὁποῖο ἀφιέρωσε ὁ Κάλβος τὴν παρισινὴ συλλογὴ τῶν *Νέων Ὁδῶν* μὲ τὴν εἰσαγωγικὴ του ἐπιστολὴ («*Alu Général Lafayette*»). Ἀφοσιωμένος Καρμπονάρος, ὁ διάσημος μαρκήσιος ἦταν ἀρχηγὸς καὶ ὑπεύθυνος γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας. Ἡ δύναμη τῆς ἀδελφότητας στὴν περιοχὴ ἦταν μεγάλη, γεγονὸς ποὺ ἀποδίδεται σὲ δύο κυρίως χαρακτηριστικά. Οἱ πόλεις τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας εἶχαν βιομηχανικὴ παράδοση, καθὼς καὶ ὑψηλὸ ἀριθμὸ στρατιωτικοῦ πληθυσμοῦ.³⁶

Général, c'est pour la même cause que nous combattons. Στὴν ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Λαφαγιέτ, μὲ τὴν ὁποία προλογίζει τὸ 1826 τὴν παρισινὴ συλλογὴ του, ὁ Κάλβος δείχνει νὰ ἀπευθύνεται σὲ σύντροφο καὶ συναγωνιστὴ. Μήπως ὑπαινίσσεται καὶ ἄλλους ἀγῶνες τοῦ Λαφαγιέτ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν πόλεμο γιὰ τὴν ἀμερικανικὴ Ἀνεξαρτησία ποὺ μνημονεῖ στὴν ἀρχὴ τῆς ἐπιστολῆς; Εἶναι δυνατὸν νὰ ἀδιαφόρησε, τόσο γρήγορα, ἢ νὰ λησιμόνησε τὴν κοινὴ τους θητεία στὴν ὀργάνωση τῶν Καρμπονάρων;

Τὴν πρώτη ὀργάνωση τῶν γάλλων Καρμπονάρων χαρακτήρισε ἐπιγραμματικὰ ὁ Pierre Leroux, πρωταγωνιστικὴ μορφή τῆς λόγιας δημοσιογραφίας στὴ Γαλλία. Εἶχε γίνεи μέλος τῆς ὀργάνωσης σὲ νεαρὴ ἡλικία. Σύμφωνα μὲ τὰ λόγια του, ἡ γαλλικὴ Καρμπονερία τῶν ἐτῶν 1821-1823 ἦταν «ἡ μεγάλη συνωμοσία τοῦ ἔφρηβου φιλελευθερισμοῦ».³⁷

Ἡ ἀποτυχία τῆς ὀργάνωσης στὶς στρατιωτικὲς ἐπιχειρήσεις καὶ τὸ αἷμα-

35. Γιὰ τὴν πασίγνωστη ὑπόθεση τῶν τεσσάρων λοχαγῶν βλ. κυρίως Spitzer, σ. 3, 119-126 κπολ. Ἀπὸ τὶς πρωτογενεῖς πηγές βλ. *Mémoires du Marquis de Toussaint (1790-1823)*, Παρίσι, Librairie Plon, 1933, σ. 366-377. Ὁ Spitzer, σ. 3, σημ. 3, παραθέτει ἀναλυτικὸ κατάλογο λογοτεχνικῶν καὶ θεατρικῶν ἔργων, ποὺ ἐκδόθηκαν ἀπὸ τὸ 1831 ὡς τὸ 1957. Σημειῶνω ἐπίσης τὸν συγγραφέα καὶ τὸν τίτλο ἑνὸς μυθιστορήματος ποὺ ἐκδόθηκε τὸ 1998: Bernard Morasin, *Ils étaient quatre sergents de la Rochelle*.

36. Γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας ὑπὸ τὴν ἡγεσία τοῦ Λαφαγιέτ καὶ γιὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς περιοχῆς βλ. Lambert, σ. 100, 105.

37. Βλ. Goblot, σ. 28, 590 (σημ. 3).

τηρὸ ἐπεισόδιο τοῦ 1822 ἀποθάρρυναν πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη της. Οἱ γάλλοι Καρμπονάροι ἄρχισαν τότε νὰ συζητοῦν τὴν ἀλλαγὴ στὶς μεθόδους τῆς βίαιης ἀνατροπῆς. Ἀνάμεσα στοὺς πρώτους, ὁ Pierre Leroux πρότεινε νὰ ἀντικατασταθεῖ ἡ στρατιωτικὴ συνωμοσία μὲ μιὰ «εἰρηνικὴ συνωμοσία», ποὺ θὰ ἔδινε τὴ μάχη στὸ πεδίο τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς παιδείας. Συζήτησε τὸ σχέδιο μὲ τὸν Λαφαγιέτ, ὁ ὁποῖος ὅμως τὸν ἀπέπεμψε εὐγενικά. Ἡ ὀργάνωση τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας, μὲ ἀρχηγὸ τὸν Λαφαγιέτ, εἶχε πιθανότατα τὴ μεγαλύτερη διάρκεια ζωῆς. Ἡ παρουσία της πιστοποιεῖται ὡς τὴν εἰσβολὴ τῆς Ἰσπανίας περίπου.³⁸

Μετὰ τὴ διάλυση τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας, κάποιες συνωμοτικὲς ομάδες ἐνδεχομένως ἐπέζησαν ὡς τὸ 1830. Τὸν χρόνο ἐκεῖνο, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, ἡ ἀδελφότητα ἀναδιοργανώθηκε στὴ Γαλλία. Γιὰ τὰ ἐνδιάμεσα χρόνια 1823-1830 εἶναι ἐλάχιστα γνωστὴ ἡ δράση στὴ χώρα τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν. Ἐὰν ἐπιβίωσαν κάποιες καρμποναρικὲς βέντιτες σὲ ἐκεῖνο τὸ διάστημα, εἶναι βέβαιο ὅτι ἡ λειτουργία τους παρέμεινε ἀσήμαντη. Σὲ κάθε περίπτωση πάντως, καὶ μετὰ τὴν ὀργανωτικὴ διάλυση τοῦ 1823, ἡ ἐπίδραση τοῦ καρμποναρισμοῦ συνεχίστηκε στὴν κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ζωὴ τῆς Γαλλίας. Φαίνεται ἐπίσης βέβαιο, ὅτι ὅσοι συμμετεῖχαν στὶς τάξεις τῆς πρώτης Καρμπονερίας διατήρησαν ζωντανὴ τὴν ἐμπειρία τῆς ἀδελφότητας, ὡς σύστημα ἀρχῶν καὶ ἐκπαίδευσης στὸν δημόσιο βίῳ τῆς χώρας.³⁹

Ἡ ἐφημερίδα Le Glode

Μετὰ τὴ διάλυση τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας, πολλὰ μέλη της, κυρίως ἡ νεότερη γενιά, προσανατολίστηκαν σὲ ἄλλες μεθόδους ἀγώνα. Ἀσχολήθηκαν μὲ τὴ δημοσιογραφία καὶ μὲ τὰ γράμματα. Ἀνάμεσά τους, ὁ Pierre Leroux καὶ ὁ φίλος του Paul-François Dubois, ἀπὸ τοὺς πιὸ φλογεροὺς Καρμπονάρους καὶ ὑψηλόβαθμο στέλεχος τῆς ὀργάνωσης. Ὁ Dubois δίδασκε ρητορικὴ καὶ λογοτεχνία στὸ Λύκειο Καρλομάγνου στὸ Παρίσι, ὅπου διατέλεσε καθηγητὴς τοῦ Sainte-Beuve. Παύθηκε ἀπὸ τὴ θέση του τὸ 1821 ἐξαιτίας τῶν φιλελεύθερων ἰδεῶν του. Συγκαταλέγεται στὶς ἐξέχουσες προσωπικότητες τῆς Παλινόρθωσης.⁴⁰

38. Γιὰ τὴν πρόταση τοῦ Leroux πρὸς τὸν Λαφαγιέτ καὶ γιὰ τὴν ἀντίδραση τοῦ μαρκήσιου βλ. Goblot, σ. 28. Γιὰ τὴ διάρκεια τῆς ὀργάνωσης τῆς ἀνατολικῆς Γαλλίας βλ. Lambert, σ. 105.

39. Γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ βλ. Spitzer, σ. 265-266 καὶ Lambert, σ. 106, 115-117. Πβ. ἐπίσης τὴν ἀποψη τοῦ André Calmette: «Après 1823, la Charbonnerie continue à fonctionner, mais elle est sans force» (ὅπως παρατίθεται ἀπὸ τὸν Lehning, σ. 290, σημ. 53). Ἔχει ἴσως ἐνδιαφέρον ἡ ἐπισήμανση, ὅτι ὁ Κάλβος ἔρχεται νὰ ζήσει στὸ Παρίσι σὲ αὐτὰ τὰ ἐνδιάμεσα χρόνια.

40. Βλ. Goblot, σ. 29-32. Θεωρεῖται ἐπίσης, ὅτι ὁ Dubois ὑπῆρξε ὁ βασικὸς ἰδρυτὴς τῆς ἐφημερίδας (αὐτ., σ. 29).

Τόν Σεπτέμβριο τοῦ 1824, οἱ δύο φίλοι Καρμπονάροι ἴδρυσαν τὸ *Globe*. Ἡ γαλλικὴ ἐφημερίδα τάχθηκε ἀμέσως στὸ πλευρὸ τῆς ἀγωνιζόμενης Ἑλλάδας. Πολλοὶ ἀκόμη συντάκτες τοῦ *Globe* εἶχαν θητεία καρμποναρική. Ὅλοι ἔγιναν ἀμέσως ἐνθουσιώδεις φιλέλληνες.⁴¹

Τὸ *Globe* συνδέεται μὲ τὸν ποιητὴ τῶν Ὠδῶν ἀπὸ πολλοὺς δρόμους. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ βιβλιοκρισία γιὰ τὴ γαλλικὴ μετάφραση τῆς *Λύρας*, στὴν ἐφημερίδα τῶν παλαιῶν Καρμπονάρων θὰ δημοσιευτεῖ, ταχύτατα ἐπίσης, ἐκτενὴς κριτικὴ γιὰ τὴ δευτέρη συλλογὴ τῶν Ὠδῶν, ποὺ ἐκδόθηκε στὸ Παρίσι στίς 26 Ἀπριλίου τοῦ 1826. Ἡ βιβλιοκρισία τοῦ *Globe* γιὰ τὶς *Νέες Ὠδὲς* παρουσιάστηκε στίς 13 Μαΐου 1826 (τ. 3, ἀρ. 61, σ. 322-324). Στὸ τέλος τῆς βιβλιοκρισίας, ἡ ἐφημερίδα εἶχε ἀναδημοσιεύσει ὀλόκληρη τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Κάλβου πρὸς τὸν Λαφαγιέτ.⁴²

Τὸ *Globe* μᾶς ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα καὶ γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Κάλβου στὸ Παρίσι. Γνωρίζουμε ὅτι στίς στῆλες τῆς ἐφημερίδας δημοσιεύτηκαν δύο ἐνυπόγραφα ἄρθρα τοῦ Κάλβου.⁴³ Εἶναι ἄδηλο, ἀν ὑπάρχουν καὶ ἄλλες, ἀνυπόγραφες, συνεργασίες. Πρέπει ἀκόμη νὰ ὑπογραμμιστεῖ τὸ ἀκόλουθο στοιχεῖο. Ἐναν χρόνον πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκδοσὴ τῆς δευτέρας συλλογῆς, στὸν κύκλο τοῦ *Globe* εἶναι γνωστὸ ὅτι ὁ Ἕλληνας ποιητὴς ἐτοιμάζεται νὰ ἐκδώσει νέα σειρά Ὠδῶν. Ἡ ἐπικείμενη ἐκδοσὴ ἀνακοινώνεται ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα τὸν Μάιο ἤδη τοῦ 1825. Ὁ ἀνώνυμος συντάκτης τῆς ἀγγελίας δημοσιεύει μάλιστα ἀρκετὲς πληροφορίες γιὰ τὰ περιεχόμενα τῆς δευτέρας συλλογῆς.⁴⁴

Γίνεται σαφὲς ἀπὸ πολλὰ τεκμήρια, ὅτι ὁ Κάλβος διατηρεῖ στενὴ σχέση καὶ συνεργασία μὲ τὸ *Globe* σὲ ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς του στὸ Παρίσι. Ἄς σημειωθεῖ μάλιστα, ὅτι ἦταν περίπου συνομήλικος μὲ ἐκείνους τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ «ἐφηβου φιλελευθερισμοῦ», ποὺ εἶχαν γεννηθεῖ οἱ περισσότεροι μετὰ τὴν Ἐπανάσταση τοῦ 1789.

Ἐπίσης ὁργανο τοῦ καρμποναρισμοῦ καὶ τοῦ φιλελληνισμοῦ, γενικὸ ἐπίσης στρατηγεῖο τοῦ ρομαντισμοῦ στὰ ἴδια χρόνια, τὸ *Globe* στάθηκε ἓνα ἀπὸ τὰ σπου-

41. Γιὰ τὸν φιλελληνισμό τοῦ *Globe* βλ. Goblot, σ. 357-364 κυρίως, καὶ Καρατζᾶ, σ. 59-64.

42. Γιὰ τὴν ἐκδοσὴ τῶν *Νέων Ὠδῶν* βλ. *Bibliographie de la France, Année 1826*, τχ. 33 (Τετάρτη 26 Ἀπριλίου 1826) 355, ἀρ. 2506. Ἀνακοίνωσα τὸ στοιχεῖο στὴ μελέτη μου «Στοιχεῖα γιὰ τὸ Χρονολόγιο Ἀνδρέα Κάλβου. Ἡ ἐκδοσὴ τῶν *Νέων Ὠδῶν* στὸ Παρίσι», *Θέματα λογοτεχνίας*, τχ. 29 (Μάιος - Αὐγούστος 2005) 103-104. Γιὰ τὴ βιβλιοκρισία τοῦ *Globe* πβ. Καρατζᾶ, σ. 68.

43. *Le Globe*, τ. 2, ἀρ. 160 (20 Σεπτεμβρίου 1825) 829-830 καὶ τ. 3, ἀρ. 37 (18 Μαρτίου 1826) 199. Βλ. Μάριο Βίττι, «Ἐπιτομὴ κατὰ Παῦλον καὶ Βιργινίαν» καὶ ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ Κάλβου», *Ὁ Ἐραριστής*, 11 (1974) 57-66. Τοῦ ἴδιου, *Ὁ Κάλβος καὶ ἡ ἐποχὴ του*, ἔ.π., σ. 92-100, 105-117. Πβ. Goblot, σ. 345, 579.

44. Βλ. *Le Globe*, τ. 2, ἀρ. 110 (21 Μαΐου 1825) 559. Πβ. Καρατζᾶ, σ. 68.

δαιότερα ἔντυπα στὴ Γαλλία τῆς Παλινρόθωσης.⁴⁵ Ἡ ἔφημερίδα συνδυάζει ποι- κίλες ὀρατὲς ἐνδείξεις γιὰ τοὺς κρυφοὺς συνδέσμους τοῦ Κάλβου μὲ τοὺς γάλ- λους Καρμπονάρους. Στὸν κύκλο τοῦ *Globe* ἀνῆκαν πολλοὶ ἄνθρωποι τῶν γραμ- μάτων, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς λόγιας δημοσιογραφίας. Συγκροτοῦσαν τὸ οἰκεῖο περιβάλλον γιὰ τὸν ποιητὴ μας καὶ τὴ φυσικὴ κοινωνία τῶν συνομηλίκων. Οἱ ἴδιοι γνώριζαν ἄριστα τὴν ἐκδοτικὴ ἀλυσίδα τῆς πρωτεύουσας καὶ εἶχαν ταχύ- τατη πρόσβαση στὰ παρισινὰ τυπογραφεῖα. Ἄς προστεθεῖ ἐπιπλέον ὅτι, στὰ χρόνια τῆς πρώτης Καρμπονερίας, ὁ Pierre Leroux ἀσκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τυπογράφου.⁴⁶

Οἱ *Globistes* ἦταν ἐπίσης δεδηλωμένοι βυρωνολάτρεις. Σὲ περίπτωση, δη- λαδῆ, ποὺ ὁ Κάλβος εἶχε γνωρίσει κάποιους ἀπὸ αὐτοὺς στὴ Γενεύη (ἴσως καὶ στὸ Παρίσι, πρὶν ἀπὸ τὴς ἀρχὲς τοῦ 1824), ὅπωςδῆποτε θὰ εἶχαν ἀμέσως συν- δεθεῖ χάρις σὲ ἓνα κοινὸ θέμα συζήτησης καὶ λατρείας. Οἱ φιλελεύθεροὶ νέοι τῆς ἐποχῆς, οἱ λόγιοι καὶ οἱ ποιητὲς συμμερίζονταν τότε τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό γιὰ τὸν λόρδο Καρμπονάρο, τὸν δημοφιλέστερο ποιητὴ τῆς δεκαετίας.⁴⁷

Ἐνα ἀκόμη στοιχεῖο ποὺ πρέπει νὰ καταγραφεῖ ἀφορᾷ τὸν γάλλο μετα- φραστὴ τῶν *Νέων Ὠδῶν*, τὸν ποιητὴ Guillaume Pauthier (de Censay). Ὁ βυρωνολάτρης Πωτιέ, ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους μεταφραστὲς στὴ Γαλλία τοῦ *Childe Harold's Pilgrimage*, ἐπρόκειτο σύντομα νὰ ἀποκτήσει ἐνεργὸ ρόλο στὴν ἐκδοση τοῦ *Globe*. Περιλαμβάνεται στὴ νέα γενιὰ συνεργατῶν ποὺ στρατολό- γησε ὁ Dubois, καὶ συμμετέχει ἀπὸ τὸ 1828 στὴ συντακτικὴ ὁμάδα τῆς ἔφη- μερίδας.⁴⁸ Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Πωτιέ στὴ σύνταξη τοῦ *Globe* προσθέτει ἀκόμη μίαν ἰσχυρότατη ἐνδειξὴ γιὰ τὸ καρμποναρικὸ περιβάλλον τοῦ Κάλβου στὸ Παρίσι.

Ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ διαθέτουμε καὶ ὅλες οἱ πιθανότητες προσανατολίζουν πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση. Οἱ Καρμπονάροι, καὶ μάλιστα οἱ συνεργάτες τοῦ

45. Γιὰ τὴ ρομαντικὴ στράτευση τοῦ *Globe* βλ. κυρίως Goblot, σ. 380-395 κπολ. Γιὰ τὴ φιλελληνικὴ βλ. παραπάνω, σμμ. 41.

46. Βλ. Spitzer, σ. 307.

47. Ἀπὸ τὸ 1820 καὶ μετὰ, ὅταν ἡ βυρωνικὴ ποίηση εἶχε εἰσβάλει ἀποφασιστικὰ στὰ γαλλικὰ γράμματα, οἱ νεαροὶ γάλλοι διανοούμενοι συγκεντρώνονταν σὲ λογοτεχνικὰ σαλόνια, γιὰ νὰ διαβάσουν ποιήματα τοῦ Μπάιρον. Οἱ μελλοντικοὶ συντάκτες τοῦ *Globe* βρισκόνταν ὅλοι ἐκεῖ (βλ. Edmond Estève, *Byron et le romantisme français*, Παρίσι 1907 καὶ 1929, σ. 63). Γιὰ τὴ θέση ποὺ ἔχει ὁ Μπάιρον στὴς στήλες τοῦ *Globe* καὶ στὴς προ- τιμήσεις τῶν συντακτῶν τῆς ἔφημερίδας βλ. Goblot, σ. 377, 396, 400, 654 (σμμ. 111, 112). Τὸ ἐνδεχόμενον τῆς παλαιότερης γνωριμίας τους στὸ Παρίσι συνδέεται μὲ τὸ ταξίδι ποὺ ἀπομνημονεύεται στὴν πρώτη ὁδὴ τῆς *Λύρας*. Αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θὰ συζητηθεῖ παρακάτω.

48. Γιὰ τὴν ἔνταξη τοῦ Πωτιέ στὴς τάξεις τοῦ *Globe* βλ. Goblot, σ. 500, 561, 674 (σμμ. 159). Γιὰ τὴ βυρωνικὴ ταυτότητα τοῦ Πωτιέ βλ. τὴ μελέτη μου «Ἡ ἀνακρέοντεια εἰσαγωγή τῆς ὁδῆς “Εἰς Ψαρά”», ὁ.π., σ. 165-166 κυρίως. Ἡ μετάφρασή του γιὰ τὸ *Childe Harold's Pilgrimage* ἦταν ἔμμετρη καὶ ἐκδόθηκε τὸ 1828.

Globe, ἀνέλαβαν τὴν ἐπιβαλλόμενη ἀδελφικὴ ἀποστολὴ γιὰ τὴ γαλλικὴ μετάφραση τῆς *Λύρας* καὶ γιὰ τὴν παρουσίαση τοῦ Κάλβου στὸ Παρίσι. Αὐτὴ μάλιστὰ ἢ ἀποστολὴ συντονιζόταν ἀπόλυτα μὲ τὰ φιλελληνικὰ καὶ μὲ τὰ λογοτεχνικὰ τους ἐνδιαφέροντα. Δὲν ἀποκλείεται ἄλλωστε, παρὰ τὴν ἔλλειψη τεκμηρίων, ὅτι σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς Καρμπονάρους βρισκόταν καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Νικολόπουλος. Ὁ ἐκδότης τῆς *Μέλισσας* εἶχε ἐνεργὸ συμμετοχὴ στὴ γαλλικὴ μετάφραση καὶ ἔκδοση τῆς *Λύρας*.⁴⁹

Φαίνεται τελικὰ, ὅτι οἱ ἐκδότες καὶ οἱ συντάκτες τοῦ *Globe* ὑποδέχθηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ ζακύνθιου ποιητῆ τὸν Καλὸ Ἐξάδελφο ἀπὸ τὴ Γενεύη. Εἶναι ἄλλωστε γνωστὸ, ὅτι τὸ ὑψηλότερο καθῆκον καὶ ἡ μεγαλύτερη χαρὰ τῶν Καρμπονάρων ἦταν ἡ ἀμοιβαία βοήθεια, σὲ κάθε στιγμή καὶ σὲ κάθε ἀνάγκη ποὺ παρουσιαζόταν.

Ὁ ὄρκος τῆς ἀλληλοβοήθειας ἀποτελοῦσε γιὰ τὴν ἀδελφότητα βασικὸ ἄρθρο πίστεως, ὅπως γιὰ ὅλες τὶς μυστικὲς ἐταιρεῖες γενικότερα. Ὡς χαρακτηριστικὸ παράδειγμα θὰ παραθέσω τὸν ὄρκο τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων, ἀπὸ τὸ τελετουργικὸ γιὰ τὴ μύηση στὸν πρῶτο βαθμὸ τῆς ὀργάνωσης. Στὴν κατήχηση τοῦ νεοφώτιστου, ὁ ὄρκος συμπληρωνόταν μὲ τὴ γριφώδη εἰκόνα τῆς σούπας, ποὺ σιγὸβραζε πάντοτε στὴ φωτιά. Ἡ εἰκόνα ἀποτύπωνε τὴ δέσμευση καὶ τὴν ἐτοιμότητα τῶν Καλῶν Ἐξαδέλφων γιὰ ταχύτατη ἀνταπόκριση στὶς ἀμοιβαῖες ἀνάγκες τους:

Je promets et m'oblige sur l'honneur [...] de fournir à chaque bon cousin tous les secours que mes facultés comportent; [...]

Demande — A quelle heure doit être prête la soupe des bons cousins?

Réponse — A toute heure, parce qu'il peut arriver des bons cousins.

Τὰ παραπάνω στοιχεῖα προέρχονται ἀπὸ μία πολύτιμη πρωτογενὴ πηγὴ γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων: *Sainte-Edme, Constitution et organisation des Carbonari, ou Documents exacts sur tout ce qui concerne l'existence, l'origine et le but de cette société secrète* (Παρίσι, πρώτη ἔκδοση: Corby, Ἰούνιος 1821, δευτέρη ἔκδοση: Librairie de Peytieux 1822).⁵⁰

Τὸ γαλλικὸ βιβλίο ἔφερνε στὸ φῶς αὐθεντικὸ χειρόγραφο τῆς ἰταλικῆς Καρμπονερίας. Στὶς σελίδες του διασώζονται ἡ ἀπόκρυφη κατήχηση, οἱ παράδοξες τελετουργίες, τὰ μυστηριώδη σύμβολα καὶ οἱ κανονισμοὶ τῆς ἰταλικῆς

49. Στὴν ὑπάρχουσα ἐκτενὴ βιβλιογραφία γιὰ τὸν Νικολόπουλο, δὲν ἔχω ἐντοπίσει καμία ἀναφορὰ γιὰ τὴ σχέση του μὲ τὸ *Globe* εἴτε μὲ τοὺς Καρμπονάρους.

50. Γιὰ τὰ χωρία ποὺ παρατίθενται βλ. *Sainte-Edme, Constitution et organisation des Carbonari, ou Documents exacts sur tout ce qui concerne l'existence, l'origine et le but de cette société secrète*, Παρίσι, Ἰούνιος 1821, δευτέρη ἔκδοση: Librairie de Peytieux, 1822, σ. 52 καὶ 60 ἀντίστοιχα [στὸ ἐξῆς: *Sainte-Edme*].

ὀργάνωσης. Διασώζονται ἐπίσης πολλές πληροφορίες σχετικές με τὴ λειτουργία, τὴν κοσμοθεωρία καὶ τοὺς στόχους τῆς. Πρόκειται γιὰ μίαν ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες συναφεῖς πηγές πού διαθέτει ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα.

Τὸ χειρόγραφο μετέφρασε καὶ ἐξέδωσε τὸ 1821 στὸ Παρίσι ὁ γάλλος λόγιος Edme-Théodore Bourg, ὁ ἐπονομαζόμενος Sainte-Edme (1785-1852). Ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος στὸν πρόλογο τοῦ βιβλίου, τὸ χειρόγραφο εἶχε περιέλθει στὴν κατοχὴ τοῦ 1807, στὴ διάρκεια ἐνὸς ταξιδιοῦ στὴ Βερόνα, ἄργησε ὅμως νὰ τὸ δημοσιεύσει γιὰ διάφορους λόγους. Κατὰ τὴν ἐκτίμηση ὡστόσο τῆς σύγχρονης ἔρευνας, τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι τὸ βιβλίον τοῦ Sainte-Edme στηρίζεται σὲ ντοκουμέντα μεταγενέστερα τοῦ 1807, καὶ πρόσφατα μᾶλλον σὲ σχέση με τὸν χρόνο ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου.⁵¹

Θὰ προσέξουμε τώρα καὶ τὸν πρόλογο τοῦ ἐκδότη γιὰ τὴ δευτέρη ἐκδοση τοῦ βιβλίου. Ἡ πρώτη ἐκδοση εἶχε κυκλοφορήσει τὸν Ἰούνιο τοῦ 1821, λίγο μετὰ τὴ διάλυση τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων, καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν ἴδρυση τῆς πρώτης γαλλικῆς ἀδελφότητος στὸ Παρίσι. Σύμφωνα με τὸν πρόλογο τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, τὸ βιβλίον τοῦ Sainte-Edme εἶχε ἀρχικὰ τυπωθεῖ σὲ λίγα ἀντίτυπα, πού ἐξαντλήθηκαν ἀμέσως, ἔτσι προέκυψε τὸν ἐπόμενο χρόνο ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπανέκδοσης.⁵² Προφανῶς, ὅμως, τὸ 1822 ἡ ἀναγνωστικὴ ζήτηση γιὰ τὸ συγκεκριμένο βιβλίον θὰ ἦταν μεγάλη, δεδομένου καὶ τοῦ καρμποναρικοῦ πυρετοῦ στὴ Γαλλία. Μετὰ τὴ λακωνικὴ του δήλωση, στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου, ὁ ἐκδότης προσπάθησε μᾶλλον νὰ συγκαλύψει τοὺς οὐσιαστικούς λόγους γιὰ τὴν ἐπανέκδοση. Εἰκάζω ἐπίσης, ὅτι προσπάθησε νὰ ἀποτρέψει καὶ ἐνδεχόμενες ὑπόνοιες γιὰ τὴ δικὴ του συμμετοχὴ στὰ ἐπεισόδια τοῦ χρόνου ἐκείνου.

Ὅπως σημειώθηκε στὴν παραπάνω ἐνότητα, τὸ 1822 ἀποτελεῖ τὸ ἔτος κορύφωσης στὴν ἐπαναστατικὴ δράση τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας. Τὸν χρόνο ἐκεῖνο (ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1821, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ὡς τὸν Ἰούλιο τοῦ 1822), οἱ συνωμοσίες καὶ οἱ στρατιωτικὲς ἀνταρσίες στὴ Γαλλία διαδέχονταν ἢ μίαν τὴν ἄλλη. Ἐνῶ οἱ τελευταῖοι μῆνες τοῦ 1822 σηματοδεύτηκαν ἀπὸ συνεχεῖς δικαστικὲς διώξεις καὶ ἐκτελέσεις Καρμπονάρων, ἐξαιτίας τῆς οἰκτρῆς ἀποτυχίας πού γνώρισαν ὅλες οἱ συνωμοτικὲς προσπάθειες τοῦ προηγούμενου ὀκταμήνου.⁵³

Θὰ προσέξουμε τέλος καὶ τὸν γαλλικὸ οἶκο ὅπου ἐπανεκδόθηκε, τὸ 1822, τὸ καταστατικὸ τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων. Εἶχε τὴν ἐπωνυμία «Librairie de

51. Γιὰ τὰ στοιχεῖα ἀπὸ τὸν πρόλογο τοῦ Sainte-Edme βλ. σ. 4-7. Γιὰ τὴν ἐκτίμηση τῆς σύγχρονης ἔρευνας βλ. Isambert, σ. 97, σημ. 1. Σύμφωνα με τὸν γάλλο ἱστορικό, εἶναι πιθανὸν ὅτι τὰ ντοκουμέντα πού δημοσίευσε ὁ Sainte-Edme προέρχονταν ἀπὸ τὴ Νάπολη ἢ ἀπὸ τὸ Πεδεμόντιο.

52. Βλ. Sainte-Edme, σ. I (Avis de l'éditeur).

53. Βλ. Lambert, σ. 101-102, ὅπου καὶ ἀναλυτικὸ χρονολόγιο.

Peytieux). Οἱ συμπτώσεις γίνονται πλέον θεαματικές. Πρόκειται γιὰ τὸν ἴδιο οἶκο στὸν ὁποῖον ἐκδόθηκε, ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια, ἡ γαλλικὴ μετάφραση τῆς *Λύρας*. Παρουσιάζω τὰ βιβλιογραφικὰ δεδομένα τῆς ἔκδοσης:

La lyre patriotique de la Grèce, Odes traduites du grec moderne de Kalvos, de Zante; par Stanislas Julien, Paris, Librairie de Peytieux 1824.

Μὲ τὰ στοιχεῖα ποὺ παρουσιάστηκαν ὡς τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἐξέτασης, μποροῦν νὰ συναχθοῦν ὀρισμένα ἀσφαλῆ συμπεράσματα. Ὁ Κάλβος βρισκόταν ὀπωσδήποτε σὲ ἐπαφὴ καὶ σὲ συνεργασία μὲ τοὺς γάλλους Καρμπονάρους, τουλάχιστον ὡς τὸ τέλος τοῦ 1824, καὶ πιθανότατα ὡς τὸ 1826. Γιὰ τοὺς συνδέσμιους τοῦ μὲ τὴν παρισινὴ ὀργάνωση, ὁ κεντρικὸς καρμποναρικὸς πυρήνας ἦταν ὁ κύκλος τοῦ *Globe*. Ἡ σχέση τοῦ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ *Globe* πρέπει νὰ χρονολογηθεῖ ἤδη ἀπὸ τὴν περίοδο τῆς ζωῆς του στὴ Γενεύη.

Ὁ Filippo Buonarroti καὶ ὁ Marc-Antoine Jullien

Ἡ Γενεύη τοῦ 1821 ἀποτελοῦσε κέντρο ὑποδοχῆς καὶ σταθμὸ ἀνασύνταξης γιὰ τοὺς πρόσφυγες Καρμπονάρους τῆς Ἰταλίας. Ἐπρόκειτο σύντομα νὰ ἐξελιχθεῖ καὶ σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα κέντρα τοῦ φιλελληνισμοῦ.⁵⁴ Στὴν πόλη τοῦ Καλβίνου εἶχε ἐπίσης τὸ στρατηγεῖο τοῦ ὁ μεγαλύτερος ἐπαναστάτης τῆς ἐποχῆς, ὁ Μπουοναρρότι (1761-1837). Στὴν ταραγμμένη ἐκείνη περίοδο τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας, ὑπῆρξε ὁ ἱκανότερος καὶ ὁ πιὸ ἀκούραστος συνωμότης.⁵⁵

Γεννημένος στὴν Πίζα τῆς Τοσκάνης, μὲ καταγωγὴ ποὺ ἔφτανε ὡς τὸν Μιχαὴλ Ἀγγελο, ὁ Μπουοναρρότι μυήθηκε ἀπὸ νεαρὴ ἡλικία δὲ μυστικὲς ἐταιρεῖες. Διαμορφώθηκε στὶς στοές τῶν «Ἰλλουμινάτι» τῆς βόρειας Ἰταλίας, καὶ πιθανότατα ἀνήκε τὸ 1786 σὲ στοὰ τῆς Φλωρεντίας. Τὸ 1793 πῆγε στὸ Παρίσι, ὅπου γνωρίστηκε καὶ συνδέθηκε μὲ τὸν Ροβεσπιέρο. Ἐλαβε μέρος στὴ «Συνωμοσία τῶν Ἰσων» τοῦ Babeuf (1796). Τὸν ἐπόμενο χρόνο, μετὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ κινήματος, ἐξορίστηκε ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἡ ζωὴ καὶ οἱ ἐπαναστατικὲς διαδρομές του, ἐπὶ τριάντα χρόνια, μοιράστηκαν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γενεύης (1793-1823). Ἀπελάθηκε ὀριστικὰ ἀπὸ τὴ Γενεύη τὸ 1823, παρέμεινε

54. Γιὰ τὸ καρμποναρικὸ κέντρο καὶ τοὺς φιλέλληνες τῆς Γενεύης βλ. Bertrand Bouvier, «Calvos in Geneva», ὁ.π., σ. 80-82. Γιὰ τὸ φιλελληνικὸ κίνημα τῆς πόλης βλ. ἐπίσης Ν. Α. Βέης, «Κάλβου ἔργα καὶ ἡμέραι ἐν Ἑλβετίᾳ», *Πραγματεῖαι τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν*, τ. 22 (1958), σ. 7-11 καὶ Michelle Bouvier-Bron, *Jean-Gabriel Eynard (1775-1863) et le philhellénisme genevois*, Γενεύη 1963. Πβ. Bertrand Bouvier, «Ἄγνωστο αὐτόγραφο τοῦ Κάλβου», *Μνημόσυνον Σοφίας Ἀντωνιάδη*, Βενετία 1974, σ. 350-379.

55. Βλ. Hobsbawm, σ. 170. Ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ «μεγαλύτερου ἐπαναστάτη τῆς ἐποχῆς του» ἀποδόθηκε στὸν Μπουοναρρότι ἀπὸ τὸν Μπακούιν (ὅπως μνημονεύεται ἀπὸ τὸν Lehning).

παράνομα στήν Ἑλβετία, καί στή συνέχεια ἐγκαταστάθηκε στίς Βρυξέλλες (1824-1830).⁵⁶ Ἐπέστρεψε στό Παρίσι ἀμέσως μετά τήν Ἰουλιανή Ἐπανάσταση. Στάθηκε ὁ ἄνθρωπος πού ἀναδιοργάνωσε τή γαλλική Καρμπονερία τὸ 1830.⁵⁷

Ὁ Μπουοναρρότι ἐντάσσεται στήν οἰκογένεια τῶν γάλλων ἐπαναστατῶν ἡ ὁποία γεννήθηκε μὲ τὸ 1789. Σὲ διάρκεια σαράντα ἐτῶν, ἀπὸ τὸ 1797 ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, ἴδρυσε καὶ διηύθυνε πολυάριθμες μυστικές ἐταιρεῖες σὲ εὐρωπαϊκὴ κλίμακα. Κεντρικοὶ στόχοι του ἦταν ἡ διάδοση τῶν ιδεῶν τοῦ Babeuf περὶ ἰσότητος καὶ κοινοκτημοσύνης, ὁ ἐκδημοκρατισμὸς τῆς Εὐρώπης, ἡ ἀπελευθέρωση καὶ ἡ ἐνοποίηση τῆς Ἰταλίας. Ὁ Μπουοναρρότι δὲν προσέβλεπε ἀπλῶς σὲ μιὰ πολιτικὴ ἀλλαγὴ, ἀλλὰ ὁραματιζόταν τὴν ἀναγέννηση ὅλων τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν. Μὲ τὴ μακροχρόνια δράση του, θεωρεῖται ὅτι οἱ ιδέες τοῦ Babeuf καὶ ἡ γιαικωβίνικη παράδοση τῆς Γαλλίας μεταγγίστηκαν στὸν εὐρωπαϊκὸ σοσιαλισμὸ.⁵⁸

Στίς μελέτες γιὰ τὴν πρώτη γαλλικὴ Καρμπονερία, τὸ ὄνομα τοῦ ἀκούραστου συνωμότη μνημονεύεται συνεχῶς. Παραμένει ὅμως ἀδιευκρίνιστη ἡ ἀκριβὴς σχέση του μὲ τοὺς γάλλους ἐξαδέλφους. Φαίνεται βέβαιον, ὅτι ὁ Μπουοναρρότι καὶ οἱ στενοὶ συνεργάτες του βρίσκονταν σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὴν πρώτη γαλλικὴ ἀδελφότητα, ὡς τὸ 1822 τουλάχιστον.⁵⁹ Πιθανολογεῖται ἐπίσης, ὅτι ὁ παλαιὸς συμπολεμιστὴς τοῦ Babeuf κατόρθωσε νὰ ἀναδιοργανώσει τὴ γαλλικὴ Καρμπονερία ἤδη ἀπὸ τὸ 1824.⁶⁰ Σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ γραμματέα του στὴ Γενεύη, τοῦ Alexandre Andryane, δικοὶ του ἄνθρωποι καθοδηγοῦσαν διάφορες καρμποναρικὲς ὁργανώσεις τῆς Γαλλίας. Ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία του, τέλος, συνάγεται, ὅτι μυστικὲς ὁμάδες ὁπαδῶν του δροῦσαν στὴ Γαλλία πρὶν ἀπὸ τὸ 1830.⁶¹

56. Ἀντὼ τίς περισσότερες πληροφορίες ἀπὸ τὴ μελέτη τοῦ Lehning, σ. 46, 54, 65 κ.πολ. Εἰδικὰ γιὰ τὴν ἐνταξὴ του, τὸ 1786, στοὺς «Ἰλλουμινᾶτι» τῆς Φλωρεντίας βλ. Lambert, «Les justifications doctrinales et pratiques du secret...», ὁ.π., σ. 158. Πβ. Πορφύρης, σ. 27, σημ. 4.

57. Βλ. Lehning, σ. 69, 110 καὶ Lambert, σ. 95.

58. Βλ. Lehning, σ. 18, 45-48, 50, 59.

59. Βλ. Isambert, σ. 95-96· Spitzer, σ. 270 καὶ Lambert, σ. 95.

60. Βλ. Lambert, σ. 117.

61. Βλ. τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Μπουοναρρότι μὲ τὸν Γάλλο Charles Teste, ἕναν ἀπὸ τοὺς πιθανολογούμενους στενοὺς συνεργάτες του, στὸ Armando Saitta, *Filippo Buonarroti. Contributi alla storia della sua vita e del suo pensiero*, Ρώμη, Edizioni di storia e letteratura, τ. 1-2 (1950-1951), βλ. τ. 2, σ. 45-54. Πβ. Lehning, σ. 68, 61. Γιὰ τὴ μαρτυρία τοῦ Andryane, βλ. Spitzer, σ. 270, σημ. 182. Σημειῶνω ἐπίσης ὅτι, στὰ κείμενα καὶ στίς ἐπιστολὲς τοῦ Μπουοναρρότι πού ἔχουν δημοσιευτεῖ ἀπὸ τὸν Armando Saitta, στὸν δεῦτερο τόμο τοῦ βιβλίου του, δὲν ὑπάρχει καμία ἀναφορὰ στὸ ὄνομα τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου.

Στις μελέτες τῆς νεότερης βιβλιογραφίας, δὲν στάθηκε δυνατό νὰ ἐπιβεβαιώσω ὡς τώρα τὴν πληροφορία τοῦ Κ. Πορφύρη, ὅτι τὸ ἀνάτατο διοικητικὸ ὄργανο τῶν Καρμπονάρων (*Madre Vendita*) ἔδρευε στὸ Παρίσι ἀπὸ τὸ 1821 καὶ μετὰ. Σὲ ὅλες πάντως τὶς σχετικὲς μελέτες, προβάλλεται ὁ κεντρικὸς ρόλος ποὺ εἶχε ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλίας γιὰ τὴ διασύνδεση τῶν εὐρωπαϊκῶν Καρμπονάρων.⁶² Ἐξίσου ἰσχυρὸς φαίνεται στὰ ἴδια χρόνια, ὡς τὸ 1823, ὁ ὑπόγειος ἄξονας «Παρίσι - Γενεύη», ὅπου πιστοποιεῖται συχνὴ διακίνηση ἐξαδέλφων.⁶³

Πῶς συνέχισε λοιπὸν ὁ Κάλβος τὴ ζωὴ του στὴ Γενεύη, καὶ πῶς κινήθηκε μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ μυστικοῦ ἐταιρισμοῦ ποὺ κυριαρχοῦσε στὴν πόλη; Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ, οἱ Ὁδῆδες τῆς Λύρας συνεισφέρουν, νομίζω, τὶς ἀσφαλέστερες ἀπαντήσεις. Στὴ συλλογὴ τοῦ 1824, ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως παρακάτω, ἡ καρμποναρικὴ ἔμπνευση ἀνιχνεύεται σὲ πολλοὺς στίχους. Μᾶς ἐπιτρέπει νὰ συμπεράνουμε μὲ βεβαιότητα, ὅτι ὁ κόσμος τοῦ Κάλβου στὴ Γενεύη φωτιζόταν ἔντονα ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τῆς ἀδελφότητος.

Εἶναι ὡστόσο πολλὰ τὰ ἐρωτήματα στὰ ὁποῖα δὲν μποροῦ νὰ δώσω ἀπάντηση. Πῶς ἐρμηνεύονται οἱ δεσμοὶ του μὲ τοὺς Καρμπονάρους τοῦ *Globe*; Μποροῦν νὰ συσχετιστοῦν μὲ τὸ δαιδαλώδες δίκτυο τοῦ Μπουοναρρότι; Θὰ μπορούσαν νὰ ὀφείλονται σὲ διασυνδέσεις τοῦ ἔλβετοῦ ἐκδότη *Guillaume Fick*; Μήπως πῆγαζαν ἀπὸ ἄλλα καρμποναρικὰ κυκλώματα ἢ ἀπὸ προσωπικὲς γνωριμιές τοῦ Κάλβου; Ἴσως καὶ ἡ ἐγκατάστασή του στὸ Παρίσι, τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1825, νὰ συνοδεύεταν ἀπὸ κάποια μυστικὴ ἀποστολή. Καὶ τότε ἔγινε τελικὰ τὸ ἀγνωστο ταξίδι του «στὰ ἔνδοξα Παρίσια»; Πρόκειται γιὰ τὴν ἐπίσκεψή ποὺ ἀπομνημονεύεται στὴν πρώτη ὠδὴ τῆς *Λύρας* (I, κα').⁶⁴

Θεωρῶ πολὺ πιθανό, ὅτι ἐκεῖνο τὸ πρῶτο ταξίδι πραγματοποιήθηκε μὲ ἀφετηρία τὴ Γενεύη, στὸ διάστημα μετὰ τὸν Μάιο τοῦ 1821 ὡς τὶς ἀρχές τοῦ 1824. Τὴν ἐκδοχὴ αὐτὴ ὑποστηρίζει ἡ καρμποναρικὴ στράτευση ποὺ συνάγεται γιὰ τὸν ποιητὴ τῆς *Λύρας*. Τὴν ὑποστηρίζουν ἐπίσης ὁ καρμποναρικὸς πυρετὸς τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, σὲ ἐκεῖνα τὰ χρόνια, καὶ ὁ ἐντοπισμὸς τοῦ ὑπόγειου ἄξονα «Παρίσι - Γενεύη». Ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ συνεπάγεται ἐπάλληλες ὑποθέσεις. Ἐὰν ὁ Κάλβος πῆγε πράγματι στὸ Παρίσι ἀπὸ τὴ Γενεύη, ἴσως

62. Βλ. ἐνδεικτικὰ Lehning, σ. 60-62 καὶ Spitzer, σ. 267. Γιὰ τὴν πληροφορία τοῦ Πορφύρη, βλ. παραπάνω, σμ. 21.

63. Σχετικὰ μὲ τὰ ταξίδια καὶ μὲ τὴ δράση τοῦ Μπουοναρρότι εἶτε τῶν στενῶν συνεργατῶν του στὸ Παρίσι, ὡς τὸ 1823, βλ. ἀκόμη Lehning, σ. 53-54, 62 καὶ Spitzer, σ. 201-202, 270 (σμ. 182).

64. Γιὰ τὸ πρῶτο ταξίδι τοῦ Κάλβου στὸ Παρίσι βλ. τὸν σχετικὸ προβληματισμὸ κυρίως στὶς ἀκόλουθες μελέτες: Γ. Θ. Ζώρας, «Ἄνδρας Κάλβος», *Νέα Ἑστία*, 68 (1960: Ἀφιέρωμα) 41· Πορφύρης, σ. 171-172· Ἀνδρειωμένος, «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ἄνδρα Κάλβου...», ὁ.π., σ. 1996, 2006-2007.

πῆγε ἐκεῖ μὲ συγκεκριμένη ἀποστολὴ τῆς ἀδελφότητος. Καὶ τότε ἴσως, στὸ Παρίσι, ἐγκαινιάστηκαν οἱ γνωριμίες του μὲ τοὺς γάλλους Καρμπονάρους, καθὼς καὶ μὲ ἄλλες προσωπικότητες τῆς γαλλικῆς παιδείας. Ἀναφέρομαι κυρίως στὸν Marc-Antoine Jullien.

Ἕνα ἀκόμη ζήτημα ποὺ παραμένει δισηπίλυτο ἀφορᾷ στὴν ταυτότητα τοῦ Στανισλάς Ζυλιέν. Ὁ γάλλος μεταφραστὴς τῆς *Λύρας* εἶχε σχέση ὄργανωτικὴ μὲ τὴν ἀδελφότητα; Γνώριζε, ἀντιλήφθηκε ἢ ἐνημερώθηκε γιὰ τὸν καρμποναρικὸ συμβολισμό τῶν στίχων ποὺ μετέφραζε; Ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ δὲν ἔχω ἐντοπίσει καμία ἀπάντηση. Ὑπάρχει πάντως ἓνα στοιχεῖο ποὺ πρέπει νὰ ληφθεῖ ὑπόψην. Εἶναι ἡ ἐκτενὴς καὶ ἐνθερμη βιβλιοκρισία ποὺ θὰ ἀφιερῶσει τὸ *Globe*, τὸν Μάρτιο τοῦ 1825, στὸ πρῶτο σιολογικὸ ἔργο ποὺ ἐξέδωσε ὁ μεταφραστὴς τοῦ Κάλβου καὶ τοῦ Σολωμοῦ (*Le Globe*, τ. 1, ἀρ. 80, 12 Μαρτίου 1825, σ. 393-394).

Ὡς πρὸς τὸν ἐνδεχόμενον σύνδεσμο τοῦ Κάλβου μὲ τὸ κύκλωμα τοῦ γαλλο-τοσκάνου ἐπαναστάτη, ἡ ἔρευνά μου δὲν ἔχει ὀλοκληρωθεῖ ἀκόμη. Σὲ περὶπτωση ποὺ ὁ ποιητὴς μας διατηροῦσε ὄργανωτικὴ σχέση μὲ τὸ πολυπλόκαμο δίκτυο τοῦ Μπουοναρρότι, φαίνεται πολὺ δύσκολη ἡ ἀνεύρεση σχετικῶν στοιχείων καὶ τεκμηρίων. Ἡ δυσκολία ὑπογραμμίζεται σὲ ὅλες τὶς μελέτες τῆς βιβλιογραφίας. Ὁφείλεται στὴν ἴδια τὴν ἐπαναστατικὴ θεωρία τοῦ Μπουοναρρότι καὶ στὶς ἀντιλήψεις του περὶ μυστικῶν ἐταιρειῶν. Ἡ θεωρία του διατυπώθηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο σὲ γραπτὸ κείμενο τὸ 1828 περίπου («*Idée générale d'une société secrète*»)⁶⁵.

Οἱ μυστικὲς ἐταιρεῖες ποὺ ἱδρυσε καὶ διηύθυνε ὁ Μπουοναρρότι βασιζόνταν ὅλες στὴν ἴδια συγκεντρωτικὴ διοίκηση καὶ λειτουργία. Ἐλάχιστοι ἀπὸ τοὺς συντρόφους του, μόνον ἓνας κλειστὸς πυρήνας, γνώριζαν τὴ δομὴ, τὴ διοίκηση καὶ τοὺς πολιτικὸς στόχους τῆς ἐταιρείας. Ἡ αὐστηρὴ ἱεράρχηση, μὲ ἐρμητικὰ στεγανά μεταξὺ τῶν διαφόρων ὀργανώσεων καὶ βαθμῶν, ἀποσκοποῦσε στὴν ἀδιαπέραστη μυστικότητα. Ὁ Μπουοναρρότι πίστευε ὅτι μόνον μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ μπορούσε νὰ ἐξασφαλιστεῖ ἡ ἐπιβίωση τῆς ἐταιρείας ἀπέναντι στοὺς ποικίλους κινδύνους (προδοσίες, διωγμοί, διείσδυση πρακτόρων). Σὲ αὐτὸ τὸ σύστημα διοίκησης, τὰ μέλη τῶν ἐπιμέρους ὀργανώσεων καὶ τῶν χαμηλότερων βαθμῶν ἀγνοοῦσαν τὸ ὄνομα καὶ κάθε ἄλλο στοιχεῖο ἐκείνων ποὺ τοὺς καθοδηγοῦσαν. Στὴν ὑψηλὴ κορυφὴ τῆς πολυσύνθετης πυραμίδας βρισκόταν ὁ Μπουοναρρότι μὲ τοὺς πρὸ ἐμπιστοῦς συνεργάτες του. Θεωρεῖται ἐπίσης, ὅτι ὁ μέγας ἐπαναστάτης εἶχε υἰοθετήσῃ στὶς ἐταιρεῖες του τὴν αὐστηρὴ δομὴ καὶ τὶς ἀρχὲς τῶν «Ἰλλουμινάντι».⁶⁶

65. Πρωτοδημοσιεύτηκε ἀπὸ τὸν Armando Saitta, στὸ *Filippo Buonarroti*, ὁ.π., τ. 2, σ. 92-116.

66. Γιὰ τὴ θεωρία τοῦ Μπουοναρρότι περὶ μυστικῶν ἐταιρειῶν βλ. Lehning, σ. 50-

Παρά τὰ πολλὰ ἐρωτήματα, πάντως, ἡ εἰκόνα ποῦ συγκροτεῖται γιὰ τὸ καρμποναρικό περιβάλλον τῆς Γενεύης δὲν μπορεῖ νὰ περάσει ἀπαρατήρητη. Ὁ Κάλβος συνυπῆρξε μὲ τὸν Μπουοναρρότι στὴν ἴδια πόλη ἐπὶ δύο χρόνια, ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιο / Μάιο τοῦ 1821 ὡς τὸν Μάιο τοῦ 1823 τουλάχιστον, ὅταν ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴς τῆς Γενεύης ἡ ἀπόφαση γιὰ τὴν ἀπέλαση τοῦ μεγάλου συνωμότη. Ὁ Κάλβος ἐξάλλου ἔφτασε στὴ Γενεὴ ὡς στέλεχος τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων, ἔφτασε δὲ ἀπὸ τὴν ἰδιαιτέρη πατρίδα τοῦ Μπουοναρρότι, τὴν Τοσκάνη. Ἐνῶ τὰ χρόνια τῆς συνύπαρξής συμπίπτουν ἀκριβῶς μὲ τὴ ζωὴ καὶ μὲ τὴ δράση τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας (1821-1823). Τέλος, ὁ ἄξο-νας «Παρίσι - Γενεὴ», μὲ κύριο παράγοντα τὸ δίκτυο τοῦ Μπουοναρρότι, ἐπι-βεβαιώνεται καὶ στὴν πορεία τοῦ Κάλβου.

Ἄς προστεθεῖ, ὅτι ὑπάρχουν σχετικὰ καὶ ὀρισμένες ἰσχυρὲς ἐνδείξεις, ποῦ ἐντοπίστηκαν ἀπὸ τὴ μέχρι τώρα ἔρευνά μου. Ὑποδεικνύουν συγκεκριμένες κα-τευθύνσεις γιὰ τὰ ἐπόμενα στάδια τῆς ἀναζήτησης. Μὲ τὴ συστηματικότερη διερεύνηση ἐνδέχεται νὰ προκύψουν ἀσφαλέστερα δεδομένα.

Δίπλα στὸ *Globe*, τὸ περιοδικὸ *Revue encyclopédique* σχηματίζει τὸν δεῦτερο πόλο διασυνδέσεων ποῦ ὑποστηρίζει τὸν Κάλβο στὸ Παρίσι. Γιὰ τὸ περιοδικὸ καὶ τὸν ἐκδότη του Marc-Antoine Jullien ὑπάρχουν ἀρκετὲς πλη-ροφορίες στὴν καλβικὴ βιβλιογραφία. Θὰ μνημονεύσω ἐδῶ μόνο τὴ σχέση τοῦ Jullien μὲ τὴν Ἀναγνωστικὴ Ἐταιρεία τῆς Γενεύης. Πιθανολογεῖται, ὅτι ὁ γάλλος ἐκδότης γνωρίστηκε μὲ τὸν Κάλβο μέσα ἀπὸ τὸ δίκτυο τῆς Ἀναγνω-στικῆς Ἐταιρείας.⁶⁷

Ὁ Marc-Antoine Jullien (1775-1848) ἔζησε καὶ ταυτίστηκε μὲ τὴν ἐπο-χὴ τῶν ἐπαναστάσεων. Ἡ νεότητά του σημαδεύτηκε ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Ἐπανά-σταση καὶ τοὺς γιανκωβίνους. Συνεργάτης καὶ φίλος τοῦ Ροβεσπιέρου, φίλος ἐπίσης τοῦ Λαφαγιέτ, διατηροῦσε πολλοὺς δεσμοὺς μὲ περιώνυμους ἐπαναστά-τες, καθὼς καὶ μὲ μυστικὲς ἐταιρεῖες τεκτονικῆς προέλευσης. Σὲ στενὴ σχέση μὲ τὸν ἐλευθεροτεκτονισμὸ βρισκόνταν ὁμοίως οἱ Καρμπονάροι. Ἄλλωστε ἡ ἀδελφότητα εἶχε γεννηθεῖ ἀπὸ τὴν ἐπαναστατικὴ καὶ πατριωτικὴ παράδοση τῶν στοῶν.⁶⁸

51, 57 καὶ Lambert, «Les justifications doctrinales et pratiques du secret...», ὁ.π., σ. 158-162. Γιὰ τὴ σχέση μὲ τοὺς «Ἰλουμινάτι» τοῦ Adam Weishaupt βλ. Saitta, *αὐτ.*, τ. 1, σ. 114-118 καὶ Lehning, σ. 50, 55 κ.ἑξ.

67. Γιὰ τὴ σχέση τοῦ Jullien μὲ τὴν Ἀναγνωστικὴ Ἐταιρεία βλ. Bouvier, «Calvos in Geneva», ὁ.π., σ. 44. Πβ. Ἀνδρειωμένος, «Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Ἀνδρέα Κάλβου...», ὁ.π., σ. 2013.

68. Γιὰ τοὺς δεσμοὺς τοῦ Jullien μὲ μυστικὲς ἐταιρεῖες καὶ μὲ τοὺς τέκτονες τῆς Γαλλίας, καθὼς καὶ γιὰ τὴν ἐπαναστατικὴ παράδοση τῶν στοῶν, βλ. Helmut Goetz, *Marc-Antoine Jullien de Paris. L'évolution spirituelle d'un révolutionnaire*, γαλλ. μτφρ. C. Cuénot, Παρίσι, Institut Pédagogique National, 1962, σ. 145-146. Βλ. *αὐτ.*, σ. 195-

Τὸ περιοδικὸ πού ἱδρύσασε καὶ διηύθυνε ὁ Jullien de Paris ἦταν πασίγνωστο στὴ Γαλλία τῆς Παλιόρθωσης, ὅπως καὶ τὸ *Globe*. Τὸ ἐναλλακτικὸ ὄνομα πού χρησιμοποιοῦσε ὁ γάλλος ἐκδότης ἦταν ἐπιλογή, γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὸν πατέρα του, ὁμοίως Marc-Antoine Jullien. Καὶ ἐκεῖνος εἶχε διαδραματίσει ρόλο στὴ δημόσια ζωὴ τῆς χώρας.⁶⁹ Μὲ τὸ ὄνομα Jullien de Paris, ὁ φίλος τοῦ Κάλβου ὑπέγραφε ὅλα τὰ ἄρθρα του στὸ περιοδικό.

Ἀπὸ τότε πού ἱδρύθηκε (1819), ἡ *Revue encyclopédique* ἀγωνίστηκε σταθερὰ στὸ στρατόπεδο τῶν φιλελεύθερων ἰδεῶν. Πολὺ σύντομα, ἀναδείχθηκε ἐπίσης σὲ ἰσχυρὸ ὄργανο τοῦ φιλελληνισμοῦ. Ὁ Jullien πίστευε καὶ ἔδωκε ἐμφαση στὸν διεθνιστικὸ χαρακτήρα τοῦ περιοδικοῦ. Πολλὲς σελίδες σὲ κάθε τεύχος ἦταν ἀφιερωμένες στὴν ἐπισκόπηση βιβλίων καὶ θεμάτων ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον — ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ ὡς τὴν Ἀμερικὴ. Τὸ ἰδεῶδες τοῦ διεθνισμοῦ ἀνῆκε στὶς προτεραιότητες τῆς Γαλλίας καὶ τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐπαναστατικῆς περιόδου. Ἡ *Revue encyclopédique* κυκλοφοροῦσε καὶ διαβαζόταν στὶς περισσότερες περιοχὲς τῆς Εὐρώπης, ἔστω καὶ ἀκρωτηριασμένη ἀπὸ τὴ λογοκρισία τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν. Εἶχε ἐπίσης κυκλοφορία καὶ κύρος στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, ὅπως σημείωνε ὁ Jullien σὲ ἐπιστολὴ του τὸ 1825.⁷⁰

Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ πού μνημονεύτηκαν γιὰ τὸ περιοδικὸ καὶ τὸν διευθυντὴ του (διεθνισμός, φιλελληνισμός, σχέση μὲ ἐπαναστάτες καὶ μὲ τεκτονικὲς στοῖες) συνθέτουν τὴν περιρρέουσα ἀτμόσφαιρα τοῦ καρμποναρισμοῦ. Ὡστόσο, ὡς τὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς ἔρευνας, δὲν ἔχω ἐντοπίσει στοιχεῖα καὶ ρητὲς ἀναφορὲς σχετικὰ μὲ τὴν ἐνδεχόμενη καρμποναρικὴ ταυτότητα τοῦ Jullien. Σημειῶνω ὅτι ἡ ἔρευνά μου ἔχει ἤδη καλύψει τὴ μελέτη τῆς *Revue encyclopédique*.

Ἀξίζει πάντως νὰ καταγραφεῖ μία πληροφορία, πού συνδέει τὸν Marc-Antoine Jullien μὲ τὸν Μπουοναρρότι. Στὴ γαλλοβιβλικὴ νεότητά του, ὁ Jullien εἶχε λάβει ἐπίσης μέρος στὴ «Συνωμοσία τῶν Ἰσων», καὶ εἶχε γνωριστεῖ ἀπὸ τότε μὲ τὸν Μπουοναρρότι. Οἱ δύο παλαιοὶ σύντροφοι δὲν διατήρησαν καλὲς σχέσεις ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους. Στὰ 1836-1837 μίλησαν μὲ πολὺ πι-

196, σχετικὰ μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ του θητεία. Ἐξαιτίας τῆς ὁμοιότητος στὰ ἐπώνυμα, ὁ ἐκδότης τοῦ περιφημοῦ περιοδικοῦ συγγέεται συχνὰ στὴν καλβικὴ βιβλιογραφία μὲ τὸν μεταφραστὴ τῆς *Λύρας* Στανισλάς Ζυλιέν. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, στὶς σελίδες τῆς μελέτης μου, σημειῶνω πάντοτε τὸ ὄνομά του στὰ γαλλικά.

69. Βλ. Eugenio Di Rienzo, *Marc-Antoine Jullien de Paris. Una biografia politica*, Νάπολη, Guida editori, 1999, σ. 23. Ὁ γάλλος ἐκδότης εἶχε γεννηθεῖ στὸ Παρίσι, ἐξ οὗ καὶ τὸ ψευδώνυμο Jullien de Paris.

70. Βλ. τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Jullien πρὸς τὸν Sismondi, ὅπως παρατίθεται ἀπὸ τὸν Eugenio Di Rienzo, *αὐτ.*, σ. 292, σημ. 52. Βλ. σ. 291-294 γιὰ τὴν πανευρωπαϊκὴ κυκλοφορία τοῦ περιοδικοῦ, καὶ Goetz, *Marc-Antoine Jullien de Paris...*, ὁ.π., σ. 198.

κρά λόγια ό ένας για τόν άλλον.⁷¹ Δέν αποκλείεται όμως νά είχε παραμείνει ή νά ξαναέγινε ή σχέση συντροφική, όταν ό Κάλβος βρισκόταν στη Γενεύη. Ήταν τά χρόνια τής πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας, τότε πού ό Μπουοναρρότι προσπαθοῦσε νά καθοδηγήσει με κάθε τρόπο τούς έξαδέλφους του τῆς Γαλλίας.

Τέλος, με τά δεδομένα τῆς έρευνάς μου, φαίνεται ελάχιστα πιθανό νά συνδέθηκαν ό Κάλβος και ό Jullien μέσα από τó κύκλωμα τῆς ‘Αναγνωστικῆς ‘Εταιρείας τῆς Γενεύης. Στο συμπέρασμα αυτό οδηγεί ή βιογραφία τοῦ γάλλου εκδότη τήν όποία συνέγραψε ό γνωστός μας Sainte-Edme. ‘Η συγκεκριμένη μελέτη εκδόθηκε τó 1842, στο πλαίσιο ενός πολύτομου έργου τοῦ Sainte-Edme (*Biographie des hommes du jour*).

Όταν συντάσσεται ή βιογραφία του, ό Jullien βρίσκεται ακόμη στη ζωή. Γίνεται σαφές και από έσωτερικά τεκμήρια, ότι ό ίδιος δίνει πληροφορίες στον βιογράφο του. Στις σελίδες τῆς μελέτης δέν έντοπίζεται καμία ένδειξη ή αναφορά στην Καρμπονερία, με τήν ιστορία τῆς όποίας ήταν ιδιαίτερα έξοικειωμένος ό βιογράφος Sainte-Edme. Οὔτε γίνεται πουθενά λόγος για τήν ‘Αναγνωστική ‘Εταιρεία τῆς Γενεύης. Στο τέλος μάλιστα τῆς βιογραφίας, παρατίθεται αναλυτικός κατάλογος με τά όνόματα τῶν ποικίλων εταιρειών στις όποιες ήταν μέλος ό Jullien — στη Γαλλία, όπως και σε ξένες χῶρες. ‘Η ‘Αναγνωστική ‘Εταιρεία τῆς Γενεύης δέν καταγράφεται στον κατάλογο. ‘Ως πρós τήν ‘Ελβετία, μνημονεύεται μόνο μιá εταιρεία τῆς Ζυρίχης. ‘Από τόν ίδιο κατάλογο τεκμαίρεται ότι ό Jullien ήταν μέλος τοῦ Φιλελληνικοῦ Κομιτάτου Παρισίων.⁷²

‘Ιταλοί και γάλλοι Καρμπονάροι

‘Η πρώτη γαλλική Καρμπονερία στάθηκε ό άμεσος διάδοχος τῆς ιταλικῆς και ό θεματοφύλακας, σε μεγάλο βαθμό, τῆς δικῆς της παράδοσης. Τελικά, χάρη στη γαλλική αδελφότητα, διασώθηκαν πολλές πληροφορίες και για τούς ιταλούς Καρμπονάρους.

Όπως σημειώθηκε νωρίτερα, ή ήγετική γαλλική όργάνωση ιδρύθηκε στο Παρίσι, τόν Μάιο μάλλον τοῦ 1821 (Haute Vente ή Vente Suprême). ‘Ιδρύθηκε με βάση τις ιδέες, τούς συμβολισμούς και τήν κατήχηση τῶν ιταλῶν Καρ-

71. Βλ. τή σχετική μαρτυρία κοινού γνωρίμου, ή όποία καταγράφεται στο R. Bouis, «Quelques lignes de Buonarroti relatives à Jullien de Paris», *Annales historiques de la Révolution française*, έτος 26, άρ. 134.

72. Βλ. Sainte-Edme και Germain Sarrut, *Biographie de M. Jullien de Paris (Marc-Antoine)*. *Extrait de la «Biographie des hommes du jour»*, Παρίσι 1842, σ. 1-46 (σ. 45-46, ό κατάλογος τῶν εταιρειών).

μπονάρων. Τὸ ἰταλικὸ καταστατικὸ τὸ μετέφερε ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο γάλλους φυγάδες μετὰ τὴ συνωμοσίᾳ τοῦ Αὐγούστου 1820. Ὀνομαζόταν Pierre Dugied καὶ εἶχε καταφύγει στὴ νότια Ἰταλία. Ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι στὶς ἀρχὲς τοῦ 1821, ἔχοντας τὴν ἐμπειρία τῆς ἰταλικῆς Καρμπονερίας καὶ τὸ πρωτότυπο καταστατικὸ κείμενο στὶς ἀποσκευές του. Συγκροτήθηκε ἀμέσως μίᾳ ἐπιτροπῇ ἀπὸ παλαιούς συντρόφους του, ποὺ ἀνέλαβαν νὰ μεταφράσουν τὸ ἰταλικὸ κείμενο καὶ νὰ τὸ προσαρμόσουν στὶς γαλλικὲς συνθήκες.⁷³

Οἱ μελετητὲς ἐκτιμοῦν ὅτι τὸ κείμενο, στὸ ὁποῖο κατέληξε ἡ ἀρχικὴ ἐπιτροπῇ, ἀναπροσαρμόστηκε ἀκολούθως, κατὰ τὴν ἱστορικὴ πορεία τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας, ἐπίσης ὅτι ἐμπλουτίστηκε μὲ τίς πολιτικὲς ἰδέες ἐπόμενων μελῶν τῆς καθοδήγησης. Ἀπὸ τὴ διαδικασίᾳ αὐτὴ προέκυψε ἡ ἀρχαιότερη πηγὴ ποὺ διασώζεται γιὰ τὴν πρώτη γαλλικὴ ἀδελφότητα. Πρόκειται γιὰ χειρόγραφο, ποὺ ἐπιγράφεται «Code de la X». Ἀπόκειται στὰ Ἐθνικὰ Ἀρχεῖα τῆς Γαλλίας (F⁷ 6684). Ὀρισμένοι ἱστορικοὶ συμφωνοῦν, ὅτι ἀποτελοῦσε τὸ ἴδιο τὸ καταστατικὸ τῆς ὀργάνωσης.⁷⁴

Στὸν «Code de la X» περιγράφονται ἡ δομὴ, οἱ συμβολισμοὶ καὶ ἡ κατῆχηση τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας. Καταγράφονται ἐπίσης οἱ κυριότερες ἀλλαγές ποὺ οἱ Γάλλοι θέλησαν νὰ ἐπιφέρουν στὸ κληροδότημα τῶν ἰταλῶν ἐξαδέλφων. Στὸν γαλλικὸ Κώδικα μνημονεύεται συγκεκριμένα ἡ συρρίκνωση ποὺ ἀποφασίστηκε γιὰ τὸν ἐκτενὴ θρησκευτικὸν συμβολισμό τῶν Ἰταλῶν. Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ «Code de la X», ἔχουν μελετηθεῖ οἱ διαφορὲς ἀνάμεσα στὴ γαλλικὴ καὶ στὴν ἰταλικὴ Καρμπονερία σὲ θέματα τυπικοῦ, κατῆχησης, ὀργανωτικῆς δομῆς καὶ πολιτικῆς θεωρίας.⁷⁵

Στὴ σύγχρονη ἔρευνα, ὥστόσο, ἐπανέρχεται ἕνα ἐπίμονο ἐρώτημα. Αὐτὲς οἱ ἀλλαγές ποὺ μνημονεύονται στὸν «Code de la X», ἐφαρμόστηκαν πράγματι στοὺς κανονισμοὺς καὶ στὴν πρακτικὴ τῆς πρώτης γαλλικῆς ἀδελφότητας; Ἡ σχεδιάστηκαν ἀπλῶς σὲ προγραμματικὴ βάση; Εἶναι βέβαιο ὅτι, σὲ θέματα τυπικοῦ καὶ κατῆχησης, οἱ πληροφορίες τοῦ «Code de la X» βρίσκονται σὲ ἀσυμφωνία πρὸς ὅλες τίς ὑπόλοιπες σύγχρονες πηγές (δικαστικὲς μαρτυρίες, ἀστυνομικὲς ἀναφορές, ἀπομνημονεύματα Καρμπονάρων). Σύμφωνα μὲ ὅλες τίς ἄλλες μαρτυρίες δηλαδὴ, ἡ πρώτη γαλλικὴ Καρμπονερία λειτούργησε κατὰ τὸ πρότυπο τῆς ἰταλικῆς σὲ ἐπίπεδο τυπικοῦ, συμβόλων καὶ συνθηματικῶν κωδίκων.⁷⁶

73. Γιὰ τὰ θέματα αὐτὰ βλ. κυρίως Isambert, σ. 87-88 καὶ Spitzer, σ. 230-213,

74. Βλ. κυρίως Isambert, σ. 96-97. Πβ. Spitzer, σ. 233. Σημειῶν ἔδω, ὅτι δὲν στάθηκε ἀκόμη δυνατό νὰ μελετήσω τὰ ἀρχεῖα τῆς Γαλλίας τὰ σχετικὰ μὲ τοὺς Καρμπονάρους. Μέχρι πρόσφατα ἦταν κλειστὰ γιὰ λόγους συντήρησης καὶ μικροφωτογράφησης. Ἡ γνώση μου γιὰ τὸν «Code de la X» βασίζεται σὲ ἀναδημοσιεύσεις καὶ στὶς μελέτες τῆς βιβλιογραφίας.

75. Βλ. κυρίως Isambert, σ. 96-104.

76. Βλ. Spitzer, σ. 233-234 καὶ Lambert, σ. 109-115.

Σε θέματα πάντως πολιτικῆς θεωρίας, ἡ μαρτυρία τοῦ «Code de la X» πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ἀξιόπιστη. Ἐναρμονιζόταν ἐξάλλου μὲ τὴν παράδοση τῆς Ἐπανάστασης καὶ μὲ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1791. Στὶς πολιτικὲς ἀρχὲς τῶν γάλλων Καρμπονάρων, ὅπως ἀποτυπώθηκαν στὸν «Code de la X», εἶναι πρόδηλη ἡ σφραγίδα τοῦ Λαφαγιέτ. Ἐγινε λόγος νωρίτερα γιὰ τὸν διεθνιστικότερο προσανατολισμὸ τῆς γαλλικῆς ὀργάνωσης. Ὁ προσανατολισμὸς αὐτὸς πῆγαζε ἀπὸ τὶς ἀπόψεις τοῦ Λαφαγιέτ καὶ ἀπὸ τὰ ριζοσπαστικὰ συνταγματικὰ ἄρθρα τοῦ 1791.⁷⁷ Τὸ ζήτημα δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἀπασχολήσει ἐδῶ διεξοδικότερα. Πιστεύω ὅμως, ὅτι ἡ πολυσυζητημένη ἐπιστολὴ τοῦ Κάλβου πρὸς τὸν μαρκήσιο-στρατηγὸ πρέπει νὰ συνδεθεῖ καὶ μὲ τὴν ἱστορία τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «Code de la X», ἔχουν διασωθεῖ ἀρκετὰ ντοκουμέντα ἀπὸ τὴ δράση τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας. Ἀκόμη καὶ ἡ γνώση γιὰ τὸ καταστατικὸ τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων, τὸ ὁποῖο παρουσίασε ὁ Sainte-Edme, πρέπει νὰ συσχετιστεῖ μὲ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν γάλλων ἐξαδέλφων καὶ τῶν γάλλων ἀναγνώστῶν. Θὰ ἀναφέρω μία ἀκόμη πηγὴ, ποὺ συνέβαλε ἰδιαίτερα στὰ θέματα καὶ στὴν πορεία τῆς ἔρευνάς μου. Πρόκειται γιὰ τὰ ἔγγραφα ποὺ συντάχθηκαν, καὶ δημοσιεύτηκαν, γιὰ τὴν περιβόητη ὑπόθεση La Rochelle.

Ἡ δίκη καὶ καταδίκη τῶν τεσσάρων λοχαγῶν Καρμπονάρων, τὸν Αὐγουστο τοῦ 1822, ἔφερε στὸ φῶς πολλὰ στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴ λειτουργία καὶ μὲ τοὺς συνθηματικούς κώδικες τῆς ὀργάνωσης. Ἡ ἀγόρευση στὴ δίκη τοῦ δημόσιου κατήγορου ἐκδόθηκε ἀμέσως στὸ Παρίσι, τὸν ἴδιο χρόνο 1822. Θεωρεῖται ἓνα ἀπὸ τὰ κυριότερα ντοκουμέντα τῆς ἔρευνας: Louis-Antoine-François de Marchangy, *Les Carbonari dévoilés, ou Discours que M. de Marchangy, avocat-général, a prononcé pour soutenir l'accusation dans l'affaire dite de la Rochelle*.

Μὲ τὴν ὑπόθεση La Rochelle ἀποκαλύφθηκαν οὐσιαστικὰ ἡ λειτουργία καὶ οἱ κανονισμοὶ τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας.⁷⁸ Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλα δικαστικὰ ἢ ἀστυνομικὰ ἔγγραφα ποὺ ὀδηγήθηκαν στὰ πιεστήρια τῶν γαλλικῶν τυπογραφείων. Οἱ διαδοχικὲς αὐτὲς ἐκδόσεις ὑπαγορεύονταν ἀπὸ πολιτικὲς σκοπιμότητες. Ἡ κυβέρνησις τῆς Παλινόρθωσης ἔδινε εὐρύτατη δημοσιότητα στὶς συλλήψεις, στὶς ἀνακρίσεις καὶ στὶς δίκες τῶν Καρμπονάρων, προσπαθώντας νὰ περιορίσει ἔτσι τὶς διαστάσεις τοῦ κινήματος.⁷⁹

77. Βλ. Isambert, σ. 101-102 καὶ σημ. 2. Πβ. Lambert, σ. 109.

78. Βλ. Lambert, «Les justifications doctrinales et pratiques du secret...», ὁ.π., σ. 163. Σχετικὰ μὲ τὴ σημασία τῆς δίκης καὶ γιὰ τὴν ἀξιοπιστία τῶν ἐγγράφων ποὺ δημοσιεύτηκαν τότε βλ. ἐπίσης Lambert, σ. 110-112 κυρίως.

79. Βλ. Isambert, σ. 87.

Ἡ πρώτη συλλογὴ τῶν Ὠδῶν (1824). Ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ ἱερὴ τριάδα τῶν Καρμπονάρων

Τὸν τελικὸ στόχο τῆς ἐργασίας μου ἀποτελεῖ ἡ προσπάθεια νὰ ἀποικρυπτογραφηθεῖ ἡ καρμποναρικὴ ἔμπνευση τῆς καλβικῆς ποίησης. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό, θὰ περιορίσω τὴ διερεύνηση στὴ συλλογὴ τῆς Γενεύης. Σὲ σχέση μετὰ τὶς Ὠδὲς τῆς Λύρας, ἡ παρισινὴ συλλογὴ τῶν Λυρικῶν ἐμφανίζει ἀξιοσημείωτες ἀποκλίσεις. Γιὰ τὴ μελέτη αὐτῶν τῶν διαφορῶν ἀπαιτεῖται ἄλλη εἰδικὴ ἐργασία.

Ἡ ἐξέταση θὰ ἐπικεντρωθεῖ κυρίως σὲ τρεῖς λέξεις-ἔννοιες τῶν Καρμπονάρων. Αὐτὸ τὸ τριπλὸ σύμβολο καθόριζε καὶ ἐρμήνευε τὸ πολὺπλευρο ἰδεῶδες τῆς Ἀρετῆς. Ἀποτελοῦσε πρωταρχικὸ στοιχεῖο μύησης καὶ τὸν κατεξοχὴν κώδικα ἀναγνώρισης γιὰ τοὺς ἰταλοὺς, καθὼς καὶ γιὰ τοὺς γάλλους Καρμπονάρους.

Ἡ ἐπίμονη ἀρετολογία τοῦ Κάλβου ἔχει συσχετιστεῖ, ἤδη ἀπὸ τὸν Πορφύρη, μετὰ μυητικὰ στοιχεῖα τῶν Καρμπονάρων καὶ τοῦ μυστικοῦ ἑταιρισμοῦ.⁸⁰ Ἡ ἔννοια καὶ ἡ σημασία τῆς Ἀρετῆς προσγράφονται στὶς φιλοσοφικὲς ἀρχές τοῦ διαφωτισμοῦ.⁸¹ Πρέπει ὡστόσο νὰ διευκρινιστεῖ, ὅτι οἱ ἀξίες τοῦ 18ου αἰῶνα διατηρήθηκαν ἰσχυρὲς στὴν ἠθικὴ φιλοσοφία τοῦ ρομαντισμοῦ, μετὰ ὅλες τὶς αἰσθητικὲς ἀλλαγές ποὺ συντελέστηκαν.⁸²

Στὴ ρομαντικὴ ἐποχὴ ὑπῆρχε μίαν μόνον σημαντικὴ κοσμοθεωρία. Ἀναπτύχθηκαν παράλληλα ἀρκετὲς ἄλλες ἀπόψεις, ποὺ ἦταν κυρίως ἀρνητικὲς κριτικὲς πρὸς τὴ θεωρία αὐτή. Ἡ κυρίαρχη πάντως ἰδεολογία τοῦ ρομαντισμοῦ παρέμεινε ὁ ἀνθρωπιστικὸς διαφωτισμὸς τοῦ 18ου αἰῶνα. Εἶναι χαρακτηριστικὸ, λόγου χάρι, ὅτι, στὰ χρόνια τοῦ ρομαντισμοῦ, κερδίζει ἀκόμη μεγαλύτερη ἀκτινοβολία ἓνα τυπικὸ προϊόν τοῦ διαφωτισμοῦ καὶ τοῦ 18ου αἰῶνα, ἡ γαλλικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια.⁸³

Ἡ Ἀρετὴ τοῦ Κάλβου ταυτίζεται μετὰ τὴν Ἐλευθερία καὶ ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς Ἐλευθερίας.⁸⁴ Οἱ ἴδιες βάσεις ἀναγνωρίζονται στὶς ἠθικὲς ἀντιλήψεις τῶν Καρμπονάρων περὶ Ἀρετῆς. Ἀποκρυσταλλώνονται καὶ στὴ διδασκαλία τῶν προγόνων τους, στὴ διδασκαλία δηλαδὴ τῶν «Ἰλλουμινάτι» καὶ τῶν «Bons Cousins Charbonniers». Γιὰ τοὺς «Ἰλλουμινάτι», γνω-

80. Βλ. Πορφύρης, σ. 27 (σημ. 2). Πβ. αὐτ., σ. 56, σχετικὰ μετὰ τὴν ὑπαρξὴ στὴ Γερμανία μιᾶς μυστικῆς ἑταιρείας μετὰ τὴν ἐπωνυμία «Οἱ Φίλοι τῆς Ἀρετῆς».

81. Βλ. πρόχειρα *The Blackwell Companion to the Enlightenment*, ἐπιμ. John W. Yolton et al., Blackwell, 1992, σ. 542-544. Πβ. Κ. Θ. Δημαρᾶς, «Πηγὲς τῆς ἔμπνευσης τοῦ Κάλβου», *Ἑλληνικὸς ρομαντισμὸς*, Ἀθήνα, Ἑρμῆς, 1982, σ. 82, 88-89.

82. Βλ. ἐνδεικτικὰ *The Cambridge Companion to British Romanticism*, ἐπιμ. Stuart Curran, Cambridge U/P, 1996, σ. 27-28, 31.

83. Σχετικὰ μετὰ τὰ θέματα αὐτὰ βλ. Hobshawm, σ. 331, 385.

84. Βλ. Διαληγμαῶς, Ἀνδρέας Κάλβος. Ὠδαί, ὁ.π., Εἰσαγωγή, σ. 19.

ρίζουμε τὴ σπουδαιότητα τῆς Ἀρετῆς ἀπὸ τὸν ὄρκο τοῦ 31ου βαθμοῦ.⁸⁵ Γιὰ τοὺς «Καλοὺς Ἐξαδέλφους Ἀνθρακεῖς» τῆς Γαλλίας, θὰ παραθέσω ἐνδεικτικὰ δύο στίχους. Τοὺς τραγουδοῦσαν οἱ πρόγονοι ἀνθρακοποιοὶ τῶν Καρμπονάρων. Οἱ στίχοι προέρχονται ἀπὸ συλλογὴ τραγουδιῶν, ποὺ ἐκδόθηκε ἀνώνυμα στὴ Γαλλία τὸ 1821: *Les Charbonniers sont bons gens / [...] / En tout temps la vertu les suit.*⁸⁶

Ὡς πρὸς τὴν ὑψηλὴ σημασία ποὺ ἀπέδιδαν στὴν Ἀρετὴ οἱ ἰταλοὶ Καρμπονάροι, ἀξίζει νὰ καταγραφεῖ τὸ ἐξῆς στοιχεῖο. Στὸ *Σύνταγμα τῆς Αὐσονίας* (*Le Pacte d'Ausonie*), τὸ ὁποῖο καθόριζε τὶς ἀρχές τοῦ μελλοντικοῦ κράτους, ἡ ἀδελφότητα εἶχε προβλέψει εἰδικὴ ἐορτὴ ἀφιερωμένη στὴν Ἀρετὴ. Εἰδικές ἐορτὲς θεσπίζονταν καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλες ἱερὲς ἔννοιες τῶν Καρμπονάρων: *De la Probité, De l'Honneur, De la Vertu, Du Courage, De la Générosité, De la Fraternité, De la Liberté, De la Patrie* κ.ἄ.⁸⁷

Τὸ *Σύνταγμα τῆς Αὐσονίας* χρονολογεῖται στὶς ἀρχές τοῦ 1810 περίπου. Περιλαμβάνεται στὸ βιβλίο τοῦ Sainte-Edme καὶ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ ἄλλη σύγχρονη πηγὴ. Ἀναφερόταν στὸ κράτος ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δημιουργηθεῖ μετὰ τὴν ἐπανάσταση καὶ τὴν ἔνωση τῆς Ἰταλίας. Ἀντιπροσωπεύει ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα σχέδια γιὰ τὴ συγκρότηση τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους. Σὲ ἐκεῖνο τὸ ἰδεατὸ κράτος τῶν Καρμπονάρων, σχεδιάζονταν πολλὰς ἡμερολογιακὰς καὶ ἄλλες θεσμικὰς μεταρρυθμίσεις. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι, στὸ *Σύνταγμα τῆς Αὐσονίας*, οἱ διάφορες ἀποφάσεις γιὰ τὸ νέο ἡμερολόγιο, γιὰ τὰ ἀρχαῖα ὀνόματα τῶν μηνῶν καὶ τῶν ἐποχῶν, γιὰ τὶς ἐορτὲς καὶ τὶς ρωμαϊκὰς ἐνδυμασίες, ὅπως καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ὁμοσπονδιακῆς ὀργάνωσης, καταδεικνύουν τὴν ἔντονη ἐπίδραση τῆς γαλλικῆς Ἐπανάστασης μὲ τὶς ἀντίστοιχες ἀλλαγὰς ποὺ εἶχε καθιερώσει.⁸⁸

Δίπλα στὴν Ἀρετὴ, ἡ συμβολικὴ τριάδα τῶν Καρμπονάρων προβάλλεται μὲ ἴσες τιμές: *Fede, Speranza, Carità*. Οἱ τρεῖς λέξεις διέθεταν εἰδικὸ βᾶρος στὴν ἠθικὴ καὶ στὴ λειτουργία τῆς ἀδελφότητος. Γιὰ τὴν ἐξέχουσα θέση τους, ὑπάρχει γενικὴ συμφωνία στὶς πρωτογενεῖς πηγές, ὅσες εἶχα τὴ δυνατότητα νὰ ἐξετάσω, καὶ σὲ ὅλες τὶς μελέτες τῆς βιβλιογραφίας. Ὅταν συμφωνοῦν οἱ πρωτογενεῖς μαρτυρίες, οἱ πληροφορίες μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀξιόπιστες.⁸⁹

Αὐτὲς οἱ τρεῖς λέξεις ἀποτελοῦσαν τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἀναγνώριση τῶν συντρόφων, συγκροτοῦσαν ἐπίσης ἱερὴ τελετουργικὴ φράση τῶν ἰταλῶν Καρ-

85. Ὅπως παρατίθεται ἀπὸ τὸν Πορφύρη, σ. 19.

86. Βλ. *Recueil de Chansons dédiées aux BB * * * C * * * Fr * * * Charbonniers*, Lons-le-Saunier, 1821, σ. 46.

87. Βλ. Sainte-Edme, σ. 179-180.

88. Τὸ *Σύνταγμα τῆς Αὐσονίας* δημοσιεύτηκε ἀπὸ τὸν Sainte-Edme, σ. 175-188. Πβ. Isambert, σ. 103 καὶ σημ. 1. Σχετικὰ μὲ τὴν ἐπίδραση τῆς γαλλικῆς Ἐπανάστασης βλ. Isambert, *αὐτ.*, καὶ Lambert, σ. 60.

89. Βλ. τὸν σχετικὸ προβληματισμὸ στὸ Spitzer, σ. 231.

μπονάρων. Ἡ τριάδα κληροδοτήθηκε στους γάλλους ἐξαδέλφους, καὶ υἱοθετήθηκε γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους: *Foi, Espérance, Charité*.

Οἱ τρεῖς λέξεις-ἐννοίες προσδιόριζαν ὅψεις τῆς Ἀρετῆς. Ἡ «πίστη» δήλωνε τὴν ἀφοσίωση στὶς ἀρετὲς τῆς δράσης. Ἡ «ἐλπίδα» συμβόλιζε τὴν προσδοκία τῆς Ἐλευθερίας. Ἐνῶ ἡ τρίτη λέξη παρουσίαζε τὴ σύνθετη ἀρετὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ ἐνασκοῦν οἱ Καρμπονάροι μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἰδίως μὲ τοὺς Καλοὺς Ἐξαδέλφους τους. Στὸ τυπικὸ τῆς ἰταλικῆς Καρμπονερίας ποὺ δημοσίευσε ὁ Sainte-Edme, ἡ ἱερὴ τριάδα μνημονεύεται σὲ πέντε περιπτώσεις. Εἶχε κεντρικὸ ρόλο στὸν πρῶτο καὶ στὸν δεῦτερο βαθμὸ τῆς ἀδελφότητος, γιὰ τὴ διαδικασία μύησης καὶ κατήχησης. Συναρμολογοῦσε ἐπίσης τίς συνθηματικὲς λέξεις γιὰ τὰ μέλη τῶν δύο πρώτων βαθμῶν.⁹⁰ Θὰ παραθέσω τὸ ἀναλυτικότερο ὅλων τῶν χωρίων, στὸ ὁποῖο καταγράφεται ἡ κατήχηση τοῦ δευτέρου βαθμοῦ:

Demande — Quelle est la devise des bons cousins en paroles sacrées?

Réponse — Foi, Espérance, Charité.

Demande — Pourquoi dites-vous Foi?

Réponse — Parce que nous devons croire aux vertus de l'Action.

Demande — Pourquoi Espérance?

Réponse — Parce que nous devons espérer qu'un jour nous reverrons la Liberté.

Demande — Pourquoi Charité?

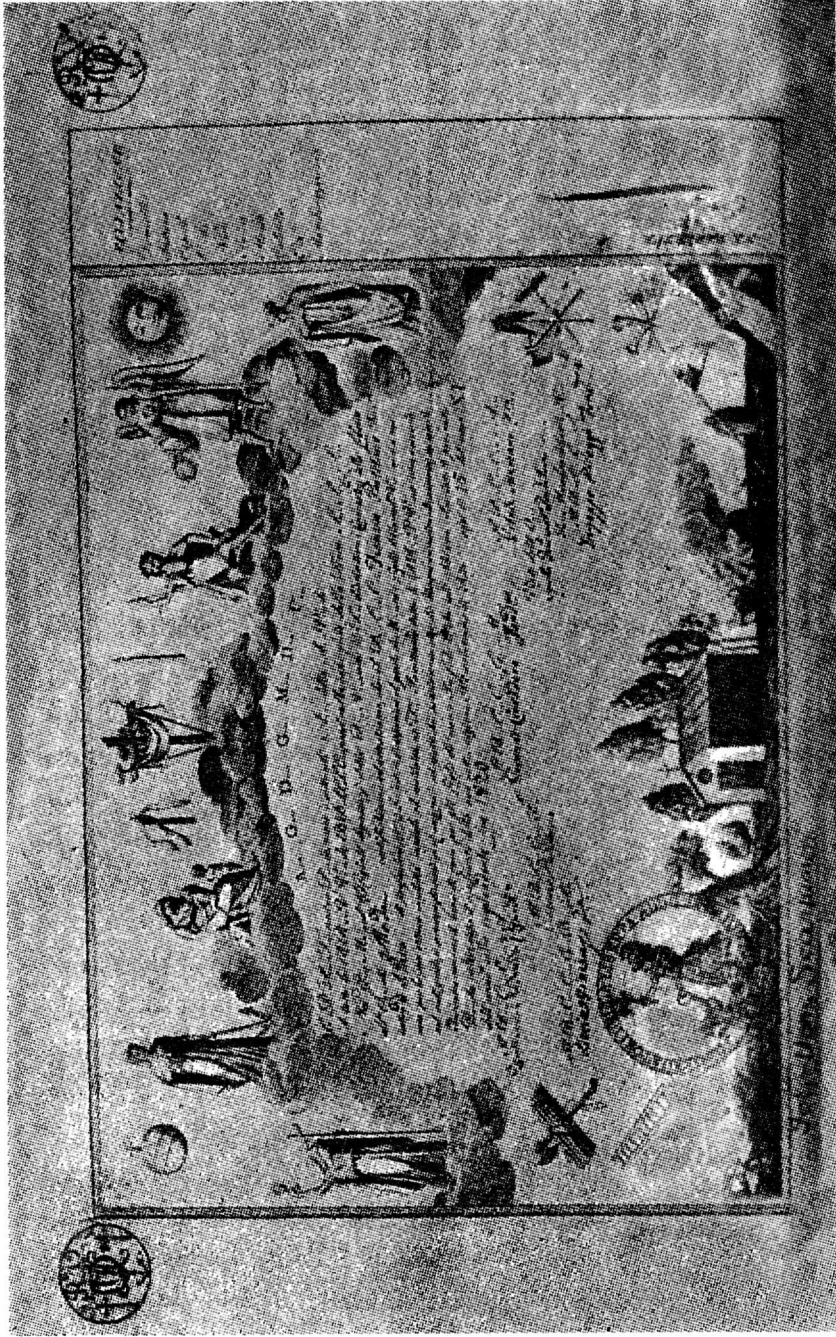
Réponse — Parce que nous devons exercer cette vertu avec les profanes et par-dessus tout avec les bons cousins.

Στὸ τέλος τοῦ χωρίου ἀπαντᾶ μία ἀκόμη μυστικὴ λέξη τῶν Καρμπονάρων, ὁ ὄρος «profane» (ἀσεβής, ἀνίερος). Δήλωνε τοὺς μὴ μυημένους, καὶ κατὰ μείζονα λόγο τοὺς ἐχθροὺς τῆς ὀργάνωσης. Στὴν ἑλληνικὴ ὀρολογία τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν, ἀποδίδεται μὲ τὴ λέξη «βέβηλος».

Γιὰ τοὺς γάλλους Καρμπονάρους, ἡ συνθηματικὴ χρῆση τῆς τριάδας *Foi, Espérance, Charité* ἔγινε γνωστὴ κατὰ τὴν ἐκδίκαση τῆς ὑπόθεσης La Rochelle. Ἀπὸ τὴν ἀγόρευση τότε τοῦ δημόσιου κατήγορου παραθέτω σὲ μετάφραση τὸ σχετικὸ χωρίο:

Οἱ Καρμπονάροι ἔχουν λέξεις συνθηματικὲς, λέξεις ἀναγνώρισης, λέξεις ἱερές. Ἐχουν χαιρετισμοὺς καὶ χειρονομίες ἀναγνώρισης [...] Οἱ λέξεις Espérance καὶ Foi ἀφήνονται νὰ πέσουν, δῆθεν τυχαῖα, στὴ συζήτηση. Ἀκολούθως ἀθροώνεται ἡ λέξη Cha-ri-té σὲ ξεχωριστὲς συλλαβές, ποὺ μοιράζονται καὶ

90. Βλ. Sainte-Edme, σ. 47-48, 51, 66, 79, 90 (στὴ σ. 79 τὸ χωρίο ποὺ παρατίθεται ἀμέσως παρακάτω).

DIPLOMA CARBONARICO DI MAESTRO

2. Διπλωμα Ἰταλοῦ Καρμπονάρου στὸν δεύτερο βαθμὸ τοῦ διδάσκαλου. Τὸ κείμενο τοῦ διπλώματος κρυπτογραφημένο. (Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Oreste Dito, *Carboneria ed altre società segrete nella storia del Risorgimento*, Ρώμη - Τορίνο 1905)

προφέρουν οἱ συνομιλητές ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον. Οἱ λέξεις αὐτὲς ἀποτελοῦν τὸν πρόλογο καὶ τὴν προϋπόθεση γιὰ κάθε περαιτέρω ἀποκάλυψη μεταξὺ τῶν καλῶν ἐξαδέλφων.⁹¹

Οἱ λέξεις «carità» καὶ «charité» εἶναι ἀμετάφραστες στὰ ἑλληνικά, ἀπαιτοῦν συνεπῶς συστηματικότερη διερεύνηση. Κατάγονται ἀπὸ τὴ λατινικὴ «caritas». Ἡ συγγενέστερη σὲ αὐτὲς ἑλληνικὴ λέξη εἶναι ἡ «ἀγάπη». Ὡστόσο, ἡ μεταγενέστερη καὶ ἡ νεότερη σημασία τῆς ἑλληνικῆς λέξης δὲν ἀποδίδει πλήρως τὴ σύνθετη ἔννοια τῶν «carità», «charité», «charity» κ.ο.κ.

Ἡ μετάφραση καὶ τὸ χριστιανικὸ περιεχόμενο τῆς λέξης «caritas» ἀναγόνται στὴ θεολογικὴ παράδοση τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἐνῶ ἡ πηγή τους εἶναι ἡ διδασκαλία τοῦ ἀπόστολου Παύλου. Τὴ μεταφραστικὴ ἐπιλογή «caritas» ὑπαγόρευσε ἡ πολυσήμαντη χρῆση τῆς λέξης «ἀγάπη» ἀπὸ τὸν ἱδρυτὴ τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.⁹²

Στὸν ἀπόστολο Παῦλο ὀφείλονται, γιὰ τὴν ἀκρίβεια, καὶ οἱ τρεῖς συμβολικὲς λέξεις τῶν Καρμπονάρων. Προέρχονται, στὸν συνδυασμὸ μάλιστα τῆς τριάδας, ἀπὸ τὴν πρώτη Ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους. Τὸ συγκεκριμένο καὶ πασίγνωστο δέκατο τρίτο κεφάλαιο ἐπινομάζεται «Ἵγνος τῆς ἀγάπης». Παραθέτω μόνον τὸ τελικὸ ἐδάφιο τοῦ κεφαλαίου: *ἡνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη (Κορ. Α', 13, 13).*

Οἱ τρεῖς λέξεις-ἔννοιες συνιστοῦν πρωταρχικὴ καὶ συλλογικὴ γνώση γιὰ τὰ μέλη τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Ἀντιπροσωπεύουν τὶς τρεῖς θεολογικὲς ἀρετὲς τῆς δυτικῆς κατήχησης, ποὺ θεωροῦνται οἱ θεμελιώδεις γιὰ τὴ χριστιανικὴ σωτηρία. Παραθέτω ἀπὸ τὸ λεξικὸ *Petit Robert* τὸ λῆμμα «théologal, -ale»:

Vertus théologiques: vertus qui ont Dieu lui-même pour objet et qui sont les plus importantes pour le salut. Les trois vertus théologiques sont la foi, l'espérance et la charité.

Ἡ βιβλικὴ καταγωγή τῆς τριάδας δὲν μνημονεύεται στὶς μελέτες περὶ Καρμπονάρων τὶς ὁποῖες ἔχω ὑπόψη μου. Εἰκάζω ὅτι ἡ ἔλλειψη αὐτὴ ὀφείλεται στὸ δεδομένο τῆς κοινὸχρηστῆς γνώσης. Δὲν ἔχω ἐντοπίσει δηλαδὴ καμία ἀναφορὰ ὡς πρὸς τὴ θεολογικὴ προέλευση τῆς καρμποναρικῆς τριάδας, ὅπως καὶ καμία ἀναφορὰ σχετικὰ μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ Παύλου. Στὰ κείμενα τοῦ ἀποστόλου, καὶ πρώτου μεγάλου θεολόγου τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, μὲ ὁδήγησε ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν κατανόηση τῆς συμβολικῆς λέξης «carità-charité».

Ἡ χρῆση τῶν εὐαγγελικῶν ἢ ἄλλων βιβλικῶν κειμένων ἦταν πολὺ διαδεδομένη στὸν συμβολισμὸ τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν καὶ τῶν τεκτόνων. Ἄς μνη-

91. Βλ. Marchangy, *Les Carbonari dévoilés...*, ὁ.π., σ. 16-71.

92. Βλ. André Chouraqui, *Actes des Apôtres-Épîtres-Apocalypse*, Βέλγιο, Brepolis, 1990, σ. 228.

μονευτεῖ, ὡς χαρακτηριστικὸ καὶ οἰκεῖο παράδειγμα, τὸ πλῆθος τῶν βιβλικῶν παραπομπῶν ποὺ συνοδεύουν τὸν χειρόγραφο κώδικα «Περὶ τῶν λεγομένων Φραγμασόνων». Οἱ παραπομπές, ποὺ ὑποδεικνύονται σὲ παρασελίδιες ὑποσημειώσεις, ἀφοροῦν σὲ διάφορα κείμενα τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Σὲ αὐτὸ τὸ σύνολο τῆς βιβλικῆς τεκμηρίωσης, ὅλες οἱ Ἐπιστολές τοῦ Παύλου διαθέτουν ὑψηλὰ ποσοστά, ἰδιαίτερα δὲ ἡ πρώτη πρὸς Κορινθίους. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι στὴν Ἐπιστολὴ αὐτὴ εἰδικὰ ἀναλογοῦν τριάντα ὀκτὼ παραπομπές (καὶ δεκαεπτὰ στὴ δευτέρῃ πρὸς Κορινθίους).⁹³ Ἡ πρώτη Ἐπιστολὴ πρὸς Κορινθίους ἀσκήσε οἰκουμενικὴ ἀκτινοβολία καὶ ἐπενέργεια. Συγκαταλέγεται στὰ σημαντικότερα κείμενα τῆς χριστιανικῆς γραμματείας.⁹⁴

Τὸ παραπάνω φαναριώτικο κείμενο, ποὺ χρονολογεῖται στὸν 18ο αἰώνα, θὰ προσελκύσει τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ ἓνα ἀκόμη ζήτημα. Στὸ κείμενο ἐγγράφεται τὸ κήρυγμα καὶ ἡ ἀφοσίωση τῶν Φραγμασόνων στὴν εὐαγγελικὴ ἔννοια τῆς ἀγάπης. Στὸ σχετικὸ χωρίο πιστοποιεῖται συγγένεια μὲ τὴ σύνθετη ἀρετὴ τῶν Καρμπονάρων. Θὰ διαβάσουμε τὴ μαρτυρία τοῦ ἐλληνικοῦ κειμένου:

*Τὴν δὲ εὐαγγελικὴν ἀγάπην ἔργῳ μᾶλλον καὶ ἀληθείᾳ πρὸς τε ἀλλήλους καὶ πρὸς πάντας ἀπλῶς πάντα τρόπον ἐπιτηδεύοντες, τὰ περὶ τῶν διαφορῶν θρησκειῶν ἀδιάφορα τιθέμεθα, ὡς μηδεμιᾶς τούτων προϋσταμένης εἴτ' οὖν παρεμποδιζούσης τῇ προκειμένῃ ἡμῖν οἰκοδομῇ.*⁹⁵

Στὸ παραπάνω παράθεμα, ὡς ὑπογραμμιστεῖ ἐπιπλέον ἡ λέξις «ἀλήθεια». Ἀνήκει στὸ ταμεῖο συμβόλων ποὺ χρησιμοποιοῦσαν καὶ οἱ Καρμπονάροι.⁹⁶ Προέρχεται ὁμοίως ἀπὸ τὸ δέκατο τρίτο κεφάλαιο τῆς πρώτης πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς. Ἡ λέξις «ἀλήθεια» συνδέεται καὶ αὐτὴ μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἀγάπης, ὅπως θὰ δοῦμε ἀμέσως παρακάτω.

Ὡς πρὸς τὶς θρησκευτικὲς πεποιθήσεις τῶν Καρμπονάρων, ἔχουν διασωθεῖ πολλές πληροφορίες. Θὰ μνημονευτεῖ πρῶτα μία μελέτη ποὺ ἐκδόθηκε στὸ Παρίσι τὸ 1820: *Les Carbonari, ou le livre de sang*. Σύμφωνα μὲ αὐτὴ τὴ σύγχρονη μαρτυρία, οἱ Καρμπονάροι εἶχαν εἰλικρινὴ πίστη στὴ θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ καὶ στὴ διδασκαλία τῶν Εὐαγγελίων. Πίστευαν ὅμως στὴ γνήσια εὐαγγελικὴ διδασκαλία, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὰ ξένα στοιχεῖα ποὺ εἶχαν προσθέσει οἱ ἱερεῖς σὲ διάρκεια δεκαοκτὼ αἰώνων.⁹⁷

93. Γιὰ τὸν κώδικα «Περὶ τῶν λεγομένων Φραγμασόνων» βλ. Ἀλκίης Ἀγγέλου, *Τῶν Φώτων*, Ἀθήνα, Ἑρμῆς, 1988, σ. 58-75 (τὸ κείμενο) καὶ 75-80 (ὁ κατάλογος τῶν παρασελίδων ὑποσημειώσεων). Οἱ μετρήσεις γιὰ τὶς δύο Ἐπιστολές πρὸς Κορινθίους δικές μου.

94. Βλ. Carl Holladay, *The First Letter of Paul to the Corinthians* (Abilene Christian U/P, 1984), γαλλ. μτφρ. Γενεύη - Καναδάς 1989, σ. 5.

95. Βλ. Ἀγγέλου, *Τῶν Φώτων*, ὁ.π., σ. 59 (3-7).

96. Βλ. Mariel, *Les Carbonari...*, ὁ.π., σ. 74.

97. Βλ. J. B. J. I. Ph. Regnault-Warin, *Les Carbonari, ou le livre de sang*, Παρίσι 1820, σ. VII. Πβ. παραπάνω, σημ. 15.

Οἱ πληροφορίες τοῦ γάλλου συγγραφέα ἐπιβεβαιώνονται καὶ συμπληρώνονται ἀπὸ τὸ *Σύνταγμα τῆς Αὐσονίας*, καθὼς καὶ ἀπὸ ἄλλες πηγές. Ἐπίσημη θρησκεία τοῦ μελλοντικοῦ κράτους ἀναγνωρίζοταν ἡ χριστιανικὴ — ὄχι μόνον ὁ καθολικισμὸς— ἐνῶ παράλληλα κατοχυρωνόταν ἡ ἀνεξιθρησκία. Ἀφετέρου, ἡ χριστιανικὴ πίστη ἔπρεπε νὰ ἀποκατασταθεῖ στὴν ἀρχέγονη καθαρότητά της. Γιὰ τοὺς Καρμπονάρους, ἡ διδασκαλία τῶν Εὐαγγελίων συνιστοῦσε ὄπλισμὸ ἐναντίον τῆς τυραννίας.⁹⁸

Μὲ αὐτοὺς τοὺς ὅρους πρέπει νὰ θεωρηθεῖ ἡ προσήλωση τοῦ Κάλβου στὰ εὐαγγελικὰ καὶ σὲ ἄλλα βιβλικὰ κείμενα. Πρέπει νὰ θεωρηθεῖ, δηλαδή, καὶ στὸ πλαίσιο τῶν καρμποναρικῶν ἀντιλήψεων περὶ χριστιανικῆς θρησκείας. Ἡ ἀγνότητα τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας καὶ ἡ θωράκιση ἐναντίον τῆς τυραννίας συνεισέφεραν στὴν πίστη τῆς ἀδελφότητας τὰ τυπικὰ καὶ τὰ δραστικότερα χαρακτηριστικὰ. Ἡ ἔμπνευση ποὺ ἀντλεῖ ὁ ποιητὴς τῶν Ὠδῶν ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή δὲν ἔχει ἀκόμη μελετηθεῖ συστηματικὰ. Εἶναι πάντως κοινὴ ἡ πεποίθηση στὴν καλβικὴ βιβλιογραφία, ὅτι τὰ βιβλικὰ κείμενα ὀρίζουν τὴν κύρια πηγὴ γιὰ πολλοὺς στίχους του.⁹⁹

Θὰ ἐπανέλθουμε τώρα στὴν ἔννοια τῆς «caritas», δηλαδή τῆς ἀγάπης, μὲ τὴ σημασιολογικὴ εὐρύτητα ποὺ προσέδωσε στὴν ἑλληνικὴ λέξη ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ἡ χρῆση τῆς λέξης ἦταν σπάνια στὸν ἑλληνικὸ κόσμο. Ἐτσι ὁ ἀπόστολος εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ τὴν διαχειριστεῖ μὲ ἀπόλυτη ἐλευθερία. Διαμόρφωσε καὶ διερμήνευσε τὴν ἔννοια τῆς ἀγάπης σὲ πλῆθος χωρίων. Στὴ διδασκαλία του, ἡ ἔννοια περικλείει καὶ συνδυάζει πολλὰ σημασίες. Εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἡ φιλαδελφία, εἶναι ἡ φιλανθρωπία καὶ ἡ ἐλεημοσύνη. Μὲ τὴν ἀγάπη ἐπίσης καλλιεργοῦνται ἡ καλοσύνη καὶ ἡ ὑπομονή, ἡ χαρὰ καὶ ἡ εἰρήνη — ποὺ ἔχουν πηγὴ τους τὴν ἀγάπη. Γιὰ τὸν Παῦλο, τὸ σύνολο τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς συνοψίζεται στὴν ἀγάπη. Ἀντιπροσωπεύει τὸ κατεξοχὴν δῶρο τῆς θείας χάριτος καὶ τὴν ἀμεσολάβητη διδασκαλία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.¹⁰⁰

Ἡ ἔννοια ἀναπτύσσεται καὶ διαφωτίζεται μὲ διεξοδικὴ ἐπιμονὴ στὸν «Ἔμνο τῆς ἀγάπης»: «ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται [...] οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ

98. Βλ. Lambert, σ. 57-60.

99. Βλ. ἐνδεικτικὰ Γιάννης Δάλλας, *Οἱ Ψαλμοὶ τοῦ Δαβὶδ ὑπὸ Ἀνδρέα Κάλβου*, Ἀθήνα, Νεφέλη, 1990, Εἰσαγωγή (passim). Σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς εὐαγγελικῆς καὶ τῆς βιβλικῆς ἔμπνευσης βλ. τὰ πορίσματα ἀπὸ τὴ διερεύνηση ὀρισμένων στίχων στὴ μελέτη μου «Ἀνδρέα Κάλβου "Εἰς θάνατον"». Σχόλια σὲ τρεῖς στροφές», *Ποίηση*, ἀρ. 21 (2003) 150-156, 157-159 κυρίως.

100. Σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενο τῆς ἀγάπης στὴ διδασκαλία τοῦ Παύλου, ἔχω συμβουλευτεῖ τὰ ἀκόλουθα ἔργα: Ceslas Spicq, *Agapè dans le Nouveau Testament, I*, Παρίσι, Lecoffre, 1958 (σ. 211, 214, 218-219, 237) καὶ Julienne Côté, *Cent mots-clés de la théologie de Paul*, Ὀττάβα, Université Saint-Paul - Novalis, 2000 (σ. 35-43).

ἀδικίᾳ, συγχάριρει δὲ τῇ ἀληθείᾳ· πάντα στέργει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» (Κορ. Α΄, 13, 4, 6-7). Προσέχουμε ἐδῶ καὶ τὸν δεσμό τῆς ἀγάπης μὲ τὴν ἀλήθεια, πού μνημονεύτηκε νωρίτερα. Στὴν ἔκταση ὅλου τοῦ κεφαλαίου, ὁ Παῦλος συνδέει συνεχῶς τὴν ἀγάπη μὲ τὴν πίστη καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα. Προβάλλει τὶς τρεῖς ἔννοιες ὡς τὰ οὐσιώδη καὶ τὰ ἀλάθητα συστατικά τοῦ χριστιανισμοῦ.¹⁰¹ Στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐπόμενου κεφαλαίου, θὰ διατυπωθεῖ καὶ ἡ ἐπιγραμματικὴ ἐντολὴ του: «Διώκετε τὴν ἀγάπην» (Κορ. Α΄, 13, 12).

Στὸ φῶς αὐτῆς τῆς παρουσίας, εὐκόλα μπορεῖ τώρα νὰ ἐρμηνευθεῖ ἡ ἱερὴ λέξη τῶν Καρμπονάρων («carità-charité»). Ἡ λέξη πρέπει νὰ ἐννοηθεῖ μὲ τὸ διευρυμένο περιεχόμενο τῆς ἀγάπης, πού εἶχε καθιερώσει ὁ Παῦλος. Στὶς δυτικοευρωπαϊκὲς γλῶσσες, ἡ νεότερη λέξη διατήρησε πολλὰ ἀπὸ τὶς ἀρχικὲς σημασίες της: *καλοσύνη, ἀγαθοεργία, φιλανθρωπία, ἐλεημοσύνη, μεγαλοφυχία, γενναιοφροσύνη, ἀνθρωπισμός, συμπόνοια, εὐσπλαχνία κ.ἄ.* Πιστεύω ἐπίσης ὅτι, στὴν πρώτη σειρά τῶν Ὁδῶν, καὶ γιὰ νὰ δηλώσει τὴν καρμποναρικὴ ἔννοια τῆς «ἀγάπης» («carità-charité»), ὁ Κάλβος ἐπέλεξε τὴν πρόσθετη λέξη «εὐσπλαχνία» («compassion»).

Ὅπως θὰ δοῦμε ἀναλυτικὰ λίγο ἀργότερα, οἱ λέξεις «ἀγάπη» καὶ «εὐσπλαχνία» ἀπαντοῦν ἕξι φορές στοὺς στίχους τῆς Λύρας (τρεῖς φορές ἡ «ἀγάπη» καὶ ἄλλες τρεῖς, μὲ ποικιλία παραλλαγῶν, ἡ «εὐσπλαχνία»). Ἐμφανίζονται σὲ κρίσιμες θέσεις τῆς καρβικῆς στροφῆς, σὲ ἀνεξάρτητους συνδυασμοὺς εἴτε σὲ μεταξὺ τους σύζευξη. Οἱ συνδυασμοὶ εἶναι πάντοτε ἀξιοπρόσεκτοι καὶ μὲ βαρῦτητα ἀποφασιστικῆ. Συχνὰ προστίθεται στὸν συνδυασμὸ ἡ λέξη «ἐλπὶς» εἴτε κάποια ἄλλη συμβολικὴ λέξη τῶν Καρμπονάρων.

Ἀπὸ ὅλα τὰ καρμποναρικὰ σύμβολα τῶν Ὁδῶν, ἡ Ἄρετὴ ἀναγνωρίζεται καὶ ἐρμηνεύεται μὲ τὴ μεγαλύτερη εὐκολία. Πραγματοποιεῖ ὀκτὼ ἐμφάνσεις στοὺς στίχους τῆς Λύρας (καὶ πέντε στοὺς στίχους τῶν Λυρικῶν). Στὴν πρώτη συλλογῆ, τὸ ὄνομά της εἶναι γραμμμένο μὲ κεφαλαῖο ἀρκτικὸ γράμμα σὲ τέσσερις ἀπὸ τὶς ὀκτὼ περιπτώσεις ([Πρόλογος] 18, II 8, IX 27, IX 71). Σὲ τέσσερις ἐπίσης περιπτώσεις, ἡ Ἄρετὴ ἐμφανίζεται πλαισιωμένη ἀπὸ ἄλλες συμβολικὲς λέξεις, καὶ σὲ ἕκδηλα καρμποναρικὰ συμφραζόμενα.

Στὴν κατήχηση τόσο τῶν Ἰταλῶν, ὅσο καὶ τῶν γάλλων Καρμπονάρων, ἡ κατάκτηση τῆς Ἄρετῆς προϋποθέτει συγκεκριμένους ὅρους. Στὴν ἠθικὴ ἰδέα της συναρτᾶται ἡ συμβολικὴ σημασία τῆς σκάλας. Κωδικοποιεῖ τὴ διαδικασία τῆς ἀνόδου. Οἱ Καρμπονάροι πίστευαν, ὅτι ἡ κατάκτηση τῆς Ἄρετῆς ἐπιτυγχάνεται σὲ διαδοχικὰ στάδια, καὶ σύμφωνα μὲ τὶς ἀνοδικὲς βαθμίδες τῆς συμβολικῆς κλίμακας.¹⁰²

101. Βλ. C. K. Barrett, *The First Epistle to the Corinthians*, Hendrickson Publishers, 1993, σ. 310. Ἡ τριάδα ἀπαντᾷ καὶ σὲ ἄλλα κείμενα τοῦ Παύλου, πουθενὰ ἀλλοῦ ὅμως οἱ τρεῖς ἔννοιες δὲν συνδέονται μὲ τόση σαφήνεια.

102. Βλ. Isambert, σ. 99.

Στὴ συλλογὴ τῆς *Λύρας*, ἡ εἰκόνα τῆς ἀνόδου πρὸς τὴν Ἄρετὴ συγκροτεῖ τὴν ἐκθαμβωτικὴ κατὰληξή τῆς τρίτης ὁδῆς «Εἰς θάνατον» (III 171-175). Στὸ ἀρχιτεκτονικὸ σχέδιο τῆς συλλογῆς, ἡ κατὰληξή τῆς τρίτης ὁδῆς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἐπιγραμματικὴ ἀρχὴ τῆς προηγούμενης «Εἰς δόξαν», ὅπου ἐξεικονίζεται ὁ «τραχὺς καὶ δύσκολος» δρόμος τῆς Ἄρετῆς (II 6-10). Θὰ προστεθεῖ, στὴν τρίτη ὁδῆ, ἡ φορὰ τῆς ἀνόδου. Παραθέτω τὴν προτελευταία καὶ τὴν καταληκτικὴ στροφή τῆς τρίτης ὁδῆς:

λδ'

Ἐπάνω εἰς τὸν βωμὸν
τῆς ἀληθείας, τὰ σφάγια
τώρα ἐγὼ ρίπτω μ' ἄφθονα
τὸν λίβανον σωρεύω,
μ' ἄφθονα χέρια.

λε'

Ὡς ἀπ' ἓνα βουνὸν
ὁ ἀετὸς εἰς ἄλλο
πετάει, καίγῳ τὰ δύσκολα
κημηνὰ τῆς ἀρετῆς
οὔτω ἐπιβαίνω.

(III 166-175)

Σὲ αὐτὴ τὴ συστοιχία τῶν στίχων πρέπει νὰ προσέξουμε καὶ τὴ συσσώρευση τῶν συμβόλων. Συγκεκριμένα, στὴ σφραγίδα τῆς τρίτης ὁδῆς, ἡ ἀνοδος πρὸς τὴν Ἄρετὴ προετοιμάζεται μὲ μία ἀκόμη ἱερὴ ἔννοια τῆς ἀδελφότητας. Εἶναι ἡ μυστηριώδης εἰκόνα τῆς στροφῆς λδ' μὲ τὸν «βωμὸ τῆς ἀλήθειας».

Ἄναφέρθηκε ἤδη, ὅτι ἡ λέξις «ἀλήθεια» ἀνῆκε στοὺς συνθηματικούς κώδικες τῶν Καρμπονάρων. Θὰ σημειωθεῖ ἐδῶ καὶ ἡ ἀκόλουθη πληροφορία. Τὸ 1820 συστάθηκε στὴ Γαλλία μία μυστικὴ ἐταιρεία, ποὺ ἐπονομαζόταν «Οἱ Φίλοι τῆς Ἀλήθειας» («Les Amis de la Vérité»). Ἡ ἐταιρεία εἶχε φιλελεύθερες καὶ τεκτονικὲς καταβολές. Τὸν ἐπόμενο χρόνο, τὰ μέλη τῆς πρωταγωνίστησαν στὴν ἵδρυση τῆς πρώτης γαλλικῆς Καρμπονερίας. Ἀμέσως μετὰ, «Οἱ Φίλοι τῆς Ἀλήθειας» ἀπορροφήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀδελφότητα τῶν γάλλων Καρμπονάρων.¹⁰³

103. Γιὰ τὴ συνθηματικὴ χρῆση τῆς λέξης «ἀλήθεια» πβ. παραπάνω, σημ. 96. Γιὰ τὴν ἐταιρεία «Οἱ Φίλοι τῆς Ἀλήθειας» βλ. Isambert, σ. 88· Spitzer, σ. 231 καὶ Lambert, σ. 81 κέξ., 95.

Πίστη, ἐλπίδα, ἀγάπη (- εὐσπλαχνία - ἔλεος)

Ἡ μελέτη αὐτὴ θὰ ὀλοκληρωθεῖ μὲ τὴ διερεύνηση τῆς ἱερῆς τριάδας. Οἱ τρεῖς λέξεις συγκαταλέγονται στὰ ἀδιαφανέστερα, κατὰ τὴν ἐκτίμησή μου, σύμβολα τῶν Ὁδῶν. Ἡ ἀποκρυπτογράφησή τους ἀπαιτεῖ ἐξοικείωση μὲ τὴν κατῆχηση τῶν Καρμπονάρων καὶ μὲ τοὺς κώδικες τοῦ μυστικοῦ εταιρισμοῦ. Ἀπαιτεῖ ἐπίσης ἐξοικείωση μὲ τὴν ποιητικὴ καὶ γλωσσικὴ εὐφυΐα τοῦ μεγάλου Ζακύνθιου.

Ὁ ποιητὴς τῆς λυρικής τόλμης διέθετε σπάνια χαρίσματα, καὶ συνέθεσε τὸ ἔργο του μὲ μοναδικὰ ὕλικά. Θὰ ἐπανεέλθω ἐδῶ στὴ θεώρηση γιὰ τὶς λέξεις τῶν Ὁδῶν, καὶ στὴν ἄποψη ποὺ εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ διατυπώσω σὲ ἄλλον χῶρο.¹⁰⁴ Οἱ λέξεις τοῦ Κάλβου, κάθε μία ξεχωριστά, διαθέτουν ὅλες εἰδικὸ βάρος καὶ μεταφέρουν πλούσιο φορτίο. Καμία δὲν ὑφείλεται σὲ ἀδιάφορη ἢ σὲ συμπτωματικὴ ἐπιλογή. Καμία δὲν μπορεῖ νὰ λείψει ἀπὸ τὴ θέση της, στὸν στίχο καὶ στὸ εὖρος τῆς ὠδῆς, χωρὶς νὰ ἀναστατωθοῦν ἡ νοηματικὴ συμπίκνωση καὶ ἡ ὀργανικὴ ἐνότητα τῆς ποιητικῆς σύνθεσης. Γιὰ τὴ μελέτη τῶν Ὁδῶν, χρειάζεται πρῶτ' ἀπ' ὅλα νὰ γνωρίσουμε τὶς λέξεις τοῦ Κάλβου. Χρειάζεται νὰ ἐξερευνήσουμε τὰ κείμενα στὰ ὁποῖα ταξίδεψαν οἱ λέξεις τοῦ ποιητῆ καὶ τοὺς δρόμους ποὺ ἔχουν διανύσει. Θὰ μπορέσουμε ἔτσι νὰ διακρίνουμε τὸ πλούσιο φορτίο τους καὶ τὰ βαρύτεμα κρύσταλλα ποὺ τὶς στολίζουν.

Ἀπὸ τὶς λέξεις τῆς ἱερῆς τριάδας, τὴ συχνότερη παρουσία στὴν καλβικὴ ποίηση ἔχει ἐξασφαλίσει ἡ λέξη «ἐλπίδα». Πραγματοποιεῖ ἔντεκα ἐμφανίσεις στὶς δύο συλλογές τῶν Ὁδῶν, ὅσες σχεδὸν καὶ ἡ περίφημη καλβικὴ Ἀρετὴ (13). Οἱ ἔντεκα ἐμφανίσεις τῆς «ἐλπίδας» προσαυξάνονται μὲ τὴν παρουσία της στὸν κάλβειο «Πίνακα λέξεων» καὶ μὲ τὸ ρῆμα «ἐλπίζω».

Στὸ σύνολο τῶν δύο συλλογῶν, καὶ στὴν κάθε συλλογὴ ξεχωριστά, ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Ἐλπίδα συγκεντρώνουν πολὺ ὑψηλὸ δείκτη ἐμφάνισης. Οἱ δύο ἠθικὲς ἔννοιες συγκινοῦν προφανῶς τὸν ποιητὴ ιδιαίτερα. Ὡς πρὸς τὴν Ἐλπίδα, ἡ ἐρμηνεία εἶναι πρόδηλη. Ἡ συμβολικὴ λέξη συνδεόταν κατεξοχὴν μὲ τὴ λαμπερὴ θεὰ τῆς ἐποχῆς καὶ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ρομαντισμοῦ. Ὅπως σημειώθηκε νωρίτερα, ἡ Ἐλπίδα συμβόλιζε τὴν ἀφοσίωση στὴν ὑπέρτατη Ἀρετὴ τῶν Καρμπονάρων καὶ τοῦ Κάλβου, τὴν ἀφοσίωση δηλαδὴ στὴν Ὑπεραγία Ἐλευθερία («la très sainte liberté»)¹⁰⁵

Στὴν πρώτη συλλογὴ τῶν Ὁδῶν, ἡ λέξη «ἐλπίς, ἐλπίδα» ἐμφανίζεται πέντε φορές, καὶ ἕξι φορές στὴ δεύτερη (III 77, IV 29, VI 50, IX 12, X 109, [X]I 35, [X]I 101, [X]II 106, [X]VI 10, [X]VII 54, [X]VII 92). Στὰ *Λυρικά ἀπαντᾷ* ἐπίσης τὸ ρῆμα «ἐλπίζω», ἀπαξ εἰρημένο στὸ σύνολο τῶν Ὁδῶν ([X]IX

104. Βλ. Γεωργαντᾶ, «Ἀνδρέα Κάλβου “Εἰς θάνατον”...», ὁ.π., σ. 162 κυρίως.

105. Ἐτσι μνημονεύεται ἡ ἐλευθερία στὴν τελετὴ μύησης τῶν Καρμπονάρων («la très sainte liberté»). Βλ. Mariel, *Les Carbonari...*, ὁ.π., σ. 86.

48). Ξεχωριστὸ ἐνδιαφέρον ἔχει ἡ παρουσία τῆς λέξεως στὸν «Πίνακα λέξεων καὶ φράσεων». Τὸν «Πίνακα» εἶχε προσθέσει ὁ Κάλβος στὴν ἔκδοση τῆς Γενεύης. Ἡ ἐρμηνεία ποῦ εἶχε ὑποδείξει ὁ ποιητὴς γιὰ τὴν «ἐλπίδα» ἦταν κατηγορηματικὴ. Ἐπέλεξε νὰ τὴν ἐρμηνεύσει στὰ γαλλικὰ μὲ μία ἀποκλειστικὰ λέξη: *espérance*.¹⁰⁶ Πιστεῦω ὅτι, μὲ αὐτὴ τὴν ἐρμηνευτικὴ ὑπόδειξη, τὸ στέλεχος τῆς ἀδελφότητος θέλησε νὰ προβάλει τὴν ἱερὴ λέξη καὶ νὰ ἐπισημάνει τὴ χρῆση τοῦ καρμποναρικοῦ κώδικα.

Κατὰ τὴ μετάφραση τῆς *Λύρας*, ὁ Στανισλάς Ζυλιὲν ἀκολούθησε, σχεδὸν παντοῦ, τὴν ὑπόδειξη τοῦ Κάλβου. Σὲ μία μόνο περίπτωση προέκρινε τὴ γαλλικὴ λέξη «*espoir*» (X 109). Στὶς ὑπόλοιπες τέσσερις περιπτώσεις, υἱοθέτησε τὴ συμβολικὴ λέξη «*espérance*» (III 77, IV 29, VI 50, IX 12).

Γιὰ τὴν προσήλωση τοῦ Κάλβου στὴν ἔννοια τῆς ἐλπίδας, διαθέτουμε σήμερα καὶ τὴ μαρτυρία τοῦ πρώτου ἐλληνικοῦ ποιήματός του. Ἡ ὠδὴ ποῦ ὁ Κάλβος ἐξέδωσε στὸ Λονδίνο, τὸ 1819, ἐπιγράφεται *Ἐλπίς πατρίδος*.¹⁰⁷ Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν τίτλο, ἡ συμβολικὴ λέξη ἀναδεικνύεται σὲ τρεῖς ἀκόμη κρίσιμες θέσεις τοῦ ποιήματος — σὲ στίχους μὲ ἰσχυρὸ διασκελισμὸ καὶ μὲ ἰσχυρὴ στίξη, ἐπίσης στὴν προσφώνηση τῆς προτελευταίας στροφῆς:

*ΝΥΝ ΔΕ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΣΧΙΖΕΙ / ΑΚΤΙΣ ΕΛΠΙΔΟΣ·
ΜΕΓΑΛΑΣ Η ΚΑΡΑΙΑ ΜΟΥ / ΕΛΠΙΔΑΣ ΕΧΕΙ·
ΓΛΥΚΕΙΑ ΕΛΠΙΣ, ΕΑΝ ΧΑΣΩ ΣΕ, / ΚΑΙ ΤΙ ΜΟΙ ΜΕΛΕΙ Ο ΒΙΟΣ;*

(στ. 13-14, 25-26, 33-34)

Στὴν ἀρχὴ τῆς προτελευταίας στροφῆς, πρέπει νὰ ὑπογραμμιστεῖ καὶ ἡ σύναψη «γλυκεῖα ἐλπίς». Τὸ ἐπίθετο, ὅπως καὶ τὸ υπερθετικό του «ὑπεργλυκύς», συνδέονται συχνὰ στὴν καλβικὴ ποίηση μὲ τὴν ἱερὴ λέξη τῶν Καρμπονάρων. Συναρτῶνται ἐπίσης συχνὰ μὲ τὴν αἴσθηση τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς πατρίδας.

Τὸ πρῶτο ἐλληνικὸ ποίημα τοῦ Κάλβου περιλαμβάνει καὶ ἄλλα τεκμήρια τοῦ καρμποναρικοῦ συμβολισμοῦ. Ἡ ἐξέταση ὅμως τοῦ ποιήματος δὲν θὰ ἐπιχειρηθεῖ στὴν παρούσα μελέτη. Θὰ ἤθελα μόνον νὰ προσθέσω τὶς ἀκόλουθες ἐρμηνευτικὲς προτάσεις. Στὴν ὠδὴ τοῦ 1819, ἡ ταυτότητα τοῦ ποιητῆ Καρμπονάρου ἐκδηλώνεται μὲ πάθος, καὶ σὲ ἀρκετοὺς στίχους. Συνεπῶς, τὸ πρόσφατο εὑρημα κομίζει πολῦτιμα στοιχεῖα καὶ γιὰ τὴ βιογραφία τοῦ Κάλβου. Ὁδηγεῖ μὲ βεβαιότητα στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ ποιητὴς μας ἦταν μέλος τῆς Καρμπο-

106. «ἐλπίδα, ἡ, s. f. pour ἡ ἐλπίς, *espérance*» (βλ. «Σημειώσεις καὶ Πίναξ λέξεων καὶ φράσεων», Ὁδαί, κριτικὴ ἔκδοση Filippo Maria Pontani, Ἰθάκη, Ἰκαρος, 1970, Παράρτημα, σ. 162).

107. Τὸ ποίημα ἀνακαλύφθηκε πρόσφατα ἀπὸ τὸν Λεύκιο Ζαφειρίου. Βλ. φωτομηχανικὴ ἀνάπτυξη: Ἄντι, εἰδικὸ ἔνθετο, τχ. 800 (14.11.2003) καὶ Πόρφυρας, τχ. 111 (2004) 11-16.

νερίας ήδη από την εποχή του Λονδίνου. Με τα νέα δεδομένα, τὸ ἔτος 1819 ὀρίζει πλέον τὸ ἔσχατο χρονικὸ ὄριο γιὰ τὴ μύηση τοῦ Κάλβου στοὺς σκοποὺς τῆς ἰταλικῆς ἀδελφότητος.¹⁰⁸

Θὰ μεταφερθοῦμε τώρα πέντε χρόνια μετὰ τὸ ποίημα τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὴ συλλογὴ τῆς Γενεύης. Ἀπομένει νὰ ἀποκρυπτογραφηθεῖ στοὺς στίχους τῆς *Λύρας* ἢ συμβολικὴ τριάδα τῶν Καρμπονάρων (*Fede, Speranza, Carità / Foi, Espérance, Charité*). Κατὰ τὴ διερεύνηση τῆς συλλογῆς, θὰ μελετήσουμε τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ δείγματα. Ἡ ἐξέταση θὰ ἐστιαστεῖ πρωτίστως σὲ στίχους ὅπου πιστοποιεῖται συσσώρευση τῶν συμβόλων. Δεδομένου ὅτι οἱ τρεῖς ἱερὲς λέξεις ἦταν πολὺ κοινές, ὁ Κάλβος φρόντισε νὰ καταδείξει τὸ εἰδικό, τὸ συνθηματικὸ βᾶρος τους με τὸν συνδυασμὸ τῶν κωδίκων. Οἱ συνδυασμοὶ ἐπιτελοῦνται στὸ πλαίσιο τοῦ στίχου ἢ τῆς στροφικῆς ἐνότητας. Ἄλλοτε οἱ ἱερὲς λέξεις ἐντάσσονται σὲ εὐρύτερες συστοιχίες στίχων καὶ συμβόλων. Πάντοτε δὲ διεκδικοῦν ἐξαιρετικὴ προβολή, με τὴν ἀνάδειξή τους σὲ καίριες θέσεις τῶν στίχων καὶ στὴ δομὴ τῆς στροφῆς.

1. *Πίστη, Ἐλπίδα*. Ἡ πρώτη λέξη τῆς ἱερῆς τριάδας ἀρθρώνεται μίᾳ μόνο φορὰ στὸ σύνολο τῆς καλβικῆς ποίησης. Τὴ μοναδικὴ πάντως φορὰ ποὺ ἐμφανίζεται, στὴν ἕκτη ὠδὴ τῆς *Λύρας*, ἢ «πίστη» συνυπάρχει με τὴ δευτέρη λέξη τῆς τριάδας, δηλαδὴ με τὴν «ἐλπίδα». Ἀνάμεσα στὶς δύο ἱερὲς λέξεις, ἐπιπλέον, μεσολαβεῖ τὸ καρμποναρικὸ σύμβολο τῆς «σοφίας». Οἱ τρεῖς ἐμβληματικὲς λέξεις ἀποτυπώνονται στὴ δέκατη στροφή (ι') τῆς ὠδῆς («Εἰς Χίον»). Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ συγκεκριμένη στροφή, θὰ παρατεθεῖ καὶ ἡ στροφή ποὺ προηγεῖται.

Με τὴν ἀλληλουχία τῶν ἐξάισιων καλβικῶν εἰκόνων, παρουσιάζεται στὴν ἕνατη στροφή τῆς ὠδῆς ἢ καταστροφή τῆς Χίου (θ'). Ἀκολουθεῖ, στὶς δύο ἐπόμενες στροφές, ὁ θρῆνος γιὰ τὴν τραγικὴ καταστροφή (ι' - ια'). Ἐδῶ, τὸ δραματικὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἐξιστορεῖται, θὰ ἐξαρθεῖ καὶ με ἕναν ἐντυπωσιακὸ στιχουργικὸ νεοτερισμὸ. Ἀποτελεῖ τεκμήριο τοῦ βυρωνικοῦ ρομαντισμοῦ.¹⁰⁹ Εἶναι ὁ προκλητικὸς διασκελισμὸς ποὺ συντελεῖται μεταξὺ τῶν στροφῶν ι' - ια', καὶ δὴ μετὰ τὴ λέξη «ἐλπίδας». Ὁ καινοφανὴς διασκελισμὸς μεταξὺ τῶν στροφῶν συνεισφέρει πρόσθετη ἔμφαση στὸ ἐπεισόδιο, καθὼς καὶ στὰ σύμβολα τῶν Καρμπονάρων:

108. Βλ. τίς σχετικὲς ὑποθέσεις τοῦ Πορφύρη, σ. 139. Πβ. ἐπίσης τίς πληροφορίες ποὺ συνάγονται ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφία τοῦ Κάλβου με τὸν Bartolomeo De Sanctis (Μάριο Βίττι, *Πηγὲς γιὰ τὴ βιογραφία τοῦ Κάλβου*, Θεσσαλονίκη, Ἑταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, 1963, σ. 142-143).

109. Ἐχω διερευνήσει τὸ θέμα, σὲ σχέση με τοὺς στιχουργικοὺς νεοτερισμοὺς τοῦ Μάιρον, στὴ μελέτη μου «Βυρωνισμός...», ὁ.π., σ. 642-644.

θ'

Θλίβει ὁ καπνὸς τὸ διάστημα
γαλάζιον τῶν ἀέρων·
οὕτως εἰς τὴν ὁμίχλην
τοῦ θανάτου, μειδιάσμα
πνίγεται νέον.

ι'

Πόσους ναοὺς ἔποῦ ἐδέχοντο
τὰς πτερωτὰς τῆς πίστεως
προσευχὰς καὶ τὰ δῶρα·
πόσους βλαστοὺς σοφίας,
πόσας ἐλπίδας·

ια'

Αἶ, πόσους πνέοντας ἔρωτα
θαλάμους, τώρα ἢ φλόγα
βαρβάρως κατατρῶγει·

(VI 41-53)

Στὴ στροφή ι', οἱ τρεῖς συμβολικὲς λέξεις τῶν Καρμπονάρων καταλαμβάνουν τὸ τέλος τριῶν διαφορετικῶν στίχων. Ἡ «πίστη» προβάλλεται στὸ τέλος ἰσχυρὰ διασκελιζόμενου στίχου. Ἡ «σοφία», τοποθετημένη στὸ τέλος τοῦ ἐπόμενου στίχου, ὑπογραμμίζεται καὶ ὀπτικά μὲ σημεῖο στίξης. Ἐνῶ γιὰ τὴν προσφιλέστερη στὸν Κάλβο λέξη-ἔννοια τῆς τριάδας, ἐπιφυλάσσονται τὰ σπουδαιότερα στιχουργικὰ ἐφόδια. Ἡ «ἐλπίδα» καταλαμβάνει τὸ τέλος τοῦ κρίσιμου καταληκτικοῦ πεντασύλλαβου, ὅπου κορυφώνεται πάντοτε ἡ νοηματικὴ καὶ συναισθηματικὴ ἔνταση τῆς καλβικῆς στροφῆς. Σὲ αὐτὴ τὴ δεσπόζουσα θέση, ἡ προσοχὴ γιὰ τὴν «ἐλπίδα» προσαυξάνεται μὲ ἰσχυρὸ σημεῖο στίξης καὶ μὲ τὸν στροφικὸ διασκελισμὸ πού ἐπισυμβαίνει.

Ἡ ἀξία τῆς «σοφίας» συμπεριλαμβάνεται ὁμοίως στὶς ἠθικὲς ἔννοιες τῆς Καρμπονερίας. Εἶχε καὶ αὐτὴ κληροδοτηθεῖ ἀπὸ τοὺς «Καλοὺς Ἐξαδέλφους Ἀνθρακεῖς».¹¹⁰ Στὸ καταστατικὸ τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων προεξάρχει ὁ δεσμός τῆς «σοφίας» μὲ τὴν Ἐλευθερία. Ἡ ἐπιδίωξη γιὰ «ἐλευθερία σοφὴ καὶ

110. Παραθέτω στίχους ἀπὸ δύο ἀκόμη τραγούδια τους: 1. *C'est la sagesse qui nous guide* 2. *La prudente sagesse / préside à nos repas (Recueil de Chansons dédiées aux BB * * C * * Fr * * Charbonniers, ὁ.π., σ. 17 καὶ 58 ἀντίστοιχα).*

δυνατῆ» ἐγγράφεται στὴν κατήχηση τοῦ τρίτου καὶ ἀνώτερου βαθμοῦ τῆς ὀργάνωσης («une liberté sage et forte»)¹¹¹.

Σχετικὰ μὲ τὴ θεολογικὴ θεμελίωση τῶν καρμποναρικῶν συμβόλων, ἀξίζει νὰ ἐπισημανθεῖ καὶ ἡ ἀκόλουθη ἀντιστοιχία. Οἱ τέσσερις Ἀρετὲς τῆς ἀδελφότητος πού εἶδαμε παραπάνω (Σοφία, Πίστη, Ἐλπίδα, Ἀγάπη) ἀναλογοῦν ἐπίσης σὲ ἱερὲς μορφὲς τῆς χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Ἐμφανίζονται στὸν χριστιανικὸ θρόλο τῶν μαρτύρων Σοφίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων τῆς Πίστεως, Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης (Sophie, Foi, Espérance, Charité). Ἡ μνήμη τους ἐορτάζεται τόσο στὴν ἀνατολικὴ ὅσο καὶ στὴ δυτικὴ Ἐκκλησία (17 καὶ 30 Σεπτεμβρίου ἀντίστοιχα).

Τὴ λέξη «σοφία», γραμμμένη μὲ κεφαλαῖο ἀρκτικό γράμμα, θὰ τὴν συναντήσουμε ξανὰ στὴν ἕνατη ὠδὴ τῆς Λύρας. Ἐς σημειωθεῖ ἐδῶ ἡ σύναψη τοῦ ἐπιθέτου «γλυκὺς» μὲ μία ἀκόμη ἠθικὴ ἔννοια τῆς ἀδελφότητος: *γλυκὸ ἢ Σοφία τὸ φίλημα / σὰς χαρίζει* (IX 68-69). Ἐς προσέξουμε ἐπίσης, ὅτι ἡ προσωποποιημένη «Σοφία» κατέχει τὸ ἀρχιτεκτονικὸ κέντρο τῆς καλβικῆς στροφῆς (ιδ'). Θὰ ἀκολουθήσει ἀμέσως μετὰ ἡ ἐκθαμβωτικὴ ἐπίκληση τῆς καταληκτικῆς στροφῆς: Ὡ Ἀρετή! πολῦτιμος / θεά (IX, ἐ', 71-72).

Μὲ τὴν ἐπίκληση καὶ μὲ τὴ θεοποίηση τῆς Ἀρετῆς, ὀλοκληρώνεται ἡ ὠδὴ τοῦ Κάλβου «Εἰς Ἐλευθερίαν». Πρόκειται γιὰ μία ἀπὸ τὶς ὠδὲς στὶς ὁποῖες κυριαρχοῦν ὁ συμβολισμὸς καὶ ἡ ἠθικὴ διδασκαλία τῶν Καρμπονάρων. Δύο ἄλλα δείγματα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ὠδὴ θὰ μελετηθοῦν στὴ συνέχεια τῆς ἐξέτασης.

Στὴν ὠδὴ «Εἰς Χίον» κρύβεται μία ἀκόμη στροφή μὲ μεγάλο φορτίο καρμποναρικῶν κωδίκων. Εἶναι ἡ στροφή κα', στὴν ὁποία ἐξαγγέλλεται ἡ τιμωρία τῶν τυράνων (*φῶς, χαρά, ἄκανθαι, ἥλιος, βρέχει, γῆ*). Γιὰ τὴν ἀποκρυπτογράφηση ὅμως καὶ αὐτῶν τῶν συμβόλων ἀπαιτεῖται πραγματεύση ἐξίσου ἐκτενῆς, ἀντίστοιχη πρὸς τὶς λέξεις τῆς τριάδας. Ἐλπίζοντας ὅτι σύντομα θὰ εἶναι ἔτοιμη ἡ ὀλοκληρωμένη μελέτη μου γιὰ τὸ θέμα, θὰ ἐπανέλθω στὸν κεντρικὸ ἄξονα τῆς σημερινῆς διερεύνησης.

2. Ἐλπίδα. Οἱ ἐπόμενοι στίχοι τῆς ἐξέτασης προέρχονται ἀπὸ τὴν ὠδὴ «Εἰς Ἐλευθερίαν». Συγκροτοῦν τὴν τρίτη στροφή τῆς ὠδῆς:

*Ἴσως (ἂν δὲν μὲ τρέφῃ
ματαίᾳ ἐλπίς) εὐρίσκειται
μετὰ τὸν θάνατόν μου
γλυκύτερα ζωὴ
καὶ μὲ προσμένει.*

(IX 11-15)

111. Βλ. Sainte-Edme, σ. 105. Πβ. σ. 25.

Στους στίχους αὐτούς, ἡ «ἐλπίδα» ἀνευρίσκεται προβεβλημένη μέσα στὴν ἐκπλήττουσα παρένθεση, πού θαύμαζε τόσο πολὺ ὁ Ἑλύτης. Τὸ ἰσχυρὸ ὑπερβατὸ σχῆμα, ὑπογραμμισμένο μὲ τὰ σημεῖα τῆς παρένθεσης, ἐξασφαλίζει τὴ μέγιστη ἔμφαση στὴν προσφιλή λέξη τοῦ Κάλβου. Ἡ ἱερὴ λέξη, γιὰ μίαν ἀκόμη φορά, συνδέεται ἐδῶ μὲ τὴν Ἑλευθερία, καὶ μὲ τὸ ἐπίθετο πού κατεξοχὴν προσδιορίζει τὴν «ἐλπίδα» καὶ τὴν Ἑλευθερία («γλυκεῖα»).

Ἡ σύναψη «γλυκεῖα ἔλευθερία» ἔχει σφυρηλατηθεῖ στὶς δύο πρῶτες ὠδὲς τῆς *Λύρας*, καὶ σὲ θεμέλιους στίχους. Στὴν πρώτη ὠδὴ ἀναλαμβάνει τὸ ἐγκώμιο τῆς Ἀγγλίας: *τῆς ὑπεργλυκυτάτης / ἔλευθερίας* (I 49-50). Στὴ δευτέρη ὠδὴ, ἀναδεικνύεται σὲ ἀκρογωνιαῖο λίθο τῆς ἐκθαμβωτικῆς κατάληξης, μὲ τὴν ἐπιφωνηματικὴ ἀποστροφή πρὸς τὴ δόξα: *καὶ γλυκείας / ἔλευθερίας καὶ ὕμνων / ἄξια τὰ ἔθνη* (II 123-125). Ὁ προκλητικὸς διασκελισμὸς πού σημειώνεται, καὶ τὶς δύο φορές, ἀνάμεσα στὸ ἐπίθετο καὶ στὸ προσδιοριζόμενο οὐσιαστικό, δὲν μπορεῖ νὰ περάσει ἀπαρατήρητος. Ἐπιβεβαιώνει τὸ σύντονο ἐνδιαφέρον τοῦ Κάλβου γιὰ τὴ σύναψη, καὶ γιὰ τοὺς δύο ὅρους ξεχωριστά.

Στὴν ἑνατὴ ὠδὴ, ἡ «γλυκυτέρα ζωὴ» πού ὑπόσχεται ἡ «ἐλπίδα» ταυτίζεται ἐξίσου κατηγορηματικὰ μὲ τὴν Ἑλευθερία. Τίτλος καὶ θέμα τῆς ἑνατῆς ὠδῆς, ἡ Ἑλευθερία παραμένει ἄρρητη στὸ σῶμα τοῦ ποιήματος. Δηλώνεται μὲ τὴν προσφυὴ ἔννοια τῆς «εὐτυχίας» καὶ μὲ πλῆθος καρμποναρικῶν συμβόλων. Ἀξίζει ἐπίσης νὰ προσέξουμε ὅτι, στὴν ἴδια ὠδὴ, ἡ καρμποναρικὴ Ἀρετὴ προσωποποιεῖται, θεοποιεῖται καὶ πρωταγωνιστεῖ σὲ δύο ἀπὸ τὶς δεκαπέντε στροφές (ζ', ιε'). Ἡ ἐπίκληση πρὸς τὴ θεὰ ἔχει παρατεθεῖ στὴν προηγούμενη ἐνότητα τῆς ἐξέτασης.

3. *Ἐλπίδα, Ἀγάπη (Carità)*. Ἡ συζυγία τῶν δύο λέξεων ἐπιτελεῖται μίαν μοναδικὴν φορά στὶς Ὠδές. Μὲ τὴ μοναδικότητα καταδεικνύεται ἡ βαρῦτητα τοῦ συνδυασμοῦ καὶ τοῦ στίχου. Οἱ δύο λέξεις —«ἐλπίδα» καὶ «ἀγάπη»— συνυπάρχουν στὴν περίφημη ἀποστροφή τῆς Ἑλευθερίας πρὸς τὸν Ὠκεανό (X 109).

Ἡ ἀποστροφή πρὸς τὸν Ὠκεανὸ συνιστοῦσε καθιερωμένο ἀνάθημα τῶν βυρωνιστῶν καὶ φόρο τιμῆς στὸ τέταρτο ἄσμα (1818) τοῦ *Τσάιλντ Χάρολντ*.¹¹² Μὲ μίαν πολὺστιχὴ ρομαντικὴ ἀποστροφή πρὸς τὸν Ὠκεανὸ εἶχε ὀλοκληρώσει ὁ Μπαίρον τὸ θρυλικὸ ποίημα τῆς *Περιήγησης* (IV, στ. 1603-1674). Ὁ Ὠκεανὸς τοῦ Μπαίρον εἶναι ἡ Μεσόγειος, ἡ θάλασσα πού ἀναδείχθηκε μαζί του στὸ ἐπίκεντρο τῆς εὐρωπαϊκῆς ποίησης.

112. Βλ. Estève, *Byron et le romantisme français*, ὁ.π., σ. 341. Πβ. Γεωργαντᾶ, «Ἀνδρέας Κάλβος, Τὸ ἐγὼ τοῦ ποιητῆ-πολεμιστῆ καὶ ἡ ἐπιστροφή στὴν πατρίδα», *Οἱ ποιητὲς τοῦ Γ. Π. Σαββίδη*, Ἀθήνα, Ἑταιρεία Σπουδῶν Νεοελληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Γενικῆς Παιδείας / Σπουδαστήριο Νέου Ἑλληνισμοῦ 1998, σ. 237-238, 269. Γιὰ τὴ σημασία τοῦ τέταρτου ἄσματος στὸ ποιητικὸ σύμπαν τοῦ Κάλβου βλ. τὴ μελέτη μου «Βυρωνισμός...», ὁ.π., σ. 624-626, 638-644 κυρίως.

Στὴ δέκατη ὠδὴ τῆς *Λύρας*, καὶ στὸ σύμβολο τοῦ Ὁκεανοῦ, ὁ Κάλβος διασταυρώνει τὸ βυρωνικὸ μὲ τὸ ὁμηρικὸ πρότυπο. Τῆ δική του βυρωνικὴ ἀποστροφή πρὸς τὸν Ὁκεανὸ ἐκφέρει ἢ λαμπερὴ θεὰ τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν Καρμπονάρων. Ἡ ἐπίκληση ποῦ ἀπευθύνει ἢ Ἐλευθερία στὸν πατέρα τῶν θεῶν ἐκτείνεται σὲ τρεῖς στροφές (κ' - κβ'). Οἱ δύο λέξεις τῆς ἱερῆς τριάδας θὰ ἐντυπωθοῦν μνημειακὰ στοὺς ἐπίλεκτους καταληκτικούς στίχους τοῦ βυρωνικοῦ ἀναθήματος:

κ'

Ὁκεανέ, πατέρα
τῶν χορῶν ἀθανάτων,
ἄκουσον τὴν φωνήν μου [...]

κβ'

Ὅταν τοὺς ἀνοήτους
φεύγω θνητούς, μὲ δέχονται
ἢ πατρικαὶ σου ἀγκάλαι·
ἢ ἐλπίς μου εἰς τὴν ἀγάπην σου
στηρίζεται ὅλη.

(X 96-98, 106-110)

Στοὺς φημισμένους αὐτοὺς στίχους τοῦ «Ὁκεανοῦ», οἱ λέξεις «ἐλπίδα» καὶ «ἀγάπη» ἐκόμιζαν ὅλο τὸ συμβολικὸ φορτίο ποῦ τοὺς εἶχε προσδώσει ἢ τελετουργία τῆς ἀδελφότητας.

4. Ἀρετή, Ἀγάπη, *Εὐσπλαχνία*. Ἡ καλβικὴ «εὐσπλαχνία», ὅπως διευκρινίστηκε νωρίτερα, δηλώνει καὶ συμπληρώνει τὴν καρμποναρικὴ ἔννοια τῆς «ἀγάπης» («*carità-charité*»). Ὅταν διατυπώνεται γιὰ πρώτη φορά, στὴν ὠδὴ «Εἰς Πάργαν», συμμετέχει σὲ μιὰ καταιγιστικὴ ομάδα συμβόλων. Τὸ σύνθημα τῆς ἀναγνώρισης δίνουν πρῶτα ἡ «ἀρετὴ» καὶ ἡ «ἀγάπη». Ὁ ἐμφαντικὸς συνδυασμὸς θὰ κλιμακωθεῖ ἀμέσως μετὰ στὴν εἰκόνα τῆς «εὐσπλαχνίας», ποῦ ἀπλώνεται εὐάμοστα στὸν καταληκτικὸ πεντασύλλαβο στίχο. Μὲ αὐτὸν τὸν καρμποναρικὸ ἀστερισμὸ, τὸ ποιητικὸ ἐγὼ ὑμνεῖ στὴν ἑβδομὴ ὠδὴ τὰ ἀνεκτίμητα δῶρα τῶν θεῶν στοὺς θνητούς:

Διαπρεπῆ οἱ ἀθάνατοι
ἔδωσαν τῶν ἀνθρώπων
καὶ ἀτίμητα δῶρα·
ἀγάπην, ἀρετήν,
εὐσπλαγγνον στῆθος.

(VII 6-10)

Μὲ τὰ θεϊκὰ δῶρα ποὺ ἐκθειάζονται στοὺς καλβικούς στίχους, κρυπτογραφοῦνται δύο ζωτικὲς λέξεις-ἔννοιες τῶν Καρμπονάρων, ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Carità.

Οἱ λέξεις «ἀρετὴ» καὶ ἡ «εὐσπλαχνία» συμπλέκονται σὲ δύο διαδοχικὲς ὠδὲς τῆς Λύρας. Μετὰ τὴν ἑβδομὴ «Εἰς Πάργαν», θὰ ἐπανεμφανιστοῦν μαζί στὴν ὄγδοη ὠδὴ «Εἰς Ἀγαρηνοὺς».

Στὴν ὠδὴ «Εἰς Ἀγαρηνοὺς», ἡ ἰδεολογία τοῦ καρμποναρισμοῦ διακηρύσσεται μὲ εὐκρίνεια. Τώρα δηλώνεται ρητὰ, ὅτι ἡ «ἀρετὴ» καὶ ἡ «εὐσπλαχνία» βρίσκονται στὸ ἀντίπαλο τῆς τυραννίας στρατόπεδο. Μὲ διαδοχικὰ ὑπερβατά, ὁ Κάλβος θὰ τοποθετήσει σὲ ἀγαστὴ συμμετρία τὶς ἀντίθετες πρὸς τὴν τυραννία ἔννοιες. Ἔτσι, οἱ δύο ἐμβληματικὲς λέξεις καθηλώνονται ἐπιβλητικὰ στὸ κέντρο τοῦ δευτέρου καὶ τοῦ τέταρτου στίχου:

*Κοιταὶ ὡς θεοί! καὶ πότε
τὴν ἀρετὴν ἀθλίως,
πότε δὲν ἐκατάτρεξαν;
πότε εὐσπλαχνίαν ἐγνώρισαν,
δικαιοσύνην;*

(VIII 46-50)

Στὴν ὄγδοη ὠδὴ τῆς Λύρας, ὅπως καὶ στὴν ἐπόμενη «Εἰς Ἐλευθερίαν», συμπυκνώνονται θεαματικὰ τὰ μυητικὰ στοιχεῖα τοῦ καρμποναρικοῦ ἑταιρισμοῦ. Ἐνα πανίσχυρο σύμβολο τῆς ἀδελφότητος δεσπόζει στὴν ὄγδοη ὠδὴ. Εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ ἡλίου, ποὺ ἔχει, ὅπως νομίζω, τεκτονικὴ καταγωγὴ. Γιὰ τὸ σύμβολο τοῦ ἡλίου ἀπαιτεῖται ἐπίσης ἐκτενὴς διερεύνηση, καὶ ἡ σχετικὴ μελέτη μου δὲν ἔχει ἀκόμη ὀλοκληρωθεῖ.

5. Ἔλεος. Οἱ τελευταῖοι στίχοι οἱ ὁποῖοι θὰ μελετηθοῦν ἀνήκουν στὴν ὠδὴ «Εἰς Ἐλευθερίαν». Ἡ ἕνατη ὠδὴ τῆς Λύρας διαθέτει γιὰ τὸ θέμα μας ξεχωριστὸ βᾶρος. Ἐπιγράφεται ἄλλωστε μὲ τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς ποὺ καθοδηγεῖ τὰ σχέδια καὶ τὴν ἠθικὴ διδασκαλία τῶν Καρμπονάρων.

Ἡ ὠδὴ «Εἰς Ἐλευθερίαν» εἶναι μία ἀπὸ τὶς συντομότερες τῆς καλβικῆς ποιήσεως. Ἐκτείνεται σὲ δεκαπέντε στροφὲς καὶ σὲ σύνολο 75 στίχων. Ἄς θυμηθοῦμε, ὅτι δύο ἀπὸ τὶς δεκαπέντε στροφὲς εἶναι ἀφιερωμένες στὸ ἐγκώμιο τῆς Ἀρετῆς (ς', ιε'). Σὲ μία ἄλλη στροφή, συμπλέκονται ἡ «ἐλπίδα» καὶ ἡ γλυκιὰ ζωὴ τῆς Ἐλευθερίας (γ'). Ἐνῶ στὴν προτελευταία στροφή, διαδραματίζει κυρίαρχο ρόλο ἡ προσωποποιημένη «Σοφία» (ιδ'). Θὰ δοῦμε τώρα τὴν ἔννοια τῆς «εὐσπλαχνίας», ποὺ πραγματοποιεῖ ἐδῶ τὴν τρίτη κατὰ σειρά ἐμφάνισή της. Ἄς προσέξουμε, ὅτι ἡ ἔννοια πριμοδοτεῖται σὲ τρεῖς διαδοχικὲς ὠδὲς (VII, VIII, IX).

Τὴν τρίτη φορὰ ποὺ ἐπανερχεται στοὺς στίχους τῆς Λύρας, ἡ «εὐσπλαχνία» ἀνακαλεῖται μὲ τὴ συνώνυμη ἐκδοχὴ τοῦ «ἐλέους». Ἡ λέξη ὅμως καὶ ἡ

ἐρμηνεῖα τῆς, ὅπως θὰ ἐξηγήσω, ἔχουν ὑποστῆ τις συνέπειες ἑνὸς ὀρθογραφικοῦ λάθους. Συγχέοντας τὴ γραφὴ τῆς λέξης «ὁ ἔλεος» μὲ τὴ γραφὴ τῆς λέξης «τὸ ἔλαιον», ὁ Κάλβος παρουσίασε τὸν στίχο μὲ τὴν ἀκόλουθη ὀρθογραφικὴ παραδρομὴ: *χαρᾶς*, ἐλαίου φύσημα (IX 48).

Ἡ γραφὴ ἐλαίου φύσημα υἰοθετεῖται σὲ πολλές ἀπὸ τις νεότερες ἐκδόσεις τῶν Ὁδῶν.¹¹³ Ἀπὸ τὴν ὀρθογραφία τοῦ Κάλβου εἶχε παρασυρθεῖ ἐπίσης ὁ Στανισλάς Ζυλιέν, ποὺ ἀπέδωσε τὴ φράση μὲ τὸ ἐπίθετο «λιπαρός» («une brise onctueuse»).

Πέρα ἀπὸ τὴ διαπίστωση ὅτι τὸ *λιπαρὸ φύσημα* δὲν διαθέτει ποιητικὴ ἢ νοηματικὴ ἀξία, πιστεύω ὅτι ἡ ἐκδοτικὴ τύχη τοῦ στίχου πρέπει νὰ κριθεῖ καὶ μὲ ἀναφορὰ στὶς συμβολικὲς λέξεις-ἐννοιες τῶν Καρμπονάρων. Ὁ στίχος 48 τῆς ἑνατῆς ὠδῆς πρέπει νὰ ἀποκατασταθεῖ ὀριστικὰ μὲ μία μικρὴ ὀρθογραφικὴ διόρθωση: ἐλέου φύσημα. Ἐπιπλέον, μὲ αὐτὴ τὴ διόρθωση, ἀποκτᾶ συντακτικὴ καὶ νοηματικὴ συνέπεια ἡ σύνδεση τῆς ἐπίδικης λέξης μὲ τὴ «χαρά». Πρόκειται ἀσφαλῶς γιὰ «φύσημα χαρᾶς καὶ εὐσπλαχνίας» (ὄχι «χαρᾶς καὶ λαδιοῦ»). Γιὰ τὴν ἀποκατάσταση ἐξάλλου τῆς λέξης, πρέπει νὰ ληφθεῖ ὑπόψη καὶ τὸ ἐκδηλο ἑνδιαφέρον τοῦ Κάλβου γιὰ τὴν ἔννοια τῆς «εὐσπλαχνίας». Ἡ σημασία τῆς ἔννοιας εἶχε προβληθεῖ ἐμφατικὰ στὶς δύο προηγούμενες ὠδές (VII 10, VIII 49).

Τὸ συμβολικὸ βᾶρος τῆς λέξης καταδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴ θέση ποὺ τῆς ἔχει ἀναθέσει ὁ Κάλβος στὴν ἀρχιτεκτονικὴ τῆς στροφῆς. Ἡ λέξη ὀρίζει τὸ ὀργανωτικὸ κέντρο τῆς στροφῆς:

Ἀπὸ τὰ δλόμπια δώματα
δροσερόν καταβαίνει
χαρᾶς, ἐλέου φύσημα,
καὶ στεγνώνει τὰ δάκρυα,
τὸν ἴδρωτά σας.

(IX 46-50)

Ἡ ὠδὴ «Εἰς Ἐλευθερίαν» ἀποτελεῖ κωδικοποιημένη προκήρυξη τοῦ ἐπαναστάτη Κάλβου. Εἶναι πολλοὶ ἀκόμη οἱ στίχοι, ὅπως καὶ τὰ ἀπόκρυφα σύμβολα τῶν Καρμπονάρων, ποὺ ἔμειναν ἔξω ἀπὸ τὸ πεδίο αὐτῆς τῆς μελέτης. Συνθηματικὰ σύμβολα, ἱερὲς λέξεις, παράδοξοι κώδικες συναποτελοῦσαν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ τῆς μυστικῆς ἀδελφότητος. Ἐφησαν φωτεινὰ ἔχνη στὸ ἔργο ἑνὸς τουλάχιστον κορυφαίου ποιητῆ. Ἦταν ὁ ἔλληνας ποιητῆς τῶν Ὁδῶν.

113. Τὴ γραφὴ «ἐλέου φύσημα» υἰοθετοῦν ὁ Γ. Θ. Ζώρας (*Κάλβου: Ὁδαί, ὁ.π.*, σ. 65) καὶ ὁ Μ. Γ. Μερκαλῆς (*Ἀνδρέα Κάλβου Ὁδαί. Ἐρμηνευτικὴ ἔκδοσις, Ἀθήνα, Ἔστια, 1994, σ. 120*). Πβ. ἐπίσης τὸ κριτικὸ ὑπόμνημα τῆς ἐκδόσεως Pontani, *Ὁδαί, ὁ.π.*, σ. 120 καὶ τὸ Γλωσσάριο τῆς Anna Gentilini (*αὐτ.*, σ. 192).

Στὴ Γενεΐη, ὅταν συνέθετε τὴν πρώτη σειρά τῶν Ὡδῶν, ὁ Κάλβος ἀντλήσει ἐμπνευση καὶ πάθος ἀπὸ τὰ σύμβολα πίστεως τῶν Καρμπονάρων. Ἡ συμβολικὴ κατῆχηση καὶ τὰ γριφώδη κρυπτογραφήματα τῆς ὀργάνωσης μετουσιώθηκαν αἰσθητικὰ σὲ πολλοὺς στίχους του. Συγκαταλέγονται, ὅπως πιστεύω, στὶς κύριες πηγές τῆς ποιητικῆς δημιουργίας του.

Ἡ ἀνάπτυξη τῶν μυστικῶν τελετουργικῶν ὀργανώσεων συντελέστηκε στὴν Ἐποχὴ τῶν Ἐπαναστάσεων (1789-1848). Τὸ φαινόμενο εἶχε ἀποφασιστικὴ σημασία γιὰ τὴν ἱστορία τῶν κοινωνικῶν κινήματων, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας. Σὲ ὀλόκληρη αὐτὴ τὴν περίοδο, ἡ τελετουργικὴ ἀδελφότητα στάθηκε ἡ κατεξοχὴν μορφή ὀργάνωσης γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἀλλαγὴ στὴ δυτικὴ Εὐρώπη. Κεντρικὸ ρόλο σὲ ἐκείνη τὴν ἐνιαίᾳ οἰκογένεια τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν εἶχε ἡ μικρὴ, ἀλλὰ συνεκτικὴ ὁμάδα τῶν ἐπαναστατῶν ποὺ δροῦσαν στὰ τότε συνωμοτικὰ κέντρα ὅλης τῆς ἡπείρου. Τὰ διεθνῆ αὐτὰ ἄστυλα τῶν ἐπαναστατῶν καὶ τῶν πολιτικῶν προσφύγων ἦταν ἡ Γενεΐη, οἱ Βρυξέλλες, τὸ Παρίσι καὶ τὸ Λονδίνο.¹¹⁴

Τὸ αἰνιγματικὸ τελετουργικὸ τῶν Καρμπονάρων καὶ τῶν συγγενικῶν ἐταιρειῶν ἀποτελοῦσε τὸ σημαντικότερο στοιχεῖο στὴν ταυτότητα τῆς ὀργάνωσης. Ἦταν μελοδραματικὸ καὶ περίπλοκο, μὲ ὑπερβολὴ θεατρικότητας καὶ μὲ ποικίλα συμβολικὰ ἐξαρτήματα. Ἐμοιαζε περισσότερο μὲ ἰταλικὴ ὕπερα παρά μὲ καταστατικὸ ἐπαναστατικὸ ὄργανισμοῦ. Τὸ συνόδευαν καὶ τὸ κοσμοῦσαν πολλὰ παράφερνα: Ἱεροτελεστίες καὶ ὄρκοι, τίτλοι καὶ ἀξιώματα, ἀλληγορικὲς ἀναπαραστάσεις καὶ δοκιμασίες μελῶν, λέξεις καὶ χειρονομίες ἀναγνώρισης, ἱερὲς φράσεις, συνθηματικοὶ κώδικες καὶ πολλὰ ἄλλα συναφή. Σὲ κάθε περίπτωσι πάντως, καὶ παρά τὴν ἰδιόμορφη αἰσθητικὴ ποὺ τὸ διακρίνει, τὸ τελετουργικὸ τῶν Καρμπονάρων δὲν πρέπει νὰ θεωρεῖται σήμερα ὑπόθεση ἀρχαιοδιφικοῦ ἐνδιαφέροντος.¹¹⁵

Αὐτὸ τὸ παράδοξο καὶ θεατρικὸ τελετουργικὸ συνιστοῦσε τὴν ἴδια τὴν οὐσία τῆς ὀργάνωσης, ἔδινε ἐξωτερικὴ μορφή καὶ ὑπόστασι στὴν ἰδεολογία τῆς. Καθόρισε τὶς συλλογικὲς συνειδήσεις, ἦταν τὸ δραστηριότερο καὶ τὸ δεισδυτικότερο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς. Ἀντιπροσώπευε ἓνα ὀλοκληρωμένο σύστημα συμβόλων καὶ ἀλληγοριῶν. Κάθε ἐπιμέρους τμῆμα αὐτοῦ τοῦ συμβολικοῦ συστήματος ἀνταποκρινόταν μὲ ἀκρίβεια στὴ συνολικὴ ἠθικὴ καὶ ἰδεολογία τῆς

114. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ θέματα βλ. E. J. Hobsbawm, *Primitive Rebels*, Manchester U/P, 1971, ἀνατύπωση: 1974, σ. 162-163.

115. Αὐτ., σ. 152, 162, 165. Τὸ ἕνατο κεφάλαιο ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Hobsbawm (IX, «Ritual in Social Movements», σ. 150-174) εἶναι ἀφιερωμένο στὸ τελετουργικὸ τῶν μυστικῶν ἐταιρειῶν καὶ τῶν Καρμπονάρων, καθὼς καὶ στὴ σπουδαιότητα αὐτοῦ τοῦ τελετουργικοῦ, τὸ ὁποῖο ἀποτελοῦσε ἀνοικτὴ πρόκληση γιὰ τὶς ἀστυνομικὲς ἀρχὲς τῶν δυτικοευρωπαϊκῶν κρατῶν (αὐτ., σ. 166).

ἀδελφότητα. Κάθε ἐπιμέρους στοιχεῖο συναποτελοῦσε ἀδιάσπαστο μέρος τῆς καρμποναρικῆς ἰδεολογίας καὶ ὅλου τοῦ κινήματος.¹¹⁶

Σὲ τρία ἀπὸ τὰ τέσσερα τότε διεθνή κέντρα τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀναβρασμοῦ ἔζησε ὁ Κάλβος, σὲ χρόνια ποὺ ὑπῆρξαν τὰ κρισιμότερα γιὰ τὴν ποιητική του διαμόρφωση καὶ γιὰ τὴ δημιουργία τῶν Ὁδῶν. Ὁ ἴδιος διατέλεσε στέλεχος τῆς ἀδελφότητας, τουλάχιστον τῆς ἰταλικῆς, καὶ ἔλαβε μέρος στὴν ἐπανάσταση τῶν ἰταλῶν Καρμπονάρων. Εἶναι δυνατὸ νὰ ὑποθέσουμε, ὅτι ὁ μνημειακὸς συμβολισμὸς τῆς ὀργάνωσης —αὐτὸ τὸ διεισδυτικότερο ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά της, σύμφωνα μὲ τὸν Hobsbawm— παρέμεινε χωρὶς σημασία γιὰ τὸν στοχασμὸ καὶ γιὰ τὴν ἰδεολογικὴ του συγκρότηση; Οὔτε εἶναι ἀσφαλῶς εὐλόγο νὰ πιστέψουμε, ὅτι ὁ ποιητὴς λησμόνησε τὰ ἄρθρα πίστεως καὶ τὰ σύμβολα τῆς ἀδελφότητας, ὅταν συνέθετε τὶς Ὁδές του. Ἄς ληφθεῖ ἐπίσης ὑπόψη μία ἀκόμη παράμετρος. Ἡ πολυετὴς παραμονὴ στὴν ἀδελφότητα καὶ ἡ πρόοδος στοὺς διαδοχικοὺς βαθμοὺς, ὅπως στὴν περίπτωση τοῦ Κάλβου, προϋπέθεταν συνεχῆ διαδικασία κατήχησης καὶ ἐλέγχου, ἔτσι ὥστε νὰ ἐνισχύονται καθημερινὰ ἡ ἐσωτερικὴ γνώση, ἡ ἠθικὴ ἐτοιμότητα καὶ ἡ εὐθύνη τῶν μελῶν.¹¹⁷

Στὸν ὑπόγειο ἐκεῖνο κόσμο τοῦ μυστικοῦ ἐταιρισμοῦ, ὁ Κάλβος ἔζησε γιὰ πολλὰ χρόνια. Μέσα στὸν κόσμο αὐτὸν συνέθεσε τὶς Ὁδές του. Εἶναι ἄγνωστο, πόσα καὶ ποιά στοιχεῖα θὰ συμπληρωθοῦν μελλοντικὰ στὴ βιογραφία τοῦ ποιητῆ Καρμπονάρου. Στὸ ἔργο του πάντως διασώθηκαν πολλὰ καὶ ἀξιοσπούδαστα τεκμήρια τῆς καρμποναρικῆς διαδρομῆς του.

116. Αὐτ., σ. 152. Πβ. σ. 164.

117. Αὐτ., σ. 165. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό, εἶναι χαρακτηριστικὲς οἱ δοκιμασίες ποὺ προβλέπονταν γιὰ τὴ μύηση στὸν πρῶτο καὶ στὸν δεῦτερο βαθμὸ τῆς ἀδελφότητας. Ἡ περιγραφή τῶν δοκιμασιῶν ἐκτείνεται σὲ πολλὲς σελίδες τῶν καταστατικῶν ποὺ δημοσιεύτηκαν ἀπὸ τὸν Sainte-Edme (βλ. σ. 48-87) καὶ ἀπὸ τὸν ἱστορικὸ τῆς ἰταλικῆς Καρμπονερίας Oreste Dito (βλ. *Massoneria, Carboneria ed altre società segrete nella storia del Risorgimento italiano*, Ρώμη - Τορίνο, Casa Editrice Nazionale, 1905, σ. 146-156, 160-170).

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Στὸ διάστημα πού μεσολάβησε ὡς τὴν ἐκτύπωση αὐτῆς τῆς ἐργασίας, μοῦ δόθηκε ἡ δυνατότητα νὰ μελετήσω κάποιες ἀκόμη πρωτογενεῖς πηγές, καθὼς καὶ πολλὰ ἔγγραφα πού ἀπόκεινται στὰ Ἑθνικὰ Ἀρχεῖα τῆς Γαλλίας. Θὰ παρουσιαστοῦν ἐδῶ συνοπτικὰ τὰ κυριότερα στοιχεῖα αὐτῆς τῆς πρόσφατης ἐρευνας, ὅσα συνδέονται μὲ τὰ θέματα τοῦ παρόντος ἄρθρου.

1. Πίστη, Ἐλπίδα, Ἀγάπη (*Carità*)

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1820, μετὰ τὴν ἐκρηξὴ τῆς ἐπανάστασης, οἱ Καρμπονάροι τῆς Νάπολης ἀπέστειλαν ἔγγραφο διαμαρτυρία στὸν τότε Πάπα Πίο Ζ΄. Μὲ τὴν ἐπιστολὴ τους ζητοῦσαν ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ παπικοῦ κράτους νὰ ἀκυρώσει βούλευμα τοῦ 1815, πού καταδίκασε σὲ θρησκευτικὲς ποινὲς τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος. Ἄφοῦ διαβεβαίωσαν τὸν Ποντίφηκα γιὰ τὴν εἰλικρινὴ πίστη τους στὴν καθολικὴ θρησκεία, οἱ ἰταλοὶ Καρμπονάροι θὰ διατυπώσουν τὶς ἀρχές τῆς ἰδεολογίας τους. Θὰ συνδέσουν ρητὰ τὴ διδασκαλία καὶ τὸ τελετουργικὸ τῆς ἀδελφότητος μὲ τὴν κατήχηση τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἔτσι θὰ προβληθεῖ στὸ ἐπίκεντρο τοῦ αἰτήματος ἡ ἱερὴ τριάδα *Fede, Speranza, Carità*.

Ἡ ἐπιστολὴ τῶν Καρμπονάρων πρὸς τὸν Πάπα δημοσιεύθηκε σὲ ἀγγλικὴ μετάφραση, σὲ τόμο πού ἐκδόθηκε στὸ Λονδίνο τὸ 1821. Τὸ ἀγγλόγλωσσο βιβλίον περιέχει πολλὲς ἀξιόπιστες μαρτυρίες γιὰ τοὺς Καρμπονάρους τῆς νότιας Ἰταλίας. Κυκλοφόρησε ἀνώνυμα ἀπὸ τὸν ἐκδοτικὸ οἶκο τοῦ Τζῶν Μάρραιϋ καὶ ἀποδίδεται σὲ κάποιον Ἰταλὸ μὲ τὸ ὄνομα Bertholdi. Πολλὰ χρόνια ἀργότερα, τὸ βιβλίον μεταφράστηκε καὶ στὰ ἰταλικά. Παραθέτω τὸ σχετικὸ χωρίο ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπο:

Faith, Hope, Charity, devices of the Catholic church, according to the Apostle St. Paul, form the language which distinguishes the Society, and by means of which it communicates

(*Memoirs of the Secret Societies of the South of Italy, particularly of the Carbonari*, Λονδίνο, John Murray, 1821, σ. 216-217)

Τὸ παράθεμα ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα γιὰ τὴν ἀναφορὰ στὸν ἀπόστολο Παῦλο καὶ στὶς θεολογικὲς ἀρχές τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. Δίνει ἐπίσης ἓνα μέτρο ἀντίληψης γιὰ τὸ βᾶρος πού διέθεταν οἱ λέξεις αὐτὲς στὴν ἠθικὴ, στὴ διδασκαλία καὶ στὴν ἐπικοινωνία τῶν Καλῶν Ἐξαδέλφων. Ἡ ἱερὴ τριάδα προβάλλεται καὶ σὲ ἄλλο χωρίο τοῦ βιβλίου, ὅπου παρουσιάζεται ἡ κατήχηση τῆς ἰταλικῆς ἀδελφότητος (σ. 202).

2. Πίστη, Ἑλπίδα, Ἐλεος (Carità)

Στὰ Ἀρχεῖα τοῦ Λέτσε, στὴ νότια Ἰταλία, διασώθηκε ἓνα χειρόγραφο μὲ τὶς ἱερὰς φράσεις καὶ τὶς συνθηματικὰς λέξεις ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Καρμπονάροι τῆς περιοχῆς. Ἡ πόλη τοῦ Λέτσε ἀνήκει στὴ γεωγραφικὴ-γλωσσικὴ ζώνη τῆς Μεγάλης Ἑλλάδας. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ, ὅτι οἱ περισσότεροι κώδικες τῆς συγκεκριμένης ἀδελφότητος ἦταν λέξεις ἑλληνικὲς, γραμμένες μὲ τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο. Ἀμέσως μετὰ τὴν ἑλληνικὴ λέξη, σημειώνεται στὸ χειρόγραφο ἡ ἀντίστοιχη ἰταλική.

Τὸ χειρόγραφο τοῦ Λέτσε δημοσιεύθηκε τὸ 1905 ἀπὸ τὸν ἰταλὸ μελετητὴ Oreste Dito. Ὁ συγγραφέας διευκρινίζει, ὅτι δημοσίευσε τὸ χειρόγραφο μὲ ὅλα τὰ λάθη ποὺ περιεῖχε. Ὅπως γίνεται ὅμως σαφές, σὲ ὀρισμένες περιπτώσεις ἔχει προσθέσει μέσα σὲ παρένθεση τὴν ὀρθὴ μεταγραφή τῆς ἑλληνικῆς λέξης.

Ἡ τριάδα *Fede, Speranza, Carità* μνημονεύεται πολὺ συχνὰ στὸ βιβλίον τοῦ Dito, τὸ ὁποῖο στηρίζεται σὲ ἀϋθεντικὰ ντοκουμέντα τῆς ἰταλικῆς Καρμπονερίας. Τὸ χωρίο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει ἀντιπροσωπεύει, στὸ δημοσιευμένο χειρόγραφο, τὸ ἓνα τρίτο σχεδὸν τοῦ συνολικοῦ κειμένου. Τὸ χωρίο περιλαμβάνει τοὺς συνθηματικοὺς κώδικες γιὰ τὸν δεῦτερο καὶ γιὰ τὸν τρίτο βαθμὸ τῆς ὀργάνωσης. Θὰ παρατεθεῖ ἀμέσως παρακάτω, χωρὶς ἐπεμβάσεις στὴ μεταγραφή τῶν ἑλληνικῶν λέξεων:

2ο Grado. *Principe*..

Parola sacra: Phronesis Diocesina - *Significa:* Prudenza Giustizia.-
Andria soflosina (*sophrosina*) - *fortezza temperanza.*

Parola di passo: Pistis Alpis (*Elpis*) - fede speranza.

Parola di soccorso: Elaos Electus - *Significa:* Aiuto misericordia.

3ο Grado. *Gran Principe*.

Parola sacra: Philotheus. *Significa:* Amante di Dio.- Philanthropos.
Amante dell'uomo.- Philopatris. Amante della patria.

(Oreste Dito, *Massoneria, Carboneria ed altre società segrete nella storia del Risorgimento italiano*, Ρώμη - Τορίνο, Casa Editrice Nazionale, 1905, σ. 421-422)

Στὸ παραπάνω ἀπόσπασμα, εἶναι πολλὰς οἱ ἑλληνικὲς λέξεις ποὺ πρέπει νὰ προσελκύσουν τὴν προσοχή. Σημειώνω ἀπὸ τὸν δεῦτερο βαθμὸ: Πίστις, Ἑλπίς, Ἐλεος (ἡ ἱερὴ τριάδα), Φρόνησις καὶ Σωφροσύνη (ἐκδοχὲς τῆς Σοφίας), Δικαιοσύνη. Ἀπὸ τὸν τρίτο βαθμὸ: Φιλόθεος καὶ Φιλάνθρωπος (ἐκδοχὲς τῆς *Carità*), Φιλόπατρις. Ὑπογραμμίζουμε τὴν ποιικιλία τῶν ἑλληνόγλωσσων ἐκδοχῶν γιὰ τὴν ἰταλικὴν *Carità*, καὶ ἰδίως τὴ λέξη Ἐλεος (*Elaos*). Διερευνήθηκε ἤδη ἡ παρουσία τῆς λέξης στὴν ὠδὴ «Εἰς Ἐλευθερίαν» τοῦ Κάλβου.

Ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης, πού ἀποτυπώνεται στό ἰταλικό χειρόγραφο (*Diocesina-Giustizia*), ἀνῆκε ὁμοίως στίς ἰδεολογικές ἀρχές τῶν Καρμπονάρων. Θά ἐπισημανθεῖ τώρα καί ἡ λαμπερή ἐμφάνιση τῆς ἔννοιας στήν καλβική *Λύρα*. Οἱ σχετικοί στίχοι, πού προέρχονται ἀπό τήν ὠδή «Εἰς Ἄγαρηνοῦς», ἐξετάστηκαν στό τελευταῖο κεφάλαιο τῆς μελέτης μου. Θά παρατεθοῦν καί πάλι ἐδῶ, γιά νά γίνει ἐμφανῆς ὁ ἐντυπωσιακός συμβολικός συνδυασμός τοῦ καρμποναρισμοῦ:

*Κριταί ὡς θεοί! καί πότε
τὴν ἀρετὴν ἀθλίως,
πότε δὲν ἐκατάτρεξαν;
πότε εὐσπλαγχίαν ἐγνώρισαν,
δικαιοσύνην;*

(VIII 46-50)

Στούς τέσσερις πρώτους στίχους τῆς στροφῆς, ὅπως παρουσιάστηκε παραπάνω, ἐπιτελεῖται ἡ συμμετρικὴ σύζευξη τῆς «ἀρετῆς» μὲ τὴν «εὐσπλαχνία». Ἄς προσέξουμε τώρα, ὅτι ὁ καρμποναρικός ἀστερισμός ἐνισχύεται ἀμέσως μετὰ μὲ τὴν «δικαιοσύνη». Τὴν κορύφωση τοῦ τριπλοῦ συνδυασμοῦ θά ἀναλάβει προσφυῶς ὁ καταληκτικὸς πεντασύλλαβος στίχος τῆς στροφῆς.

Στὸ παραπάνω ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ χειρόγραφο τοῦ Λέτσε, πρέπει νά ὑπογραμμιστεῖ ἐπιπλέον ἡ λέξη *Philopatris*. Πρόκειται γιά τὴ λέξη μὲ τὴν ὁποία τιτλοφορεῖ ὁ Κάλβος τὴν πρώτη ὠδή τῆς *Λύρας* του (I, «Ὁ Φιλόπατρις»).

Κοινόχρηστη καί κοινότατη φαίνεται ἡ λέξη, ὅπως ἦταν ὅλες οἱ συμβολικές λέξεις καί οἱ ὑπόλοιποι συνθηματικοὶ κώδικες τῶν Καρμπονάρων. Τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ συνιστοῦσε ἀπαράβατο ὄρο γιά τὴν ἀσφάλεια τῆς μυστικῆς ἀδελφότητος. Οἱ συμβολικὲς λέξεις ἔπρεπε νά περνοῦν ἀπαρατήρητες, ὥστε νά μὴν ἀντιλαμβάνονται τὴ χρῆση καί τὴ σημασία τους οἱ ξένοι πρὸς τὴν ὀργάνωση. Ταυτόχρονα ὅμως, αὐτὲς οἱ συνηθισμένες λέξεις συνόψιζαν καί κωδικοποιοῦσαν ὅλη τὴν ἰδεολογικὴ διδασκαλία τῆς ἀδελφότητος. Ἄς προστεθεῖ ἐδῶ, ὅτι ἡ φιλοπατρία ἀποτελοῦσε ἐπίσης ἄρθρο πίστεως τοῦ καρμποναρισμοῦ. Συμπλήρωνε τὴ λατρεία γιά τὴν ἐλευθερία καί διαδῆλωνε τὴ ρομαντικὴ ὁρμή γιά τὸ ἔθνικὸ κράτος.

3. Ἐπιίδα

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1823, ὁ γάλλος Alexandre Andryane συνελήφθη ἀπὸ τὴν αὐστριακὴ ἀστυνομία στό Μιλάνο. Ἦταν ὁ γραμματέας τοῦ Μπουοναρρότι στὴ Γενεύη καί ἀνῆκε στὸν στενὸ πυρήνα τῶν συνεργατῶν του. Στὴν Ἰταλία τὸν εἶχε στείλει ὁ Μπουοναρρότι μὲ μυστικὴ ἀποστολή. Μετέφερε μαζί του διάφορα ἀπόρρητα ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα κατασχέθηκαν. Οἱ Αὐστριακοὶ ἔστειλαν ἀκο-

λούθως στὴ γαλλικὴ κυβέρνησις ἀντίγραφα τῶν πρωτοτύπων, καθὼς καὶ περιλήψεις στὰ γαλλικὰ ἀπὸ τὴν ἀνάκρισις τοῦ Andryane. Τὰ χειρόγραφα αὐτὰ ἀπόκεινται στὰ Ἐθνικὰ Ἀρχεῖα τῆς Γαλλίας. Συγκαταλέγονται στὰ ἐλάχιστα ντοκουμέντα ποὺ διαθέτει ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα γιὰ τὰ ἄρθρα πίστεως καὶ γιὰ τὰ σύμβολα τῆς μπουοναρροτικῆς διδασκαλίας (βλ. Lehning, σ. 57-59, 288, σμ. 37 καὶ Spitzer, σ. 201-202).

Ἀνάμεσα στὰ ἔγγραφα ποὺ μετέφερε ὁ Andryane, ὑπῆρχε καὶ ἓνα σημεῖωμα μὲ τὶς συνθηματικὲς λέξεις γιὰ τὴν ἀποστολὴ τοῦ στὴν Ἰταλία. Μαθαίνουμε τὶς λέξεις ἀπὸ τὸ ἀντίγραφο ποὺ ἔκαναν οἱ Αὐστριακοὶ στὴ γαλλικὴ γλώσσα. Οἱ πέντε λέξεις τῆς ἀναγνώρισης ἦταν ἐπίσης κοινότατες — *Λαός, Ἰταλία, Ἐλπίδα, Θάρρος, Ἐπιμονή*:

Mots de reconnaissance: Populus, Italie, Espérance, Courage, Opiniâtreté

(Archives Nationales de France, F⁷ 6685, φάκελος: «Papiers d'Andryane»)

Ἀπὸ τὶς πέντε αὐτὲς λέξεις ὑπογραμμίζουμε τὴν *Ἐλπίδα*. Ἡ ἱερὴ λέξη, ποὺ συμβόλιζε τὴν προσδοκία τῆς Ἐλευθερίας, εἶχε προφανῶς βαρύνουσα σημασία καὶ στὴν ὀργάνωσις τοῦ Μπουοναρρότι. Ἀξίζει μάλιστα νὰ ληφθεῖ ὑπόψη καὶ ἡ ἀκόλουθη λεπτομέρεια.

Κατὰ τὴν ἀνάκρισις στὴν ὁποία ὑποβλήθηκε, ὁ Andryane μίλησε διεξοδικὰ καὶ γιὰ τὰ ἔγγραφα ποὺ μετέφερε στὴν Ἰταλία. Πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔγγραφα ἦταν κρυπτογραφημένα, ἔτσι οἱ Αὐστριακοὶ χρειάστηκαν ὄρες διευκρινίσεων γιὰ νὰ κατανοήσουν τὰ κείμενα καὶ τὸν συμβολισμό τῶν γραφομένων. Ὁ Andryane περιέγραψε ἐπίσης τὶς συνθηματικὲς λέξεις καὶ τὰ σημάδια ἀναγνώρισης ποὺ εἶχαν ὀριστεῖ γιὰ τὴν ἀποστολὴ. Ἡ διαδικασίᾳ τῆς ἀνάκρισης καταγράφεται σὲ ἄλλο ἔγγραφο τοῦ φακέλου. Στὸ πολυσέλιδο αὐτὸ ἔγγραφο μνημονεύονται ξανὰ οἱ συνθηματικὲς λέξεις. Ἐδῶ, ἡ λέξη τῆς Ἐλπίδας εἶναι γραμμένη στὰ ἑλληνικά:

5ο Mot de passe - *Ἐλφάδος*

(Archives Nationales de France, F⁷ 6685, φάκελος: «Papiers d'Andryane»)

Ἡ λέξη *Ἐλφάδος* δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἀποτελεῖ ἐσφαλμένη γραφὴ τοῦ «Ἐλπὶς, Ἐλπίδος». Τὸ λάθος ὀφείλεται εἴτε στὸν αὐστριακὸ γραφέα ποὺ κατέγραψε τὶς ὁμολογίες τοῦ Andryane εἴτε στὸν ἐπόμενον συντάκτη, ποὺ τὶς μετέφρασε στὰ γαλλικά. Ὁ Andryane ἐξήγησε κατὰ τὴν ἀνάκρισις καὶ ἄλλες ἑλληνικὲς λέξεις ποὺ ἦταν ἐνσωματωμένες στὰ ἔγγραφα τῆς ὀργάνωσις.

Τὰ ἔγγραφα ἀπὸ τὴ σύλληψις τοῦ Andryane συνεισφέρουν στὴν ὀπτικὴ τῆς διερεύνησης ἓνα σημαντικὸ τεκμήριο. Πρόκειται γιὰ τὴ συμβολικὴ χρῆσις τῆς λέξης *Ἐλπίδα* στὰ ἑλληνικά. Ἡ ἑλληνικὴ λέξη εἶχε δεσπύζουσα θεολογικὴ ἀξία καὶ καταγωγὴ. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό, πρέπει νὰ διευκρινιστεῖ μίᾳ

3. Σφραγίδες ἰταλῶν Καρμπονάρων

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Oreste Dito, *Carboneria ed altre società segrete nella storia del Risorgimento*, Ρώμη - Τορίνο 1905)

ἀκόμη διάσταση τοῦ ἑταιρικοῦ συμβολισμοῦ. Ἡ ἀναγωγή στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα ἀποτελοῦσε σύνθετος φαινόμενο στὰ κείμενα τῶν μυστικῶν ἑταιρειῶν. Μὲ τὴ χρήση διάφορων ἑλληνικῶν λέξεων, οἱ Καρμπονάροι καὶ οἱ ἄλλες μυστικὲς ἑταιρεῖες τῆς ἐποχῆς κωδικοποιοῦσαν τὴν ὀφειλὴ τους στὴ διδασκαλία τοῦ Παύλου καὶ τῶν Εὐαγγελίων. Εἶναι συνεπῶς εὐλόγο νὰ εἰκάζουμε ὅτι, αὐτὲς οἱ ἑλληνικὲς λέξεις, ποὺ εἶχαν προσδιορίσει τὴν ἠθικὴ, τὴν ἰδεολογία καὶ τὰ ἱερὰ σύμβολα τῶν Καρμπονάρων, κατέκτησαν ἐπίσης εἰδικὸ βάρος στὴ γλωσσικὴ συνείδηση τοῦ Κάλβου.

Ἡ ἠθικὴ διδασκαλία, ἡ παιδεία καὶ οἱ σύνθετοι συμβολισμοὶ τῆς ἀδελφότητος καθόριζαν τὴ συνείδηση τῶν μελῶν της. Οἱ Καλοὶ Ἐξάδελφοὶ ἀσκοῦνταν συνεχῶς, ἀσκοῦσαν ἐπίσης τὰ νέα μέλη, στὴν κατανόηση καὶ στὸν χειρισμὸ τοῦ ἀλληγορικοῦ συστήματος ποὺ εἶχε καθιερωθεῖ ἀπὸ τὴν ὀργάνωση. Μὲ τοὺς ὄρους αὐτοὺς συνάγεται, ὅπως πιστεύω, ἓνα ἀσφαλὲς συμπέρασμα.

Ὅταν ἐμφανίζονται στὴν καλβικὴ ποίηση, ἰδίως σὲ συνεχόμενους στίχους καὶ συνδυασμούς, οἱ ἱερὲς λέξεις τῶν Καρμπονάρων ἀποκλείεται νὰ ἔχουν μεταλλαγεῖ σὲ ἀπλὲς καὶ συνηθισμένες λέξεις. Στὴν ποίηση τοῦ Κάλβου, οἱ κοινὲς αὐτὲς λέξεις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας μεταφέρουν πλούσιο συμβολικὸ φορτίο. Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ μακρινὸ καὶ σπάνιο ταξίδι τους, κομίζουν ἀφθονα εὐρήματα γιὰ τὴν ποιητικὴ τέχνη καὶ τὸν ἰδεολογικὸ στοχασμὸ τοῦ μεγάλου Ζακύνθου.

R É S U M É

Athéna Georganta, *Kalvos et la Charbonnerie européenne*

La présente étude tente d'éclairer les liens avec la Charbonnerie d'un des plus grands poètes de la littérature néohellénique. Il s'agit du poète romantique Andréas Kalvos, qui était membre de la Charbonnerie italienne et avait participé à la révolution de carbonari italiens (1820-1821). Dans les études néohelléniques, on prit connaissance tardivement, c'est-à-dire dans les années 1960, de l'engagement de Kalvos avec la Charbonnerie italienne. Ceci grâce aux longues recherches dans les archives italiennes effectuées par un historien grec (K. Porfyris).

Kalvos fut élevé, éduqué et formé dans les grands centres politiques et culturels de l'Europe occidentale du début du XIXème siècle (en Ita-

lie, à Londres, à Genève, à Paris). Sa vie et son oeuvre restent, jusqu'à nos jours, le plus grand mystère de la littérature néohellénique. Une bonne partie de ce mystère est liée à son identité et à sa formation de Carbonaro.

La production poétique de Kalvos est contenue dans deux petits recueils d'Odes publiés à Genève en 1824 et à Paris en 1826. Un chercheur grec (L. Zafeiriou) découvrit récemment, en 2002, le premier poème que Kalvos écrivit en grec, publié à Londres en 1819. Il est à noter que le catéchisme symbolique des Carbonari fut enregistré même dans ce petit poème écrit en Angleterre, où se réfugiaient à l'époque de nombreux révolutionnaires italiens. La Charbonnerie évolua aussi dans le milieu des exilés à Londres.

Le présent article est extrait d'une recherche qui concerne les relations de Kalvos avec les sociétés des Carbonari italiens et français, aussi bien qu'avec les Carbonari de Genève (la ville suisse était alors le siège de Philippe Buonarroti). En même temps, le but littéraire de ma recherche est de déchiffrer les codes cachés de la Charbonnerie dans l'oeuvre poétique de Kalvos; c'est-à-dire, interpréter ses vers aussi à la lumière du symbolisme sibyllin du carbonarisme.

L'article expose d'abord les relations peu connues de Kalvos avec les anciens Carbonari du journal *Le Globe*. Ensuite, il se focalise sur le premier recueil d'Odes kalviennes, celui de Genève. L'interprétation proposée se réfère au symbole de la Vertu et à la triade sacrée des Carbonari (*Foi, Espérance, Charité*). L'examen de dix Odes révèle plusieurs exemples significatifs. La perspective de recherche se base sur des sources primaires relatives au rituel et au catéchisme des Carbonari italiens et français.

L'article conclut que les mots sacrés et les symboles de la Charbonnerie qui furent incorporés dans les Odes de Kalvos sont en nombres impressionnants. Ils nous permettent de considérer son oeuvre comme l'un des rares documents, peut-être même le seul texte poétique, issu de l'histoire de la Charbonnerie.